

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

167

18.12.

Στα μίαν καλλιτέραν αύριον

Δια να ανατελή δι' ό-
λου μια καλλιτέρα ήμερα
γυμνάσει έργασια, ύπο-
μονή, αλλ' έθως άποταμί-
μους των οικονομών μας
Μικρά είκονομία δημουρ-
γούν συν τή χρόνω μεγα-
λας περιουσίας.
Δι' αυτό καταθέτετε τας
οικονομίας σας εις τό

Ταμειούριον του λαού
ΤΗΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΣΥΓΓΡΟΥ

Η μεγαλύτερα εγγύη-
σις του στερεού, ώριμου,
μοδέρνου και εκτάκτως
καλλιτεχνικού επίπλου,
μεγάλης αξίας εις χαμη-
λήν τιμήν είναι το σήμα:

Εις τας αίθουσας των
μεγαλυτέρων εργοστα-
σίων επίπλων της 'Ανα-
τολής, εκτίθενται πλή-
ρεις συλλογαι δι' οιονδή-
ποτε είδος επίπλωσεως.

ΓΚΡΕΚΑ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΣΥΓΓΡΟΥ

Χρησιμοποιή-
σαν ΟΛΟΝΤΟΙΣ
'ΚΟΛΥΝΟΥΣ
έπιτυγχάνετε
πλεονεκτήματα:
Αον) 'Απόλυτον άνω-
και άπολυτον
Βον) Εύχρηστον
θημα γεισεως
σερότητος επί
έπι ώρας.
Γον) 'Αφρον ΟΙΚΟ-
ΝΟΜΟΝ ΕΝ ΧΡΗΜΑΤΙ-
σμών εν σωτηρία
'ΚΟΛΥΝΟΥΣ
διαρκεί ΔΥΟ
περισσότερον
άλλου, περνε-
αυτήν ποσότητα
ποτε άλλης δόσης
Και τέλος είναι
βλαβής κατά την
Διαφήμη Περιεχο-
ΜΕΝΣ ΦΑΡΜΑΚΟΝ
Εύρισκον

Διά τήν καλλήν του προσώπου

Crème Simon Poudre Savon

ΥΣΤΑΝ
ΚΑΨΟΥΛΕΣ

ΑΙΜΟΚΛΕΤΗΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & Σία
ΠΕΙΡΑΙΑ

Είναι απαραίτητος δι' όλας τας Κας
και Διδας αι όποια υποφέρουν ένεκα
της άταξίας της περιόδου των. Καθου-
χάζει άμέσως τούς πόνους και κανονί-
ζει τελείως τὰ χρονικά διαστήματα που
άπαιτούνται.

ΤΡΕΠΑΡΣΟΝ

(ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΠΙΑ)

Ειδικών Γαλλικών φάρμακον κατά της Συφιλι-
'Εγκεκριμένον παρά του Ιατροσυνεδρίου της 'Ελλάδος
της Φαρμ. Σχολής Πανεπιστημίου Παρισίων
πρόσωποι ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ και Σία, Πειραιά

'Επιστημονικαι οδηγίαι παρά τῷ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτιάδῃ
χούλα. 'Αθήναι, 8 εδὸς Πειραιῶς 8 επίσης και εἰς τὸ 'Ιατρικόν
Χαρ. Τρικούπη 14.

Τὸ νέον Γαλλικὸν Φάρμακον θεραπεύει τὴν χρόνια
κυστίτιδα και τὴν βλεννόρροϊαν
'Αντιπρόσωποι Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ Πειραιᾶ

Urodo

(Ουροδόλ)

κατὰ τῶν

ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΑΡΘΡΩΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ

Υἱοὶ Κ. Φωτιάδῃ και Σία Πειραιᾶ

ΕΒΔΟΜΑΣ

Οταν πριν δυό βδομά-
δες έγραφα για τήν
άνιαρότητα και τήν
βαργιστημάδα της Κυ-
ριακής, κι' άφίνα έτσι τόν έ-
αυτό μου άνυπεράσπιστο να
του δοθούν χίλιοι-δυό χαρα-
κτηρισμοί από τους όποιους
βέβαια οι χειρότεροι κι' οι ση-
μαντικώτεροι θάταν τὸ να μου
καταλογίσουν παραξενιά γε-
ροντική, ιδιοτροπία ή σνομπι-
σμό — πράγματα που δόξα
τῷ Θεῷ δέν τάχω, — δέν φαν-
ταζόμουν ποτέ πως θά μου δίδουνταν
σέ τόσο λίγο διάστημα ή ευκαιρία να
ἐπαλέθω σὸ θέμα μου και να αναγ-
καστῶ — οὔτε πολύ, οὔτε λίγο — να
ἀναθεώρησά αν όχι ὅλους, τουλάχιστο
μερικους απ' τούς αντικυριακάτικους
ἀφορισμούς μου. Καί για να μην σὰς
κουράσω σέ επικίνδυνες κι' άσκοπες
υποθέσεις, αντιγράφω ἐδῶ ένα γραμ-
ματάκι που πήρα λίγες μέρες μετά τήν
δημοσίευση της «Κυριακής άργίας».

«Άγαπητέ μου κύριε Διευθυντά,
»Διάβασα δι.τι γράψατε για τήν Κυ-
ριακή, μά φαίνεται πως ή πολύ γέρος
είστε και σὰς έπνιξαν ή παραξενιές, ή
άνθρωπος που ζήτε σὸ περιθώριο, κι'
αυτό γιατί αλλοίως δέν ἐξηγείται πως
σὰς διέφυγαν ὠρισμένα πράγματα που
ἀσφαλῶς μπορεί κανείς να τὰ ὑπολο-
γήσει ἐπιχειρώντας να καταρτίσει τὸ
Κυριακάτικο πρόγραμμά του.

»Και ποιά εἶνε αὐτά; θά με ρωτή-
σετε. Δέν σὰς τὰ λέω ὅλα για να μην
σὰς σκοτίσω. Σὰς πληροφορῶ μόνο
για ένα που ἀσφαλῶς μπορεί να σὰς
ἐξασφαλίσῃ τὸ εὐχάριστο πέρασμα
της μισῆς τουλάχιστο Κυριακής. Ὅρι-
στε το: Πηγαίνετε τὸ πρωί 10 με 12
στον κινηματογράφο, στής παιδικές πα-
ραστάσεις. Μή γελάσετε τώρα, και μή
με κοροϊδέψετε. Πηγαίνετε μιά φορά
και θά δῃτε πως θά μου δώσετε δι-
κπο...

Λοιπόν; Τί θά λέγατε σεις, παίρνου-
τας ένα τέτοιο γράμμα; 'Εγώ ὁμολογῶ
πως — ἐκτός βέβαια που οὔτως ή ἄλ-
λως θά πήγαινα, γιατί με κανένα τρόπο
δέν θάθελα να με πούν γέρο ή ἀνθρωπο
που ζει σὸ περιθώριο — δέχτηκα με
ἐξαιρετική ευχαρίστηση τήν ὑπόδειξη
που μουκανε ὁ ἀγνωστός μου ἐπιστο-
λογράφος, και περίμενα μ' ἀνυπομο-
νησία—για πρώτη φορά στή ζωή μου—

Δέν πρόφθασα να μπῶ μέσα στή
σάλα, και νόμισα πως βρισκόμουν α-
φνικά σέ καμμιὰ τρικυμιώδη συζήτηση
της Βουλῆς. Η φωνές, τὰ γέλια, τὰ
χειροκροτήματα της ἀνυπομονῆσας
και γενικά ὁ θόρυβος που ξεχνόταν
μέσα στήν ἀτμόσφαιρα ήταν τέτοιος,
που ἀσφαλῶς θάπρεπε να συμμετάσχουν
δέκα τουλάχιστο μηχανήματα «σόνδρ»
για να μπορέσει κανένας ν' ἀκούσῃ
κάτι.

Προχώρησα σιγά-σιγά και πήγα και
τρύπωσα σέ μιά γωνιά. Δεξιά μου βρι-
σκόντανε μιά γερμανίδα γκουβερνάντα
μ' ένα ὀλόξανθο παιδάκι
ἐξή χρονῶν. Ἀριστερά
μου πάλι μιά μητέρα με
τέσσερα παιδιὰ ηλικίας
δέκα-ὀκτώ-ἐξη-τεσσάρων
χρονῶν, καθισμένα κατὰ
σειρὰν ηλικίας και φω-
νάζοντα τὸ ένα περισσό-
τερο απ' τὸ άλλο.

Μήπως θέλετε να σὰς
πῶ ποιες καθόταν στήν
ἑμπρός και στήν πίσω σει-
ρά; Δέν πιστεύω να ἔχε-
τε μιά τέτοια ἀπαιτία.
»Αλλωστε, ποιοί ἄλλοι
θά θέλατε να καθόταναν
ἐκτός από παιδιὰ, παι-
διὰ...

τὸν ἐρχομὸ της Κυριακής για να πάω
σὸ πρωινὸ κινηματογράφο.
Εὐτυχῶς που δέν με χάριζαν και
πολλές μέρες, κι' έτσι τήν περασμένη
Κυριακή, πρωί-πρωί, μιά και δυό ξε-
κίνησα με τὸ εὐχάριστο συναίσθημα
που νοιώθουμε ὅταν πάμε κάπου ὅπου
ἐλπίζουμε πως θά μάς δοθῇ ή ευκαιρία
μιάς ἀγνωρῆς ἐκπλήξης, πως θά περά-
σουμε καλά, πως θά διασκεδάσουμε, θά
εὐθυμίσουμε.

Εὐτυχῶς για μένα δέν εἶχα και τήν
σκοτοῦρα της ἐκλογῆς. Εἶχα ἀποφασί-
σει να πάω σ' ένα κινηματογράφο που
θά ἔδινε πρωινή παιδική παράσταση.
Σέ ποιόν; Μου ήταν ὀλοτελα ἀδιάφο-
ρο, φτάνει να ὑπῆρχε παιδική παρά-
σταση.

'Εδῶ ὅμως πρέπει να σὰς ὁμολογή-
σω πως για μιά στιγμή, καθώς προ-
χωροῦσα σὸ ταμειὸ και βρέθηκα περι-
κυκλωμένος από ένα σωρὸ παιδιὰ, μπε-
μπέδες και γκουβερνάντες, ντράπηκα,
κοκκίνισα και κόντεψα να ἐγκαταλεί-
ψω τήν διασκέδαση που μου ὑπόσχον-
ταν με τὸ γράμμα του ὁ ἀγνωστός ἐ-
πιστολογράφος μου. Εἶπαμε ὅμως πως
αὐτὸ σάθηκε μόνο για μιά στιγμή.
'Εκτός ὅμως απ' αὐτὸ τὸ κίνδυνο που
διέτρεχα αν ἐπανερχόμην στὰ βήματά
μου, — ὅπως θά ἔλεγε ήρως μυθιστο-
ρήματος παλαιάς ἐκδόσεως — δέν ήταν
δυνατὸ ν' ἀφίσῃ ν' ἀλλάξω ἀπόφασι.

Πλησίασα λοιπόν και γῶ σὸ τα-
μειὸ, ἀπλώσα τήν χεροῦκλα μου ἀνά-
μεσα απ' τὰ λεπτὰ και μικρούλικά χε-
ράκια τῶν παιδιῶν, ἀγόρασα ένα εἰσι-
τήριο και ἀκολούθησα τὰ παιδιὰ και
της γκουβερνάντες.

Δέν πρόφθασα να μπῶ μέσα στή
σάλα, και νόμισα πως βρισκόμουν α-
φνικά σέ καμμιὰ τρικυμιώδη συζήτηση
της Βουλῆς. Η φωνές, τὰ γέλια, τὰ
χειροκροτήματα της ἀνυπομονῆσας
και γενικά ὁ θόρυβος που ξεχνόταν
μέσα στήν ἀτμόσφαιρα ήταν τέτοιος,
που ἀσφαλῶς θάπρεπε να συμμετάσχουν
δέκα τουλάχιστο μηχανήματα «σόνδρ»
για να μπορέσει κανένας ν' ἀκούσῃ
κάτι.

Προχώρησα σιγά-σιγά και πήγα και
τρύπωσα σέ μιά γωνιά. Δεξιά μου βρι-
σκόντανε μιά γερμανίδα γκουβερνάντα
μ' ένα ὀλόξανθο παιδάκι
ἐξή χρονῶν. Ἀριστερά
μου πάλι μιά μητέρα με
τέσσερα παιδιὰ ηλικίας
δέκα-ὀκτώ-ἐξη-τεσσάρων
χρονῶν, καθισμένα κατὰ
σειρὰν ηλικίας και φω-
νάζοντα τὸ ένα περισσό-
τερο απ' τὸ άλλο.

Μήπως θέλετε να σὰς
πῶ ποιες καθόταν στήν
ἑμπρός και στήν πίσω σει-
ρά; Δέν πιστεύω να ἔχε-
τε μιά τέτοια ἀπαιτία.
»Αλλωστε, ποιοί ἄλλοι
θά θέλατε να καθόταναν
ἐκτός από παιδιὰ, παι-
διὰ...

Να ή θάλασσα.
»Ο μικρὸς σταματῶ τὸ τρίψιμο τῶν
ματιῶν, κυττάζει λίγο πονηρά, σάν να
προαισθάνεται τήν ἀπάντη που πάμε να

διά, παιδιά.
»Ενα δυνατὸ «ἄ» διαρκείας τουλά-
χιστο πέντε λεπτῶν ὑποδέχθηκε τὸ
σβύσιμο τῶν φῶτων, κι' ἀμέσως μετά,
μόλις πάνω σὸ πανί ἐνεφανίσθη ὁ πρῶ-
τος τίτλος με τήν διαβολικὴν φράσιν:
«Μ Ι Κ Ι Μ Ἀ ο υ ς»
τὸ προαναφερθὲν «ἄ» διεδέθη ένα ἐξ-
σπασμα γέλιων, χειροκροτημάτων
και ποδοκροτημάτων. Ἰκανὸ να τρέψῃ
σέ φυγή ὀλόκληρες ἀγέλες ἀγρίων
ζῶων.

Τέλος ὁ διαβολικὸς τίτλος παρεχώ-
ρησε τήν θέση του σέ μιά ἀκατάσχετη
— πραγματικῆς... — κινηματογραφικῆς
ταχύτητος — ἐναλλαγή εἰκόνων, και
παραστάσεων.

»Ενας ἐλέφας τραγουδοῦσε τήν
«Λουτοία», ένας βάτραχος διηθῦνε τήν
ὀρχήστραν που τήν ἀποτελοῦσαν ὅλα
τὰ ὑπόλοιπα ζῷα, ὡς και σαλιγκαρος
ἀκόμα, που ξεφυσοῦσε από ένα πανύ-
ψηλο τρομπόνι.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ ἐλέφας φού-
σκωνε, ὁ βάτραχος ἐναρκισσεύετο, ὁ
σαλιγκαρος ἔφτυνε πάνω σὸ κεφάλι
μιάς χήνας, κι' ένας πετεινὸς τσιμποῦ-
σε τή γάμπα μιάς στρουθοκαμήλου.

Στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα ὁ μικρὸς
χτυποῦσε από ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν
τήν γερμανίδα γκουβερνάντα του, και
ή τέσσερες ἀγόνοι της οικογενείας
που βρισκότανε ἀριστερά μου ἐμάλλω-
ναν, ἀναλόγως με τὰς συμπεριεάς του
καθενός, για τὸ ἄλφα ή τὸ βῆτα ζῶον.

»Ὅσον για τούς ὑπολοίπους συνθεα-
τάς μου, αὐτοί, ὅλος πολὺ κι' ἄλλος
λιγώτερο, ἐμιμοῦντο τὰ παραδείγματα
τῶν ἐκ δεξιῶν και ἐξ ἀριστερῶν μου
καθημένων παιδιῶν.

»Επὶ τέλους τὸ «Μίκι Μάους» ἐτε-
λείωσε, και οἱ μικροὶ ἀρχίσαν να μι-
λοῦν γρηγορα-γρηγορα, διχαίονμενοι
τὰς ἐντυπώσεις των.

»Ενα δεύτερο ἡχηρότερο τοῦ πρώτου
«ἄ» ἀκούσθηκε και πάλι, και τὰ φῶτα
ξανάσβυσαν.

»Αρχή νέας ταινίας — ένα ζουρνάλ
ἐπικαιρότητων τήν φορά αὐτή — και
ἀρχή νέων ἐκφράσεων θαυμασμοῦ και
γέλιων ή ἐπιδεκτικασιῶν.

»Ο μικρὸς ξανθὸς διαβολικός, ὁ ἐκ
δεξιῶν μου, ἀδμονεῖ. Θέλει να δῇ «θά-
λασσα». Δυστυχῶς ὅμως δέν ὑπάρχει
θάλασσα σὸ φιλμ, κι' ὁ μικρὸς ἀκο-
μίζει τήν φωνή του για ν' ἀρχίσῃ ὑπό-
κωφον κλαυθμηρισμόν. Τρίβει με τὰ
δακτυλάκια του τὰ μάτια, προσανῶς
για να κλάψῃ και να καταστήσῃ με τὰ
δακρύα του πῶς ἐντόνη τήν διαμαρτυ-
ρία του και φιλοδορεῖ με λίγες κλα-
υσίες τὸ στομάχι της γκουβερνάντας
του. Εὐτυχῶς ὅμως που σὸ φιλμ ὑ-
πάρχει μιά ἀτέλειωτη πεδιάδα, κι' ή
γκουβερνάντα λείει για μιά στιγμή σὸ
μικρὸ.

Να ή θάλασσα.
»Ο μικρὸς σταματῶ τὸ τρίψιμο τῶν
ματιῶν, κυττάζει λίγο πονηρά, σάν να
προαισθάνεται τήν ἀπάντη που πάμε να

του κάνουν, πείθεται και δεν πείθεται για την υποτιθέμενη θάλασσα, ξεροκαταπίνει και τελικά φαίνεται ότι θα πεισθή όταν ξαφνικά εμφανίζονται κάτι πελώρια δένδρα και μερικά βρόδια...

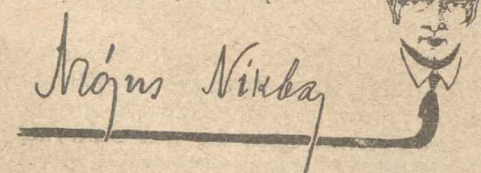
Τίποτε δεν μπορεί να συγκρατήσει τώρα πια τον μικρόν που ξεσπά άμεσως σε κλάμματα ζητών «θάλασσαν επί πίνாகος» σαν να ζητούσε μια φέτα πεπόνι.

Οι άλλοι πιτσιρίκοι στην αρχή δεν μιλούν, όσο όμως τα κλάμματα εξακολουθούν, ή υπομονή τους εξαντλείται και αρχίζουν να φωνάζουν.

— Βγάλε τον δέω ν' ακούσουμε... να δούμε.

Και η δυστυχής γκουβερνάντα βγάζει τον μικρό ταραξία δέω απ' την σάλα.

Ταυτοχρόνως όμως δράττομαι και γώ της ευκαιρίας και βγαίνω δέω, για να πάω σ' ένα φαρμακείο να πάρω τρεις άσπιρινες — εύτυχως που δεν έχουν νοθευθεί κι αυτές όπως τα κινίνα — με την ελπίδα πως θα επιφέρουν μια σχετική ισορροπία στην δι-ασολευθείσα — και πολύ επικινδύνως μάλιστα — ηρεμία του εγκεφάλου μου...

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜ-
ΒΡΙΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ:

ΕΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

Κι η ιστορίες αυτές
τέλειωσαν έτσι...

"Ενας κομψός τόμος
με 13 διηγήματα

Σ' ένα τελευταίο σημείωμά μας, μιλήσαμε για τις μεγάλες μάχες που γίνονται στο αματωμένο στίβο του Χρηματιστηρίου μεταξύ όσι έδων και μπεςσιέδων, και για τα τρομακτικά «κράχ» που σημειώθηκαν τον τελευταίο αυτόν καιρό στα χρηματιστήρια της Νέας Υόρκης και του Παρισιού. Και νά, που πριν περάσει ακόμη η πρώτη εντύπωση από της μεγάλης αυτής χρηματιστηριακής καταστροφής, μια καινούργια θύελλα ξέσπασε στους οικονομολογικούς κύκλους του Παρισιού: το «κράχ» της Τραπεζής Ουστρίχ, που παρέσυρε στην τραγική της πτώση όχι μόνο οικονομολογικούς κολοσσούς της γαλλικής πρωτεύουσας, αλλά ως κι αυτήν την γαλλική κυβερνήση!...

Ο παγκόσμιος τύπος δεν ασχολείται, αυτόν τον καιρό, παρά με το σκάνδαλο Ουστρίχ, με την παραίτηση δυο υπουργών που ήταν αναμειγμένοι στα «κόλπα» της Τραπεζής αυτής, με την απόγνωση τώσων καταθετών που βοήθησαν ξαφνικά, απ' τη μια μέρα στην άλλη, στους πέντε δόμους, και τέλος, για τη σφοδρή επίθεση που έγινε μέσα στη Βουλή έναντι της γαλλικής κυβερνήσεως, και που είχε ως αποτέλεσμα την κυβερνητική κρίση.

Ο Ουστρίχ ήταν ως τώρα γνωστότατος στους τραπεζικούς και χρηματιστηριακούς κύκλους της Ευρώπης. Ήταν, έγινε παγκόσμιος φουσιγονισμός... Έτσι είναι... Εποχολώτερα βρίσκει κανένας τη δόξα μερικές φορές, στο κελί της φυλακής παρά σ' ένα θρόνο... Κι ο Ουστρίχ, ο οποίος είχε κατορθώσει να θεωρηθεί ο βασιλεύς του γαλλικού Χρηματιστηρίου — και καταλαβαίνει κανένας τι σημαίνει αυτό — είναι σήμερα ένας κοινότατος υπόδικος, που μεταφέρεται υπό συνοδεία από την εισαγγελία στον ανακριτή και τανάπαυλιν!... Κι όμως σήμερα μόλις γνωρίσει τη δόξα, την όποιαν τόσο είχε κυνηγήσει στη ζωή του, και που δεν είχε απολαύσει ούτε όταν, σαν Άλλος Ζευς, εξέπευε της διαταγές του σαν άσπιδας μέσα στον κύκλο του Χρηματιστηρίου...

Ποιος ακριβώς όμως είναι αυτός ο Ουστρίχ; Πριν διηγηθούμε την περιπετειώδη ζωή του, ας ελπίσουμε να μιλήσουμε το πορτραίτο του. Θα αφήσουμε να μιλήσει κάποιον που τον γνώρισε καλά, κάποιον που τον συνήγαγε και τον «μελέτησε» σε δυο περιπτώσεις της ζωής του: "Όταν ήταν βασιλιάς του Χρηματιστηρίου, κι όταν τον ώδηγούσαν οι χωροφύλακες στην ανάκριση. Τον Γάλλο δημοσιογράφο Λουί Ρουμπώ.

«Τον Ουστρίχ τον πρωτόειδα — γράφει ο Ρουμπώ σ' ένα τελευταίο του άρθρο — μέσα στον Ναό του, την εποχή που αχτινοβολούσε σαν Θεότητα. Θάταν πρό δυο ετών, όταν το Χρηματιστήριο του Παρισιού ήταν το δεύτερο του κόσμου! Τον είδα. Αυτό, φυσικά, δεν με είδε. Δεν ήμουν παρά ένας ανθρωπάκος που είχα έρθει ίσα με κεί για να παρευρεθώ σε κανένα θέαμα καταπληκτικό. Αυτός ήταν το

πάν.

Είχε τη δύναμη με μια λέξη, ή με το σημείο, να μεταπολίσει εκατοντάδες κων, να πλουτίζουν ξαφνικά μια φτωχή μιν άλλη, να γεμίζει τα χρηματιστήρια όλων των Τραπεζών.

Αυτοί που με τριγύριζαν, που με κοιτούσαν, που με σπέρναν, που φωνάζαν, που περνούσαν δίπλα μου, αυτοί, έβλεπα, έβλεπα στα μάτια τους την επιθυμία τους να μου μιλήσουν. Μπούρας... Έτσι, τον έβλεπα να περνά μπροστά μου. Άλλα κι άλλα ταπεινώνοντο μπροστά σ' αυτόν. Κάποιον αυτοίς μοίσε:

— Θέλετε να τον δείτε; Ανέστη κι έδω την κολόνα... Όχι... Πάτε να έχετε κεισέρα... Μαθήστε τρεις κεισέρες. Νά, τώρα τον βλέπετε;...

— Ναι, τον βλέπω... άπαιτο... "Αν δεν μου τον είχαν δείξει, δε θα μπορούσα να τον αναγνωρίσω... Ο πατέρας αυτός ο Θεός ήταν τόσο απλός, που με τους άλλους ανθρώπους.

Στεκόταν όρθιος, ακουμπισμένος στην κολόνα, και φαινόταν εντελώς ξένος στο που γινόταν... Βλέποντάς τον ένοιχα, μοιρθε να του φωνάξω:

— Εσέρετε τι συμβαίνει;... Καταλάτε τα «Σιγροέν»...

Κι όμως, ο άριστος άνθρωπος της αυτής μάχης ήταν αυτός... Αυτός, που πρό λίγου καιρού είχε λαντάρει τον μια καινούργια μάχα αντανάκλαση, για να χτυπήσει μια αντίπαλη Τράπεζα είχε υιοθετήσει τα Σιγροέν. Και πάλι χνώντας της μετοχές των Σιγροέν, πλο παίζοντι: άσ' ενός δονάμιαν και ζο — τα όποια από τότε απέκτησαν καταπληκτική φήμη τους — κι άσ' ενός δονάμιαν στην αντίπαλη του Τράπεζα.

Δεν κρατούσε, όπως έβλεπε οι άλλοι, και μολύβι στο χέρι του. Δίπλα του κρατούσαν δυο-τρεις υπάλληποι του, οι οποίοι τελούσαν της εντολής του. Μερικοί από τους μεγάλους άλλους παίκτες, παρμέντες να χαιρετούσαν με σεβασμό, άδους άπαιτο μ' ένα χαμόγελο... "Ο, το χαμόγελο του "Ολοι, το εξηγούσαν ανάλους του πόθου ο καθένας. Τι να έσπιναν; "Οτι ά γοράζει ή ότι πουλάει;... ο καθένας κανόνιζε το παιχνίδι του με την εξήγηση που είχε δώσει. Ο Ουστρίχ ήταν κυρίως ωσιές, έπαιζε σπάνια σά πάνω... Θα δούμε για ποιά λόγους χε τη συνήθεια αυτή...

Άλλα για να δούμε αυτό, πρέπει να διηγηθούμε της λεπτομέρειες της παιδείας ζωής του.

«Ας γυρίσουμε σαράντα τρία χρόνια πίσω... "Ο πατέρας μου είχε ένα μικρό μαγαζί... που έφτιατε νένας λαιμάρια και αντανάκλαση στη μικρή του καπνίστη... "Ας γυρίσουμε σαράντα τρία χρόνια πίσω... "Ο πατέρας μου είχε ένα μικρό μαγαζί... που έφτιατε νένας λαιμάρια και αντανάκλαση στη μικρή του καπνίστη... "Ας γυρίσουμε σαράντα τρία χρόνια πίσω... "Ο πατέρας μου είχε ένα μικρό μαγαζί... που έφτιατε νένας λαιμάρια και αντανάκλαση στη μικρή του καπνίστη...

Χρηματιστηρίου!

Στα παιδικά του χρόνια, ο Ουστρίχ θεωρούσε τον πατέρα του όταν πύκναισε να πείσει πολλή δουλειά στο μαγαζί. Φαίνεται όμως πως δεν έδειχνε εξαιρετικά μεγάλο ταλέντο, στο να περιβρίθ λειονάδες στους πελάτες, και να ακουπίζει με την πεσέτα του τα μάμματα των τραπεζιών. Γι' αυτό και ο πατέρας του, όταν του πέρασε η πρώτη έκπληξη, αποφάσισε να τον στείλει στο σχολείο για να σπουδάσει.

Ο κ. Ουστρίχ πατήρ όμως, εξαπλάγη ακόμη περισσότερο όταν είδε ότι ο γιός του ούτε και στα γράμματα δεν έδειχνε καμιά εξαιρετική αγωγή. Τα λατινικά κυρίως, με τα όποια προσπελούσαν να του παραγγέμουν το κεφάλι, δεν μπορούσε να τα υποφέρει. Στους συμμαθητές του και στους καθηγητές του έκανε εντύπωση κυρίως η αβίαση του μελαγχολία... Δε μιλούσε, σαν παιδί, ποτέ σε κανέναν... Κι όμως ήταν εξυπνότατος. Αυτό άλλωστε, δεν άργησε να το αποδείξει. "Όταν τελείωσε το σχολείο του, αντί να εγγραφεί στο Πανεπιστήμιο όπως τον συμβούλευε ο αγαθός πατέρας του, άρχισε να εργάζεται. Έδειξε άμεσως την πρακτικότητα του πνεύματός του. Έγινε πλάσις και άρχισε να πουλάει χονδρικά τα κρασιά και τα λικέρ που ο πατέρας του πουλούσε «μέ το ποτηράκι» στο μαγαζί του...

"Όταν κηρύχτηκε ο Ευρωπαϊκός πόλεμος βρισκόταν στην Τουλούζη. Επιστρατεύτηκε και τοποθετήθηκε σε μιν άποθήκη υλικού. Οι διευθυντάι του δεν άργησαν να εκτιμήσουν τα σπάνια προτερήματα του χαρακτήρος του. Τον ανέθεσαν την άγορά του πολεμικού υλικού. Έτσι, ήρθε σ' έπαφή με την επιμηλότητα του στρατού. Πήγε στο Παρίσι, γνωρίστηκε με άνωτάτους αξιωματικούς, με υπουργούς, με έργοστασιάρχας, με τραπεζίτες... κι έτσι, στα 1919, όταν ήρθε να εγκατασταθεί στο Παρίσι, έβριχε ένα σωρό φίλους.

Ένας απ' αυτούς ανέλαβε να τον χρηματοδοτήσει. Άνοιξε έτσι, στα 1922, μιν μικρή τραπεζούλα, την Τράπεζα Ουστρίχ, με έλαχιστα κεφάλαια.

Κι ο τραπεζίτης μας φυτοζωούσε κυριολεκτικά, όταν, στα 1924, συνέβη κάτι καταπληκτικό. Συνέβη κάτι που, όποιοδήποτε άλλον, θα τον έβριχε στην καταστροφή, άλλα που τον Ουστρίχ τον ανέβασε στα ουράνια.

Ο Ουστρίχ τότε, διηύθυνε μιν επιχείρησή με κεφάλαια 4 εκατομμυρίων, διατεταμένα σε 40.000 μετοχές. Η Τράπεζά του ήταν άπολυτα συνδεδεμένη με την επιχείρησή αυτή, κι από την επιτυχία της ο Ουστρίχ περνούσε το πάλιν...

Η κάθε μετοχή της επιχείρησεως αυτής είχε ονομαστική αξία 150 φράγκα. Μόλις μπήκε όμως στο Χρηματιστήριο, αντί ν' ανεβεί, όπως περίμενε ο Ουστρίχ, άρχισε άπεναίτια να κατακυλλάει. Σε λιγότερο διάστημα από δωδεκάδα, ή μετοχή των 150 φράγκων έπεσε στο 100, και σε λίγο έφτασε τα 80, τα 70, τα 60 φράγκα... Πλησίαζε και ή ημέρα της «εκαθαρίσεως», και έβλεπε οι παί-

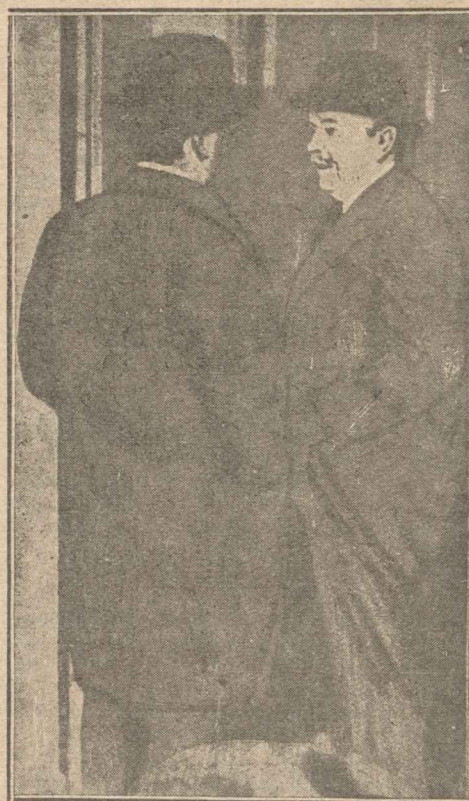
ΓΝΩΘΙ Σ' ΑΥΤΟΝ

— Εσέρετε, παιδί μου, τί διαφορά υπάρχει μεταξύ ενός ήλιου και σού;
— Όχι!
— Όύτε γώ!...

κται, προβλέποντας άσφαλ ή πώση των μετοχών, παίξαν, «άέρα» φυσικά, με τα κάτω... Διάφοροι δημοσιογράφοι τρέξαν στη μικρή Τράπεζα για να πάρουν μιν συνέντευξη με τον δυστυχισμένο τραπεζίτη, αυτός όμως δεν τους έδεχτηκε. Κλείστηκε στο γραφείο του, άνοιξε ένα σωτάρι, έβγαλε ένα μικρό ρεβόλβερ, το έβαλε στην τσέπη του, ξανάκλεισε το σωτάρι του, και πάλιν τινάζει τα μυαλά του στον άέρα, αποφάσισε να κάνη μιν τελευταία άπόπειρα.

"Όσο πρόσφατη κι' αν ήταν ή τραπεζιτική

Ο γάλλος τραπεζίτης Ουστρίχ όδον-
γούμενος εις τον άνακριτήν.

του καριέρα, είχε προφάσεις να σχετισθή με διαφόρους συνδέλους του.

Πήγε σ' έναν απ' αυτούς, ψιθύρισε μιν καλημέρα, έπεσε σε μιν πολυθρόνα, και με φωνή σόσημένη έπαιε:

— Είμαι χαμώδης άνθρωπος!

— Τι τρέχει;

— "Όλο το Χρηματιστήριο μούχει ριχτεί...

"Όλοι παίζουν στ' ανοιχτά με τα κάτω της μετοχές μου... Ποδοπατούν το πτώμα μου...

— Πόσο ήταν το «κλείσιμο»;

— Σχευανεινάμισι φράγκα!... Κι' έχουν προπουληθεί, για της 50 του μηνός, πάνω από όγδόντα χιλιάδες μετοχές!...

Και πράγματι. Ένώ ή πραγματική μετο-

χες ήταν μόνο 40.000, οι άεριζήδες, πάνω στη λύσσα τους, είχαν προπουλήσει για την προσεχή εκκαθάριση το διπλάσιο!

— Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Θα συνταυρισθούμε με μερικούς άλλους, και δ' αγοράσουμε όλες της μετοχές. Είσιμ τυχερός!

— Άνοιξε ή τύχη σου!...

Και πράγματι. Σιγά-σιγά ο Ουστρίχ και οι φίλοι του άγόρασαν και της 40.000 μετοχές. Έτσι, όταν έφτασε ή 30 του μηνός, οι άεριζήδες που είχαν προπουλήσει της άλλες 40.000 δεν μπορούσαν να της βρουν πουθενά για να της αγοράσουν... "Όλο το σάκ βοισκόταν στα χέρια του Ουστρίχ και των φίλων του. Αναγκαστήκαν λοιπόν ν' άπευθυνθούν σ' αυτούς και τότε αυτοί, της μετοχές που είχαν αγοράσει πάνω στον πνικτό 50 φράγκα της πουλήσαν 800 φράγκα τη μιά!...

Το κέλοπο αυτό επέφερε, προσωπικά, στον Ουστρίχ, ένα κέρδος τριάντα εκατομμυρίων!... Κι' έτσι, έγινε «ωσιές».

Από τότε, τα οικονομικά του βος πήγαινε και βελτιώνονταν. Άγόρασε ακριβά άξίες γνωστές, φερμαρισμένες, και της αναπουλούσε άκονη ακριβώτερα... Συνταυρίστηκε μ' ένα βαθύπλοτο "Ιατρό τραπεζίτη, που τον εξετίμησε, και έκαναν μαζί κολοσσικές επιχειρήσεις. Κάποτε, άγόρασε μιν όλόκληρη Τράπεζα με κεφάλαια 600 εκατομμυρίων, για να την μεταχειριστή ός... περιθώριο στο Χρηματιστήριο!

Ο Ουστρίχ ήταν ένας άνθρωπος ψυχρός, πολυ εργατικός, χωρίς καμιά προσωπική άναγκη, και άκοιμώμενος στην ήρεμη οικογενειακή ζωή ένα πρόσωπο, μ' άλλα λόγια, άξιοέπαιστο. "Όταν βέβαια, έγινε βαθύπλοτος, και ή Τράπεζά του μιν από της πρώτες του Παρισιού, αναγκάστηκε, για ν' ανταποκριθή στη νέα του κοινωνική θέση, να κατοικήσει σε μέγαρο, και ν' αγοράσει βίλλες, αυτοκίνητα, γιώτ... Η ζωή του όμως δεν άλλαξε. Κι ή μεγαλειότηή του ευχαρίστηση ήταν πάντα να κάθεται στην ταράτσα του Καφέ-Καρνινάλ και να τρώη σιγά-σιγά το παγωτό του...

Η τύχη όμως έχει γυρίσματα... "Ο "Ιταλός βαθύπλοτος τραπεζίτης φτώχινε, και καταδικάστηκε μάλιστα εις θάνατον από το Μουσολίνι. Ο Ουστρίχ βρέθηκε μιν μέρα, σε στενοχωρία ρευστού χρήματος για ν' αντιμετώπιση μερικές τομηρές του χρηματιστηριακής πράξης... Το αποτέλεσμα ήταν να «βάλει χέρι» σής καταθέσεις της Τραπεζής του, και να πείσει, συμπαρουσώντας στην πτώση του πολλές εκατοντάδες εκατομμυρίων των καταθετών του, και δίλους όσους τον είχαν ύποστηρίξει...

Και τότε, όταν συνδεδεμένος από δυο χωροφύλακες ώδηγήθηκε στον ανακριτή, ο Ουστρίχ, ο άπαθής και ψυχρός άνθρωπος του χρηματος, για πρώτη φορά στη ζωή του δάκρυσε...

Νά δάκρυσε άράγε για τα συντημένα δεινρά του;...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ

— Τί ιδέα έχεις για τα όνειρα;
— Άλλοτε βγαίνουν σωστά, άλλοτε όχι...
— Γιατί... όνειρεύτηκε πως μου έδωσες πίσω κείνο το εκατοστάριο που μου χρωστάς!

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

— Κείνι ληημένο σε βλέπω.
— Μά, θά έμαδες βέβαια ότι ή πεύρα μου είχε πάθει από άρραξία.
— Και σε ληηεί τόσο πολύ αυτό;
— Όχι, άλλα ό γιατρός μου έπαιε πως θά της ξανάβη ή φωνή!...

ΠΑΡΕΞΕΝΗ ΕΝΟΧΛΗΣΙΣ

Στον περίπατο, δύο φιλενάδες κουδεντιά-ζον:

—Ο τρόπος που με κύτταζε κείνος ο κύριος είναι πολύ ένοχλητικός.

—Τί; Μήπως εκύτταζε πολλή ώρα όλο σένα;

—Απ' έναντις. Μου έμοιαζε μιά ματιά μονάχα κι' ύστερα γύρισε άλλοι τα μάτια του.

ΤΡΕΙΣ...ΜΟΙΡΕΣ!

Κάποιος επισκέπτεται μιά γήρα για να τη συλλυπηθεί:

—Και πέθανε ο άντρας σας ήσυχος;

—Ω! φοβούμαι πως όχι... Είχε τρεις γιαιτρούς πάνω απ' το κεφάλι του...

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΦΟΒΟΣ

Η έφημερίδες γράφουν ότι παρουσιάστηκε κάπου πανούκλα.

Είναι μεσημέρι. Ο κύριος και η κυρία κάθονται στο τραπέζι. Έβρανε ανοίγει η πόρτα και η υπηρέτρια δίνει στον κύριο της ένα τηλεγράφημα.

—Από πού είναι;

—Από εκεί που έπεσε πανούκλα!...

—Πετάξέ το γρήγορα! Δυστυχία μου, θά-ναι μολυσμένο...

Και ο κύριος, τρομαγμένος, πετά το τηλε-γράφημα στη φωτιά χωρίς να το διαβάσει.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΡΩΣΤΟΣ

—Έχεις αθερίτιδα. Πρέπει διαρκώς να κουνιέσαι, να τρέχεις...

—Μά δε βρίσκω, γιατρέ μου, άφορμή να κουνιέμαι...

—Απολύτως, τότε: δάνεισέ μου 100 φράγκα και θά δής!...

ΓΙΑ ΕΞΟΦΛΗΣΗ

—Δεν ντρέπικες, δρέ, να κλέψης ως και την πεσέτα του ξενοδόχου, αφού έφαγες και έπινες χωρίς να πληρώσεις;

—Την πήρα, κύρ' αστυνόμη, για να την πουλήσω και να πληρώσω τον ξενοδόχο...

ΜΠΛΑΩΜΑ

Ο φιλάργυρος Α. στον υπηρέτη του:

—Βάλε, παιδί μου, να μου κάνης έναν καφέ.

—Μά είναι τρύπιο το μπρίκι...

—Μά ντίπ κουτός θά είσαι καίμενε...

—Αμα είναι τρύπιο, να του βάλης λίγο νερό...

ΜΕΤΑΞΥ ΒΟΓΔΕΥΤΩΝ

—Παρατηρώ, άγαπητέ μου, πως από τότε που μπήκεις στη Βουλή, δεν ανοίγεις ποτέ το στόμα...

—Κάνεις λάθος, άγαπητέ μου. Δεν θά πα-ρετήρησες φάνεται πως όταν αγοράσεις εσύ, έχω...

Η ΚΑΛΑΙΤΕΡΗ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

—Ξέρεις να φωνάζης; οπωσούν κάποιον υ-ποψήφιο για τη θέση δημοσίου κήρυκα.

—Βέβαια.

—Πολύ δυνατά;

—Όσο θέλετε.

—Είχες άλλους αυτή τη θέση;

—Όχι, αλλά έχω γυναίκα και πεθερά κυριές!

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

—Υστερ' από μιά διάλεξη.

—Ο ρήτορας που έκανε τη διάλεξη, θυμωμένος, σέ μιά δεσποινίδα:

—Δεσποινίς, παρατήρησα ότι όλη την ώρα της διαλέξεώς μου μιλούσατε πολύ δυνατά.

—Κάνετε λάθος, κύριε. Ποτέ μου δεν μι-λώ όταν κοιμόμυαι...

ΠΑΛΤΟΥΠΝΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

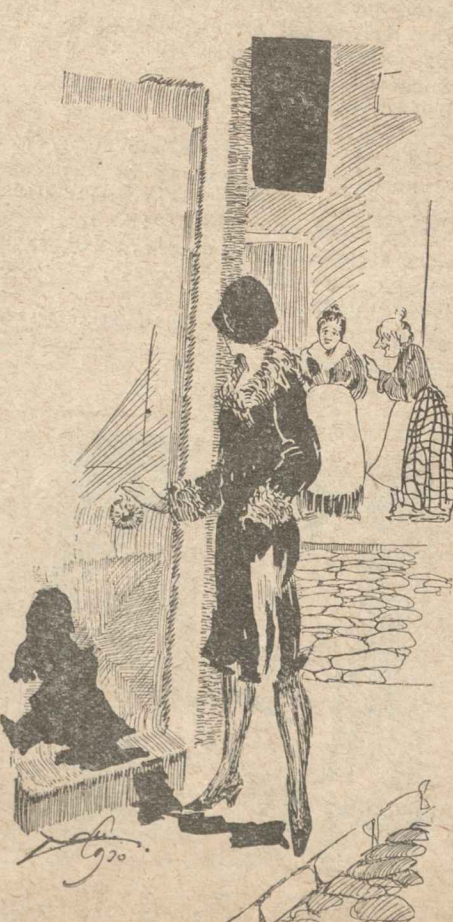
ΕΝΑ ΔΕΙΛΙΝΟ ΣΕ

ΜΙΑ ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑ...

Α. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

«Ήθελε να τη δει την περίφημη γκαρσο-νιέρα του κυρίου Ντιντή. Και δεν πήγαινε για κανένα άλλο λόγο—α, αυτό μπορεί να τ' δοκιμάσει—αλλά από μιά απλή περιέργεια. Είχε τον πόθο να γνωρίσει κι' από κοντά αυ-τό το έθρ σικ έντεριερ» όπως είχε ακούσει χίλιες φορές να το λένε στην κυρία Άνθης. Άλλήθεια τώρα που είχε αστής κυρίας Άν-θης, της φαινότανε πως αυτή την περιέρ-γεια, την ακρότητα επιθυμία να δει τη γκαρ-σονιέρα, της την είχε φυτέψει μέσα της α-τή, η κυρία Άνθη. Μά γιατί άρα γε; Άπό ενδιαφέρον βέβαια. Πως θ' αν βλέπονμε ένα καλό έργο στο σινεμά διαβάζαμε να το συ-στίζουν και στής φίλες μας; Έτσι κι' η κυρία Άνθη. Δεν ήθελε να χάσει η Ντίσα ένα τέτοιο περίεργο θέαμα. Που να το ξα-νάβλεπε στη ζωή της; Άλλωστε δεν ήταν μονάχα αυτό. Ο κ. Ντιντής είχε και την διαλεχτή εκείνη συλλογή από ζωγραφιές. Στοιχίζε — έτσι λέγανε—άπάνω από πεντα-κόσιες χιλιάδες. Άμ' τα μικρά; Που τ' ά-φίνεις εκείνα τα περίφημα, τα σπάνια μικρά που του στέλνανε το κυρίου Ντιντή κατ' ευ-θείαν από την Εύρώπη; Άπ' αυτά δεν πουλάγανε στα μαγαζιά. Μόνο εκείνος τα είχε σπίτι του, στη γκαρσονιέρα του δηλαδή. Μά γιατί αλήθεια να τη λένε γκαρσονιέρα; Έ! τί κουτή που είν' η Ντίσα δρες-δρες... Γιατί το σπίτι το λένε σπίτι; Χά! χά! χά! χά! γέλασε μονάχι της τώρα. Και ξεχνά-ται και γελάει δυνατά, τρανταχτά, τόσο που ένας γέρος που περπατάει μπροστά της, γυ-ρίζει, τη βλέπει και σταυροκοπιέται. Άν ή-τανε παρέα με τον κ. Ντιντή και του τάλεγε δλ' αυτά, κι' έβλεπε και το γέρο, πόσο θά διασκεδάζανε και θά γελούσε κι' εκείνος. Έτσι, σιγά-σιγά, πνιχτά που γελάει, ευγενι-κά... Ρισκ' ο κύριος Ντιντής—αυτό η Νί-τσα όχι μόνο τ' όμολογει αλλά και τ' φωνά-ζει όπου σταθεί κι' όπου βρεθή—είναι ο πιο

λεπτός κι' ο πιο ευγενικός κύριος που σε στη ζωή της. Θά πής είναι και της—η Ντίσα είναι μόλις έδωκε στην πόρτα—αλλά τέλος πάντων! Μ' αυτές τις που γοργά-γοργά διαδέρχονται κι' α-λλά στο κεφάλιά της, λες και πνιχτά νηρητό άναμεταξύ τους, η Ντίσα νύνα-πο κοιμάται—μπε το ρέξ—το φουλαρένιο που της έκανε ο πατέρας γοργή της—α' άρεσά παρανομασ-ά, είχε πρώτης τάξεως άρρωμα—πιά πέρασε από της κυρίας Άνθης—τ'όβαλε η ίδια απ' το μεγάλο της—μοικάλι της τουαλέτας της—γοργή, εκουιστή και λυσιτε-λεγε πειραχτά ο άδερφός της! Έτσι την έβλεπε, αλλά με μιά παράση-ση στην καρδιά της. Έτσι, έτσι—λεμα μέσα της—σάν ανατολίτις, σι-μα—τόχε ξανακούσει άλλη μιά Ντίσα στη ζωή της. Όταν πήγε Τράπεζα να μάθ' αν πέτυχε στο έργο-την—Μιλόντας έτσι με τον έαυτο της—Δεν ήταν ακριβώς το ίδιο δηλαδή, α-π'ότι—Μιλόντας έτσι με τον έαυτο της—την Όμόνοια, την όδη Στάβου και έ-φτασε στο Σύνταγμα—η γκαρσονι-Ντιντή ήταν σε κάποια παροδεί της Ντί-Μιλλών—η Ντίσα άδελή της ήταν γό το ήμμα της. Πως θά ήθελε—να-ξανάρχιζε ο δρόμος πάλι απ' την Τώρα το αγαγάλεμα είχε άρρωμα—τα πιο έντονο, αλλά και πιο έντονο—έρχόντουσαν, μαζί διάφοροι συλλογισ-μοί, χίλια-δύο μικρά ανατολίτικα γελιά, να φωνάζει, να σταίη να πνι-μιά όμοιοτητα πόρτα, να έζησει και χίλιες άλλες τέτοιες παραδόξες σκέψ-τόσο όμως προχωρούσε. Προχωρούσε—να, άσυναίσθητα. Έβρανε στη γκαρ-σονιέρα, έκανε ακόμα λίγα βήματα—πολύ άργα—αυτά τα τελευταία—και πνι-μπροστά στη μικρή κομψή καρδιά του—τα με το μεγάλο χρυσό πινελό. Έτσι—Είχαν περάσει προχτές εννιά μ' η-κυρία Άνθη. Κιτάζε μ' ένα γρήγορο το μικροσέλε της. Τέσσερις και τέσσε-ρις άργησε ένα τέτατο. Καλίστασε—χε άργήσει. Τότες και τότες ροές σε-βλία διάβασε πως θ' αν έκεινος παρ-έκειν' στη γκαρσονιέρα του, έκεινος πνι-τίζε πάντα ν' άργη λιγάκι για να πνι-τήν την άγνοιά, το καρδιοχτύπι, έα-ήδονική κακία. Μά τί σκέπτεται ως πνι-λι κουτιάρες;... Αυτή δεν ήταν κα-έκειν' σημερα, ούτε κι' είχε φροντί-πίτηδες ν' άργησει... Και σ' αυτό της γκαρσής δεν μπορούσε να καταλή-να τα συλλογίζεται δλ' αυτά. Αυτή που έκει μέσα έντελως—ά, πως να το πνι-άθωα, χωρίς καμιά σκέψη πνι-δη πνι-ρη δέ θάταν άποδοήποτε, αλλά σ-σκέψη για έρωτα, για κόρτε. Άν πνι-χαίνε... Η Ντίσα όμως δέ άδρα-θόλου γν' αυτό. Μά για σέσας! Χίλια-δύο κοουδούνι, ή δέν—το χτύπησε; Άν πνι-πήση για νάνα βέβαια. Πνι-μια έα-ένα λεπτό. Το λεπτό αυτό πέρασε—καμιά σκέψη. Το μικρό της μυαλό—χε άνάγκη απ' αυτή τη στιγμή άνα-Μά γιατί τότες την καίτανε και γελά-εάντος της δέν πρόφτασε να της άνα-Ο ήχος του ανοίγματος της πόρτας—άπόσπασε το γού. Της άνοιξε ο ήχος της πόρτας. Το πρώτο πράγμα που άνα-η Ντίσα ήταν μιά βαρεία, μιά πολύ επι-μεθυστική μυρωδιά που τη χτύπησε—Πήρε μιά πολύ βαρεία άνάνα—και πνι-χανε τη σκέψη της—η μυρωδιά πνι-από άνακάτεμα απαφένω διαλεχ-πνι-ου, και λουλουδιών... Όλα μαζί—ματίσανε έτσι, παράξενα, κομμο-μα-ματίσανε έτσι, παράξενα, κομμο-μα-

Μά γιατί αυτές η δυο γυναίκοιές την καίτανε και γελάνε;

έκει μέσα. Άλλά μαζί η Ντίσα είδε κι' όλας. Και το πρώτο πράγμα που είδε ήταν ή φίνες, ή φανταί μεταξένες πυτζάμες που φορούσε ο κύριος Ντιντής. Ά, κι' ένα άλλο. Ήταν φρεσκοξυρισμένος, κι' ή χωρίστρα της όρας. Είχε βάλε και πούντορα και μπαγιαντίνη στα μαλλιά. Όλ' αυτά η Ντίσα τα είδε και τ' άσπάρντηκε ένα-δυο δευτερόλεπτα, ίσως και πιο λίγο.

Ύστερα πιά χωρίς να ξέρη, το γιατί βρέ-θηκε μισοξυρισμένη, όπως πάθαινε πολλές φορές σάν έκανε σε καμιά γιορτή κανένα ποτό παραπάνω, ή λίγο κρασί, και τ' ά πόδια της άνοιγαν να κόβονται, σάν ναχε πυρετός... Ούτε άνοιγαν πως από το κοριντόρο περάσα-νε στο σαλόνι και πως βρέθηκε ξεπλυμένη πάνω στα μαλακά, παχιά βελούδινα μαξιλά-ρια ενός τριγώνου ντιβανού. Ένοιωθε τότε μιά παράξενη γαλήνη, μιά ψυχική ήρεμία μέσα της, πρώτη φορά τέτοιας λογής, κι' ή κομψά που άσπάρντανε στα μέλη της ήταν τόσο ήδονική...

Μισόλεισε τα μάτια της κι' άρ-χισε να τα βλέπει δια, δια τριγύρω της έντός απ' το Ντιντή. Αυτός ή Ντίσα τώρα πιά τον είχε ξεχάσει. Κιτάζε, κίταζε γύρω και τόσο διακρινε την κυρία Άνθη. Τί θα-μια, τί έξαιρετικό πράγμα που ήταν αυτή η γκαρσονιέρα. Πόσο πρω-τίστο γούστο είχαν πρώτα-πρώτα οι τοίχοι, ζωγραφισμένοι με τρι-γύρω και τετράγωνα, πολυχρώμα, άσπρόμαυρα, χαριτωμένα, με περίε-ργες φάτσες μέσα, άλλόκοτα σχή-ματα, φανταστικά πουλιά, φτερά και σολιδια... Όλα μαζί σκόρ-πα, άνάκατα ήταν τόσο παράξενα... Τραβούσαν άμέσως το μάτι και το θάμπωναν. Άμ' ή κουρτίνες ή με-γάλες, ή βαρείες, που έώναναν πνι-χτά τ' ά παράθυρα; Ήταν από μαύ-ρο παχύ βελούδο, τόσο παχύ που και το πιο δυνατό πνι-οτε να σφελίζονταν λίγο δέ μπορούσε να της κινή, και στο κάθε φύλλο τους είχαν ζω-γραφισμένη κι' από μιά άσπρη—μιά πολύ ά-σπρη—νεκροκεφαλή. Ήτανε λίγο φρεσκοστι-κό βέβαια, αυτό το θέαμα, αλλά της Ντίσας τότες δεν της προέβλεπε φέρη. Τέβρισκε τόσο ταιριαστό με το περιβάλλον, με το τρι-γύρω, το κάθισμα έκεινος της άτισοφάρνα το διαρ, το μισοκίκαδο που σούφερνε ένα ήδονικό ρίγος στη σάχη και σ' άδρανε ά-σπασήτερα, γλυκά, τ' άλέφρα... Ύστερα τα μάτια της Ντίσας—επ' όμορφα—μάτια, γαλαζογάλινα, τρυφερά—πνι-χότανε μιά φω-νή σ' αυτή της, μιά τόσο σιγά σ' ά νάρχτασε από μακριά—πέσανε άπάνω σε δυο άρα-δες που στεκόγονταν δεξιά κι' άριστερά στο παράθυρο, κι' έκρυβαν απ' ένα κομμάτι κουρ-τίνας ο καθένας, άκριβώς κάτω απ' της νε-κροκεφαλές. Ήταν κομμένοι, μοσι και στη-ρηγμένα άπάνω σε δυο ψηλόποδα τραπέ-ζια. Άπ' τα κεφάλια τους θγαίναν λουλού-δια, άσπρα φρέσκα τριαντάφυλλα, που άνάδι-ναν κι' αυτά τη γλυκειά έννοιά τους και την άνακατέιναν στην άτμοσφαιρά μαζί με τις άλλες άρωματικές που σούφανε με βαρείες άναπνοές η Ντίσα. Κι' ύστερα—μιά άσπρη έδω για να πάρη απ' το χέρι του Ντιντή—το πρώτο ποτήριό λικέρ, απ' τ' άδια-λεχτά έκειν' τα εσάνια—έρχονταν τα έ-παια. Μικρά, κομψά, κομψίστα, λίγο με-γαλειότερα απ' αυτά που βνι-νε τις βιτρίνες των μαγαζιών που πουλάνε παιχνίδια. Τα-πεταρισμένα με μεταξινό άκριβό, μπλε βα-θί, πλουμισμένα με διάφορα περίεργα γεω-μετρικά σχήματα—φουτουριστικά θά το λένε—αυτά—και περτοιγισμένα μ' ένα λεπτό χρυσό κορδόνια, από έλλο όμως κι' αυτό. Ή πόρτα πνι-βλεπε στην άλλη κάμαρα την έ-δεχνε σκοτεινή, άφρινε όμως ός τόσο να φαί-νεται ένα φάντο μαύρο με χρυσές γοαμίες και—ελίτσες—τόχος τάτανε μάλλον—πλα-σισμένο από μικρές-μικρές κορινθούλες, χου-σες κι' αυτές, που σίγουρα θά κορινθούσαν της ζωγραφιές της συλλογής. Όλ' αυτά τα φάτσε ένα έλαφρό ρέξ φρεσκοπνι-χά. Ένα παλαίκο τζάκι του τούλου, που τ' άνα-μένα έβλα του φαντάζανε έκει στο βάθος κα-τακόκκινα, τυφλοτικά, με τις μικρές πνι-φλογίτσες τους που, πνι-πότε έξεπνιόν-τουσαν άναμέσά τους, και τ' άγγιζαν με μιά γοργόδα. Έτσι, στιγμιαία σάν μικρές ά-στράλλιες. Ή έβρα, έρχότανε γλυκειά, χα-δάκινα, άναπαυτική, και της άναβε το πνι-

σώπο της Ντίσας. Έδω, άλλη διακοπή για να πάρη το δεύτερο ποτήριό λικέρ από το χέ-ρι του κυρίου Ντιντή. Μόλις τότες της έδω-σε και τρίτο. Τότες κι' αυτό ή Ντίσα μάλλον από ευγένεια. Ήταν όμως και τόσο γλυκό, κι' έκει μέσα της φαινότανε σάν κάτι άπα-ραίτητο. Και τώρα πιά άρχισε να προσέ-ρη λεπτομέρειες. Ξαπλώθηκε όμως πρώτα πνι-άναπαυτικά στο ντιβάν. Από πάνω της κρε-μόταν ένα μεγάλο τετράγωνο κάδρο. Τώρα το πρωτοκίταγε ή Ντίσα. Το κάδρο παρ-ίστανε μιά γυναίκα γυμνή, άλόγιμη. Τί θα-μιάς κορμί, άλασαστρένιο, τί θείες γοα-μίες, αλήθεια! Μόνο μεγάλου καλλιτέχνη χέ-ρι θά μπορούσε να της σφρη. Στην πραγμα-τικότητα ή Ντίσα δέν πίστευε να άπόρρη τέ-τοιο σώμα. Πλλά στη γυναίκα με τριμφο-

Είδε μπροστά της το κεφάλι του κυρίου Ντιντή...

γυτικό κορμί, στεκότανε κι' ένας άντρας—γυ-μνός κι' αυτός, στιβαρός, ομοιόμορφος με άθλη-τικά μέλη—που κοροπούσε στα χείρα του ένα μαστίγιο μεγάλο σάν έκειν' ποίχονε στα ιπ-ποδρόμια, και μ' αυτό μαστίγιανε τη γυναίκα. Τώρα μάλιστα ή Ντίσα πρόσεξε καλλίτερα κι' είδε πως το υπέροχο λευκό κορμί της—πόσο το θαυμάζε—ήτανε λιγάκι, άρα και πνι-ματωμένο—απ' το μαστίγιο βέβαια—κι' έσπαζε το κεφάλια της να δοί γιατί αυ-τός να δερνι έτσι και, το σπνι-δαύτερο, γιατί να είναι κι' οί δυο τους γυμνοί και μί-λιστα σ' ένα—όσο άμορφο θαδόν—σάδν παρουσιάζε ή εικόνα. Κιτάζε τώρα την έκ-φραση του πνι-ου, δυο-τρείς άδρές φρυγί-τες γοαμίες βάθει χαλασμένες στο γλυκό

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΚΩΣΤΗ ΜΠΑΣΤΙΑ

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΧΑΡΑ

Πρωτότυπο ελληνικό διήγημα

ΣΝΟΜΠ

ΕΝΑ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΩΩΡΟ ΜΕ ΤΗΝ

ANNA ΦΟΥΛΜΑΝ

ΣΠΟΡΤΣΜΑΝ

ΝΤΙΝΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

!ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ!

πρόσωπο της γυναίκας έκεινής και πόσο—τη λυπότανε που άρχισαν κάτω απ' τα μάτια της να σχηματίζονται μικρά ποταμάκια... «Αλάμυνη σά μπαγιαντίνες, άκούσε πάλι τη φωνή σ' αυτή της και την ίδια στιγμή δυο καρτά χείλη ένοιωσε να της στεγνώνουν τα δάκρυα. (Έδω άλλα δυο ποτήρια λικέρ, άναπαυτικά, και τούτα καίγανε τη γλώσσα πνι-τερο). Κι' ή Ντίσα χωρίς να νοιάζεται για τίποτ' άλλο, χωρίς να μπορέ να σκεφτή αν συνέβαινε και τίποτ' άλλο γύρω της, ξα-ναγύρισε μ' άσπρόσηψη στην εικόνα της. Αδ-τός ο άντρας που την έδερεν έτσι άπτονα, κα-κούργικα, ώ! πόσο της φαινότανε κακός! Γελούσε! Και γελούσε τριμερά, χαϊρέκακα μ' ένα γέλιο φρέσκιο άλλόκοτο, σάν νάταν αυ-τό που το γέλιο άποτέλεσμά μιά άγνοστης παράξενης ήδονής, που ή Ντίσα μόνο κακία φανταζότανε να τη λένε. Ξαφρουν γύρω το κεφάλια της. Θυμήθηκε το Ντιντή και θέ-λησε να τον σφρη για την εικόνα. Αιτός που την είχε κι', θάερε βέβαια. Μά μόλις πήγε ν' άνοίξη το στόμα της α-σπάρντη με της το κλείνον, μ' ένα πρωτόγνωστο δούλωμα, σά-κνο, έστρό. Άφρισε γύρω και τόσο διακρινε την κυρία Άνθη. Τί θα-μιάς, τί έξαιρετικό πράγμα που ήταν αυτή η γκαρσονιέρα. Πόσο πρω-τίστο γούστο είχαν πρώτα-πρώτα οι τοίχοι, ζωγραφισμένοι με τρι-γύρω και τετράγωνα, πολυχρώμα, άσπρόμαυρα, χαριτωμένα, με περίε-ργες φάτσες μέσα, άλλόκοτα σχή-ματα, φανταστικά πουλιά, φτερά και σολιδια... Όλα μαζί σκόρ-πα, άνάκατα ήταν τόσο παράξενα... Τραβούσαν άμέσως το μάτι και το θάμπωναν. Άμ' ή κουρτίνες ή με-γάλες, ή βαρείες, που έώναναν πνι-χτά τ' ά παράθυρα; Ήταν από μαύ-ρο παχύ βελούδο, τόσο παχύ που και το πιο δυνατό πνι-οτε να σφελίζονταν λίγο δέ μπορούσε να της κινή, και στο κάθε φύλλο τους είχαν ζω-γραφισμένη κι' από μιά άσπρη—μιά πολύ ά-σπρη—νεκροκεφαλή. Ήτανε λίγο φρεσκοστι-κό βέβαια, αυτό το θέαμα, αλλά της Ντίσας τότες δεν της προέβλεπε φέρη. Τέβρισκε τόσο ταιριαστό με το περιβάλλον, με το τρι-γύρω, το κάθισμα έκεινος της άτισοφάρνα το διαρ, το μισοκίκαδο που σούφερνε ένα ήδονικό ρίγος στη σάχη και σ' άδρανε ά-σπασήτερα, γλυκά, τ' άλέφρα... Ύστερα τα μάτια της Ντίσας—επ' όμορφα—μάτια, γαλαζογάλινα, τρυφερά—πνι-χότανε μιά φω-νή σ' αυτή της, μιά τόσο σιγά σ' ά νάρχτασε από μακριά—πέσανε άπάνω σε δυο άρα-δες που στεκόγονταν δεξιά κι' άριστερά στο παράθυρο, κι' έκρυβαν απ' ένα κομμάτι κουρ-τίνας ο καθένας, άκριβώς κάτω απ' της νε-κροκεφαλές. Ήταν κομμένοι, μοσι και στη-ρηγμένα άπάνω σε δυο ψηλόποδα τραπέ-ζια. Άπ' τα κεφάλια τους θγαίναν λουλού-δια, άσπρα φρέσκα τριαντάφυλλα, που άνάδι-ναν κι' αυτά τη γλυκειά έννοιά τους και την άνακατέιναν στην άτμοσφαιρά μαζί με τις άλλες άρωματικές που σούφανε με βαρείες άναπνοές η Ντίσα. Κι' ύστερα—μιά άσπρη έδω για να πάρη απ' το χέρι του Ντιντή—το πρώτο ποτήριό λικέρ, απ' τ' άδια-λεχτά έκειν' τα εσάνια—έρχονταν τα έ-παια. Μικρά, κομψά, κομψίστα, λίγο με-γαλειότερα απ' αυτά που βνι-νε τις βιτρίνες των μαγαζιών που πουλάνε παιχνίδια. Τα-πεταρισμένα με μεταξινό άκριβό, μπλε βα-θί, πλουμισμένα με διάφορα περίεργα γεω-μετρικά σχήματα—φουτουριστικά θά το λένε—αυτά—και περτοιγισμένα μ' ένα λεπτό χρυσό κορδόνια, από έλλο όμως κι' αυτό. Ή πόρτα πνι-βλεπε στην άλλη κάμαρα την έ-δεχνε σκοτεινή, άφρινε όμως ός τόσο να φαί-νεται ένα φάντο μαύρο με χρυσές γοαμίες και—ελίτσες—τόχος τάτανε μάλλον—πλα-σισμένο από μικρές-μικρές κορινθούλες, χου-σες κι' αυτές, που σίγουρα θά κορινθούσαν της ζωγραφιές της συλλογής. Όλ' αυτά τα φάτσε ένα έλαφρό ρέξ φρεσκοπνι-χά. Ένα παλαίκο τζάκι του τούλου, που τ' άνα-μένα έβλα του φαντάζανε έκει στο βάθος κα-τακόκκινα, τυφλοτικά, με τις μικρές πνι-φλογίτσες τους που, πνι-πότε έξεπνιόν-τουσαν άναμέσά τους, και τ' άγγιζαν με μιά γοργόδα. Έτσι, στιγμιαία σάν μικρές ά-στράλλιες. Ή έβρα, έρχότανε γλυκειά, χα-δάκινα, άναπαυτική, και της άναβε το πνι-

Ένα χάζι τόσο γλυκό, έτσι σάν άεροσφύμα 'Απριλιτικό. Ύστερα, το χέρι δάρανε... Κι' άρχισε να κατεβαίνει, απ' τα μάτια, στο στόμα το κερασμένο, στο λαμό του άσπρου, το χυτό, στο τριφαντό παρθενικό στήθος, στο σφιγγόλο κορμί, στα σφιχτά πόδια, κι' ή Νί-τσα ένοιωθε έτσι κάτι σάν χάζι και σίγος ά-νάμικο, παράξενο, πολύ παράξενο σναί-σθημα... Και μέσ' τη ζάλη έκείνη την έ-ρωτική, μέσ' στο πόθο της μεθόδς της ήδο-νής, χωρίς να ξέρη αν ή στιγμή που ένοιωσε πιά τη ζωή της φάτσε, έρχόταν ή έλε πε-ράσει, ή Ντίσα άσπάρντηκε ύπνισνειδεια κάποιο άόρατο χέρι να της χαράζει βαθεία μιά λέξη στην πλάνα της καρδιάς κι' ύστε-ρα να της φωνάζει, σιγά, πνι-χτά, ύπόκοφα... «Εύτυχία!...

Εύτυχία! Έσαναδύναμε μέσα της πολλές, μιά πάρα πολλές φορές... Ένα χάζι τόσο γλυκό, έτσι σάν άεροσφύμα 'Απριλιτικό. Ύστερα, το χέρι δάρανε... Κι' άρχισε να κατεβαίνει, απ' τα μάτια, στο στόμα το κερασμένο, στο λαμό του άσπρου, το χυτό, στο τριφαντό παρθενικό στήθος, στο σφιγγόλο κορμί, στα σφιχτά πόδια, κι' ή Νί-τσα ένοιωθε έτσι κάτι σάν χάζι και σίγος ά-νάμικο, παράξενο, πολύ παράξενο σναί-σθημα... Και μέσ' τη ζάλη έκείνη την έ-ρωτική, μέσ' στο πόθο της μεθόδς της ήδο-νής, χωρίς να ξέρη αν ή στιγμή που ένοιωσε πιά τη ζωή της φάτσε, έρχόταν ή έλε πε-ράσει, ή Ντίσα άσπάρντηκε ύπνισνειδεια κάποιο άόρατο χέρι να της χαράζει βαθεία μιά λέξη στην πλάνα της καρδιάς κι' ύστε-ρα να της φωνάζει, σιγά, πνι-χτά, ύπόκοφα... «Εύτυχία!...

Ένα χάζι τόσο γλυκό, έτσι σάν άεροσφύμα 'Απριλιτικό. Ύστερα, το χέρι δάρανε... Κι' άρχισε να κατεβαίνει, απ' τα μάτια, στο στόμα το κερασμένο, στο λαμό του άσπρου, το χυτό, στο τριφαντό παρθενικό στήθος, στο σφιγγόλο κορμί, στα σφιχτά πόδια, κι' ή Νί-τσα ένοιωθε έτσι κάτι σάν χάζι και σίγος ά-νάμικο, παράξενο, πολύ παράξενο σναί-σθημα... Και μέσ' τη ζάλη έκείνη την έ-ρωτική, μέσ' στο πόθο της μεθόδς της ήδο-νής, χωρίς να ξέρη αν ή στιγμή που ένοιωσε πιά τη ζωή της φάτσε, έρχόταν ή έλε πε-ράσει, ή Ντίσα άσπάρντηκε ύπνισνειδεια κάποιο άόρατο χέρι να της χαράζει βαθεία μιά λέξη στην πλάνα της καρδιάς κι' ύστε-ρα να της φωνάζει, σιγά, πνι-χτά, ύπόκοφα... «Εύτυχία!...

Α. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΘΑΛΑΣΣΟΛΟΓΟΣ ΕΒΔΟΜΑΛΟΝ

ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ...

ΥΠΟ ΓΥΡ

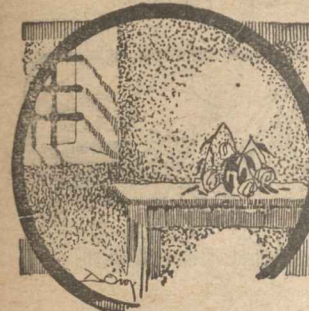
(Στόν σιδηροδρομικό σταθμό).
 Ο υποκόμης Ζεράρ ντε Μοντε-
 σπών (φορούσε ένα ταξιδιωτικό κοστούμι ε-
 ξαιρετικά κομψό. Κατεβαίνει από ένα ταξί
 κρατώντας στο χέρι ένα φοροτικό πέτσινο
 σακάκι με ασυμμετρικό μονόγραμμα. Ακουμπάει
 τόν σακάκι του πάνω σ' ένα πάγκο, κι' αρχί-
 ζει να κόβει δόλτες, στην πλατεία, με ύψος
 βαρεσινημένο).—Οχτώ και δέκα!... Εί-
 μα τυχερός που η θεία μου δεν έφτασε ακό-
 μα... Θά εβρίσκε, άμέσως, πως δε δείχνω
 καμιά προθυμία να είμαι άκριβης στα ραν-
 τεβού της!... Ένω έτσι... Δέ θαχνη να
 τη τίποτα... Πράγματι... Όσο κι' αν
 ψήφει, θα της είναι αδύνατο να μου κάνει
 το παραμικρό παράπονο!... Θά γίνη επαπό-
 ρισ, εννοείται, γι' αυτό... Τόσο το καλλι-
 τερο όμως, γιατί είναι αντιστροφή η αγαπητή
 μου θεία Λομαρτενιόν!... Είναι όμως
 τόσο πλουσία!... Την κακομοίρα! Αξίζει
 να την περιποιηθεί κανείς... Την τελευταία
 φορά που μ' έστειλε να εισπράξω το εισόδη-
 μα από το χτήμα της στο Πω, ο επιστάτης
 μου είπε: «Είχαμε κακή εξαμηνία, κύριε υ-
 ποκόμη... Δέ μπορώ να σας δώσω παρά
 μόνο εκατόν εβδομήντα τέσσερις χιλιάδες
 φράγκα... Μένουν άλλες εκατό σαράντα
 χιλιάδες, που δέν πρόλαβα ακόμα να συγ-
 κεντρώσω!...» Μ' άλλα λόγια, δυο φορές
 το χρόνο εισπράττει από τρυφάσιες δεκατέ-
 σεις χιλιάδες φράγκα τη φορά!... κι' αλ-
 τ'ά μόνον απ' το χτήμα της, χωρίς ν' αναφέ-
 ρουμε τα σπύτια της στο Παρίσι, της μετο-
 χής της της Τραπέζης της Γαλλίας... κτλ...
 κτλ... Σά δέν ντρέπεσαι!... Καί νάμαι
 άναγκασμένος να τά βλέπω όλ' αυτά να περ-
 νούν απ' τα χέρια μου, γιά λογαριασμό της...
 Κι' όταν γυρίζω από τα κτήματά της, κου-
 βαλώντας της τόν πακτωλό, μου λέει: «Μέ
 συγχωρείς που σ' έβαλα σέ κόπο, παιδί μου...
 Νά πάρει αυτό... να γλεντήσης με τούς
 φίλους σου...» Καί μου δίνει ένα χιλιάρι-
 ο γιά... να γλεντήσω... Καί πρέπει να
 την ευχαριστήσω κιόλας!... Αλλά, τέλος
 πάντων, δέν είναι τίποτα... Η σημερινή
 άγγραφή είναι τρομερή. Την έπασε ή μονία
 να πάη στα λουτρά, και να την συνοδεύσω,
 λέει, εγώ... να την εγκαταστήσω κιόλας!...
 Καί σέ ποιά λουτρά, Θεέ μου! Στο Άλλε-
 δάρ! Δεκάξη ώρες σιδηροδρομικό, κι' έπειτα
 μιά ώρα με τ' άμάξι!... (Χασμουριέται).
 Πώς νυστάζω, Θεέ μου!... Κοιμήθηκα
 στής τρέις... (Βλέπει ένα ταξί φορτωμένο
 μπαούλα και βαλίτσες που μπαίνει στο
 προαύλιο του σταθμού). Ένα πρωτοφανές
 ταξί!... βαλίτσες έξωφρενικές!... κι' έ-
 νας λακές με μπλε λινό... Αλήθινά!...
 (Τό ταξί πλησιάζει στη σκάλα. Από μέσα
 ακούγεται κάτι σά μουγκρητό). Αλήθινά!...
 "Ακουσα και τη γοητευτική φωνή του Φω-
 μπλά... Χαριτωμένο έξω... Έχει τη μα-
 νία να διακρίνει τούς συγγενείς... Έμ-
 πρός... "Ας αρχίσουμε την υπηρεσία μας...
 ("Ανοίγει την πορτίερα του ταξί).
 Μιά φωνή (από τόν βάθος του ταξί).—Τό
 τρένο δέν έφτανε; Πές μου την αλήθεια...
 Ζεράρ (με μεγάλη προθυμία).—Μά δ-
 νι, καλή μου θεία, όχι... Έχετε καρό...
 "Εγινε ακόμα τριανταπέντε λεπτά!...
 "Η φωνή... "Α!... "Αναμένο!... "Ελα,
 παιδί μου, πάρε πρώτα τόν Φωμπλά... "Εγώ
 θα τά καταφέρω μονάχη μου... (Τού παρα-
 δίδει στα χέρια ένα μικρό μπουλντόγκ ά-
 γιοιμένο).
 Ζεράρ (παίρνει τόν μπουλντόγκ με προ-
 σοχή).—Σας ευχαριστώ, θεία μου...
 "Η μαρκησία ντε Λομαρτενιόν
 (δύναται, με κόπο απ' τόν ταξί: Είναι μιά
 γρηά έβδομητά χρονών, γοντό, παχειά, βα-
 ρειά και μεγαλοπρεπής χωρίς διόλου όμως
 σιζ. Φοράει στραβά μιά περούκα. Τίχη
 μουστρεμίου στο πάνω χείλος. Μάτια...

— Φεύγεις ; ...

"Η μαρκησία.—"Ελα... "Οδήγησέ με
 πρώτα στο μπουφρέ... "Υστερα, έχεις και-
 ρό ν' ασχοληθής με τής βαλίτσες... Θά
 πληρώσεις και τόν ταξί... Πρόσφερε μου
 τόν μπουφρέ...
 Ζεράρ (κάτω από τόν δεξί μπουφρέ έχει
 τόν σκύλλο, και τόν άριστερό χέρι κρατάει τόν
 φανταχτερό σακάκι).—Τόν μπουφρέ... Μιά
 στιγμή, καλή μου θεία... Ευχαρίστως θα
 σάς τόν πρόσφερα, αλλά, μιά την αλήθεια...
 "Η μαρκησία.—Δώσε τόν Φωμπλά να
 τόν κρατήσει ή Πουλχερία. "Αν θέλι κι' αλ-
 τός, φυσικά... Θέλεις χουσουλι μου; "Ε-
 χει ή μαμακούλα του τόν Φωμπλά...
 "Ελέει νά πάη με τήν Πουλχερία... "Ε;
 ("Η Πουλχερία παίρνει τόν σκύλλο).
 Ζεράρ (ένθουσιασμένος που ξεφορτώθη-
 κε τόν σκύλλο).—Δέχεται!... Έχει ένα
 χαρακτήρα άγγελου αυτό τόν σκύλλο...
 (Προχωρούν στο μπουφρέ. Μπροστά ή μαρ-
 κησία, κατακλιώνεται και γελεί, άκουμπώντας
 στο μπουφρέ τόν άνεμο της, ο οποίος κρα-
 τάει πάντα στο χέρι τόν πολύχρυσό σακάκι.
 "Ακολουθεί ή Πουλχερία με τόν Φωμπλά
 στην άγκαλιά).
 Ζεράρ (από μέσα του).—Τί συνοδεία,
 Θεέ μου! Πάνε να μη συναντήσουμε κανέ-
 να γνωστό... Θεέ μου, Θεέ μου... (Αν-
 νατά): Θέλετε να πάτε στο μπουφρέ, θεία
 μου;
 "Η μαρκησία.—Ναι... Θέλω να
 γευματίσω... Πενώ!... Δέν έχω καρό
 να φάω τόν πρωί... Δέν παραγγέλνεις τί-

ποτα;
 Ζεράρ.—Τί προτιμάς; Τού;...
 γάλα; σοκολάτα;
 "Η μαρκησία.—Τίποτ' απ' τούτα.
 Θά φάω αργά κρέας και λαχανικά.
 Ζεράρ (μηνι κόκκαλο).—Είπες
 τούτα ώρα!
 "Η μαρκησία.—Βεβαιώτα...
 μπορώ να φάω κρέας. Δέν είμαι άσθενής
 να... δέν σωματίζω ένω στα χρόνια μου...
 ούτε έχω στομάχι χάνονό σαν καί ε-
 νέα γενεά...
 Ζεράρ.—Τό έξω, καλή μου θεία
 (Βλέπει σέ κάποιο μακρινό τραπέζι
 Νίνα γι' "Οκάζ, τόν Σαλόν, τόν Λο-
 λε!... "Ημουν βέβαιος!... Θά σι-
 τίζα ότι θάπερα πάνω σέ κάποιον...
 με είδαν... ευντυχώς!... (Πα-
 ρει βιαστικά ή μαρκησία σέ μιά έλ-
 τα, περνώντας όσο μπορεί πύ μακριά
 τόν τραπέζι των γνωστών του).
 "Η μαρκησία (κρατώντας τόν σα-
 χέρι).—Πού πής; Δέ θα πάμε να κά-
 με, βέβαια, στο δάθος του σταθμού...
 τούτο καλό καρό!...
 Ζεράρ.—Χι... Χι... Καί...
 ρός... Βέβαια... "Αλλά έχετε κα-
 φορά... Τό κλίμα μας είναι τόσο κα-
 λό...
 "Η μαρκησία.—Τί μου λές;
 Δέν υπάρχει ούτε ένα σύννεφο στο ο-
 ρό!... Νά: εκεί είναι θαλάσσιος...
 γαίνει και κάθεται σ' ένα τραπέζι, ένω
 τόν τόν έχει τόσο τρομοκρατήσει).
 Ζεράρ (φωναίει τόν γαργαλιό και
 γέλνει).
 "Η μαρκησία.—Μά μόνο γιά τόν
 ραγγέλιος;
 Ζεράρ (προσπαθώντας να συγκατα-
 —Δέν πεινό, αγαπητή μου θεία...
 νώ καθόλου...
 "Η μαρκησία.—Καλά δέ σ' άφαι-
 ρει κανένας να φάς σαν δέν πενός...
 Πουλχερία όμως πενός...
 Ζεράρ.—"Α!... Μά βέβαια κα-
 λός...
 "Η μαρκησία.—Με μεγάλη φωνή...
 "Ο Ζοζέφ; Θά φάη κι' ο Ζοζέφ...
 "Η μαρκησία.—Με μεγάλη φωνή...
 Βεβαιώτα... Δέν τόν ρωτάς;...
 είναι στο σταθμό... Θά φιλήσ τόν
 ματα...
 Ζεράρ.—Ναι, θεία μου! ("Από
 του): Αυτό πιά δέν τόν περνού...
 ξαφνα, σέ μιά έμνευση! Θά πάω να
 τόν άλλον, οι επιβάτες χιμίζανε προς τήν
 σκάλα πού οδηγούσε προς τόν κατάστρωμα.
 Τού κάκου, οι καμαρούτοι λέγανε με σοβαρή
 φωνή:
 —"Ησυχία παρακαλώ... δέν θα συμβάλνη
 τίποτα, ασφαλώς... Θά ληφθούν τά κατά-
 ληλα μέτρα!
 Κανείς δέν τούς άκουε. "Αλλως τε σέ τέ-
 τες περιστάσεις, όλοι έζορουν τί σημαίνουν
 αυτά τά λόγια.
 "Εν τώ μεταξύ ο Ρομπέρ περιέβαλε τήν
 μέση της Μαθίλδης μ' ένα χέρι δυνατό, και
 Ζοζέφ... Θά μείνω ένω έδώ στη
 σου... "Εσύ θα πής να φας με τόν
 μου. Σου φαίνεται περίεργο αυτό; Πί-
 κιντίζεις έτσι... Πρόσσεξε όμως τόν
 πού θα σού πώ: σέ δεκαεννιά λεπτά τής
 ρας ακριβώς θα πάγης τή θεία μου και
 τήν φρέση έδώ απ' αυτήν τήν πόρτα...
 (Τά αλφάβητα... Τού δίνει ένα
 σόφραγκο).
 Ζοζέφ.—Ευχαριστώ πολύ, κ. υποκόμη...
 Ζεράρ (τρέχει στο πλάτ-φωρ, και
 δύνεται σ' έναν άνωτερο σιδηροδρομικό
 πάλινλο).—Ακούστε κύριε: Θά ήθελα να
 χω τήν άδεια να οδηγώσω μιά κούρα
 θείας στο δαγόνι της... Είναι άρρωστη...
 ("Η συνέχεια στην σελίδα 369)

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

CHARLES PETTIT

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΦΙΛΙ

μα, λές κι' έκαναν γυνίνασια.
 "Η αλήθεια ήταν πως ή καταστροφή ήταν
 άναστροφική. Από μιά κακοτυχία, τόν ύπε-
 ροικειάνειο προσέκρουσε πάνω σέ μιά από
 κείνες τής τελευταίες τροπικές πού περ-
 πλέουν τής θάλασσας από τήν εποχή τού Με-
 γάλου πολέμου, και τόν νερό έμεινε ακατά-
 σκετο από τήν χείρναση από τήν άνοιξη ή
 έκοιχτεί. "Ηταν έννελος άδύνατο να έμποδ-
 σή κανείς αυτή τήν τρομακτική εισβολή τού
 νερού.
 Βιαστικά, οίχνανε στην θάλασσα τας ναυ-
 αγοσωστικές λέμβους, μιά ή εργασία αυτή
 γινόταν δύσκολα από τήν κλίση τού σκάφους.
 Διαπεραστικά σφυρίγματα διευθύνανε τόν
 έργο. Καί οι άξιωματικοί φωνάζανε στους έ-

Συνμιλούσαν με μιά ανήλικη ευχαρίστησι...

πιβάτες που συνομιλούσαν σάν πρόβατα προς
 τής άόρατες.
 —"Η γυνίκα και τόν παιδί πρώτα!
 Καί ήσαν έτοιμοι να επιβάλλουν ύπακοή
 διά τής βίας αν παρίετο ανάγκη.
 Τότε ο Ρομπέρ άποπας τήν Μαθίλδη στην
 άγκαλιά του και είπε με μιά φωνή πού τήν
 έπινε ή συγκίνηση:
 —Σας παρακαλώ, επιτρέψτε μου... ή
 φήστε με να σάς φιλήσω... γιά πρώτη...
 και τελευταία φορά ίσως!
 "Αγκαλιασθήκανε με παρρησία ή Μαθί-
 λδη, με τόν δάκρυα στα μάτια, εισπνώνον-
 τόν έαυτό της έτοιμο να ληστούνη... Μά
 ήδη σχεδόν δάκρυα, ο Ρομπέρ τήν έσπρω-
 χνε σέ μιά δόξα:
 —Κάνετε γρήγορα... Μόλις προφτά-
 νετε!
 Τήν έπάρσε σάν ένα άμυγλο πακέτο στής
 ναυτικής, πού τήν πετάσανε στην τελευταία
 κενή θέσι μιάς λέμβου που κατεβάσανε.
 "Επειτα, γυρίζοντας απότομα, προχώρησε
 λίγο πύ μακριά, κρατώντας από τόν καγ-
 κέλλο, γιά να δη από πάνω τόν ταλάντωμα
 τής βάρκας, ή οποία άνοίχτηκε ήδη στή θά-
 λασσα... Άλγο κινήθηκε να άναστατή, έ-
 λπειτα ξανασηκώθηκε... και οι άντρες πού
 τήν διευθύνανε άρχισαν ν' απομακρύνουν
 με τή βοήθεια τών κοινών από τόν καταβυ-
 σμένο σκάφος...
 "Ησυχασμένη, ο Ρομπέρ άνίστασε μ' άνα-

κούβισαν έπειτα ήρώικά άναψε ένα τσιγάρο
 περιμένοντας τήν σειρά του ν' αποβιβαστεί...
 Μά ή σειρά αυτή δέν έρχότανε... "Ηταν
 ήδη πολύ άργά!...
 "Εν τώ μεταξύ, περισσότερη νεκρή παρά
 ζωντανή, ή Μαθίλδη διηύθυνε τή ματιά της
 γεμάτη άγωνία προς τόν μεγάλο πλοίο που
 είχε μείνει ο Ρομπέρ... Πάνω σ' ένα δλο-
 κάβαρο όρσανό, ή πανσέληνος έλαμπε... "Ε-
 βλεπε κανείς τά πάντα σά νάταν μεσμέρι...
 Καί, ξαφνικά ή Μαθίλδη διέκρινε έκείνον
 πού τόν θεωρούσε άσροβωναστικό της και
 πού της είχε δώσει πρδ όλίγου τόν όρσο έ-
 ρωτικό φίλι, που ποτέ πιά δέν θα μπορούσε
 να τόν ξεχάσει... Σκαμμένος στο κάγκελλο,
 έκείνος της έστειλε με τόν χέρι τόν τελευταίο
 αποχαιρετιστήριο νεύμα...
 Τότε, τήν ίδια στιγμή, άκουσε
 έναν υπόκοφο ρότος: "Εσώζαν
 τά καζάνια... Βυθίζόμενο
 από τήν πλώρη τού πλοίου πνύχτη-
 η σχεδόν όρθια, με τήν πλώρη
 έξω από τόν νερό, σάν ένα πελώ-
 ριο έμβολο πού διαγραφότανε κα-
 τ'άμωρο πάνω σάν ένα στρο ού-
 ρανό... Στάθηκε έτσι μετέωρο
 καμπίνα δευτερόλεπτα, έπειτα,
 άποτόμως, σωρίστηκε κάθετα...
 Μιά ισχυρή δίνη ταλάντωσε
 τήν βάρκα της Μαθίλδης, πού
 περίτορη δέν έβλεπε πιά τίπο-
 τα έκτός από τόν άτέλειμο κορ-
 σταλλό τού "Ωκεανού, πού άστρα-
 ποβολούσε κάτω απ' τόν σελήνη-
 φως... Σέ λίγες ώρες, ένα άλ-
 λο πλοίο πού θα είχε δεχτεί τά
 σήματα πού άσφαίριαν, κατέ-
 φθανε στο πένθιμο έκείνο μέ-
 ρος... Περιουλλέξαγε τούς έ-
 πιβάτες μεριμνών λέμβους πού ελ-
 χαν κατορθώσει να ρέουν στή
 θάλασσα... "Επειτα άρχισαν
 να περιφέροντα άργά τά πέριξ,
 φωτίζοντας τήν επιφάνεια τής
 θάλασσας με τούς ισχυρούς προ-
 βολείς των, με τήν ελαία μη-
 πως γλυττώσαν άκόμη μερικούς
 ναυαγούς πού άπομακρύναν
 πιασμένοι σά αντόνιμα...
 Μά, σάν έπέρασε ή αήνη και δε-
 βαυχήθηκε με τόν φως τής ήμέ-
 ρας, πώς ή άνηχησής ήταν
 άόρατες... Ξαναρχισαν με ταχύτητα τόν δρό-
 μο τους... Δακρυμμένη, ή Μαθίλδη παρ-
 κολουθούσε μέγα τελευταίως στήν τής έ-
 ρεινες τού σκάφους που είχε καταλάβει με
 θέσι... "Από συμπάθεια, τήν ρωτούσαν με
 προσφιλές αν έγινε κανένα συγγενή της
 σά ναυάγιο... Έκείνη κοιτούσε λίπηνα
 τόν κεφάλι χωρίς ν' άπαντεί, γιατί είχε χάσει
 τήν ίδια της τήν καρδιά στα κύμα τού
 "Ωκεανού!
 "Όταν ή Μαθίλδη άποβιβασθηκε στή Χά-
 βου, έβλεπε εκεί τούς γονείς της πού τήν
 καλούσαν με παράφορη χαρά... Μά εκείνη
 έπαυόταν να είναι σάν άπομακρυνή...
 Γιά μιά στιγμή άναπόσπαστα γιά να συμ-
 βουλευτή πρεσβυτέρους τόν κατόπιο τών δια-
 σωθέντων, πού τόν δημοσίευε με έμπιστοί...
 Βοήκε εκεί μέσα τόν όνομά της, μιά δι και τ'
 όνομα τού Ρομπέρ Γκωτιέ... "Αρχισαν
 να κλάι σιωπηλά και διηύθυνε έαυά στον πό-
 ρό της. "Επί μήνες έλλοκλήρες είχε μείνει έ-
 ται σάν μιά άσπρηγόστη χήρα...
 Προσέσανε πολλά χρόνια εκείνη δέν παρη-
 γορήθηκε διόλου. "Η ζωή της έτόκασε γιά
 πάντα... Κορίς καμιάν αλτία άδενετο
 άναγώ της τής προσέσανε πού της κάνανε οι
 συγγενείς της... "Ηθελε να φιλήσ αιώνα
 πάνω στα χείλη της τήν τόσο μικρή και τόσο
 γλυκιά γυναιά τόν στεννό φίλι, και ή έ-
 ρω καλά πώς ποτέ δέν θα μπορούσε ν' άνε-
 χή ένα άλλο.
 SARA PETTIT

Τὰ προηγούμενα

11. (Η συνέχεια)
—'Αγαπητέ μου σκλάβε, μου είπε, έχετε μπόλικο ένα βασιλιά που δεν εκλιπάρωσε. Αλλά τα παλαιοκάνια οί στρατιώτες δεν ήθελαν ν' αφήσουν τὸ ταμείο. Ήταν, βλέπετε, δικαίους παράδες: ἐνὸς κανένας τους δεν θὰ σκοτωνόταν γιὰ ξένη δουλειά. Μά, πού σὸν διάβολο εἶν' ὁ Περικλῆς;

—'Ὁ ὁρατός ἀξιωματικός ἦταν ἀκόμη στὴ σκηνή του. Ὁ Γιάννης ἔτρεξε νὰ τὸν φωνάξῃ καὶ τὸν ἔφερε μισοκοιμισμένο, μὲ τὰ μούστα αὐστρικά καὶ τὸ κεφάλι προσεχτικὰ τυλιγμένο μ' ἓνα μαντήλι. Τότε δεν ξιπνάει τὸν ἄνθρωπο ὅπως ἓνα ποτήρι κρύο νερό ἢ μὴ κακὴ εἶδησι. Ὅταν ὁ Περικλῆς ἔμαθε πὺς δύο χοροφύλακες ἐσκοτώθηκαν, ἀπελπίστηκε. Ἐβγαλε τὸ μαντήλι του καί, ἂν εἶχε τόσο σεβασμὸ γιὰ τὸ αἶμά του, θὰ ξεριζώνε τὰ μαλλιά του.

—Καταστράφηκα, ἐφώνασε. Τί θὰ πῶ πού βρέθηκαν μαζί σου καὶ ντυμένοι σὰν ληστές μάλιστα; Θὰ τοὺς γονιόσουν; οἱ ἄλλοι θὰ τοὺς βρῇκαν. Ἄν πῶ πὺς ἐλιποτάχησαν κι' ἤλθαν μαζί σας ἢ πὺς τοὺς ἐπιάσατε, θὰ μ' ἐρωτήσουν γιατί δεν τὸ ἀνέφερα. Κι' ἐγὼ πὺς περμένα γιὰ νὰ κάμω τὴ γενική ἀναφορά μου! Χτῆς ἔγραφα πὺς σὲ εἶχα ζωσμένο ἀπὸ κοντά στὴν Πάργη καὶ πὺς ὅλοι ἐδεχονταν θαυμάσια διαγωγή. Παναγία μου, πὺς θὰ τοῖς μὴσῶν τὴν Κυριακή νὰ φανερωθῶ στὰ Πατήσια! Καὶ τί θὰ πῶν στὴς 15 σὺ χορὸ τοῦ παλατιοῦ! Ὅλο τὸ διπλωματικὸ σῶμα θὰ μιλῇ γιὰ μένα. Θὰ καλέσουν καὶ τὸ Συμβούλιο γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτή. Ποῖς ξέρει μάλιστα ἂν θὰ μὲ προσκαλέσουν.

—Ὁτὶ Συμβούλιο;
—Σὺ, σὺ χορὸ.
—Αἶντε, χορευτάρη!

—Παναγία μου! Παναγία μου! Ποῖς ξέρει τί θὰ γίνῃ τώρα! Ἄν δεν ἦταν παρὰ γιὰ τὴς Ἀγγλίδες, θὰ τῶλεγα ὅλα στὸν Ὑπουργό. Δεν θὰ πείραζε τίποτε. Ἀγγλίδες ἢ πάχουν ἀρετές. Ἀλλὰ νὰ δώσω τοὺς ἄνδρες μου στοὺς ληστές γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν ν' ἀρπάξουν τὸ ταμείο τοῦ στρατοῦ θὰ μὲ κατηγοροῦν ὅλοι.

Ξεφόρε ποὺς ἔτρεβε τὰ χέρια του, ἀνοίγοντας τὸν μανδύλο αὐτό; Ἐγὼ, πὺς εὐρισκόμενον ἀνάμεσα στοὺς τέσσαρις χοροφύλακες.

Ὁ Κατῆσταυρος, καθισμένος ἥσυχά, ἐροῦντοσε τὸν καρὸ του.

—Ἀσκήμα τὴν ἔχεις εἶπε στὸν βασιλικὸ του. Μείνε μαζί μας. Σοὺ ἔξαορῶ δέκα χιλιάδες τὸ χρόνο, τὸ λιγότερο, καὶ κατὰ ὅλους τοὺς χοροφύλακες. Θὰ πάρομαι μαζί τὸ αἶμα μας πίσω.

Ἡ προσφορά ἦταν ἐλαστική καὶ διὰ μέρες πρὶν πολλὰ θὰ τὴν ἐδεχόνταν. Τώρα δὲ μὲς δεν ἐφαινόταν πολλὰ καλὴ στοὺς χοροφύλακες καὶ δεν ἄρεσε διόλου στὸν μοῖραρχο. Οἱ χοροφύλακες δεν ἔλεγαν τίποτε κι' ἐκρίπαζαν τοὺς πρῶν συναδέλφους τὸν ἢ ἐροῦνταν μαζὶ στὸν πληρωμένο Σοφοκλή. Ἐσπυλιζόνταν δούσις ἐσκοτώθηκαν κι' ἐγύορζαν τὴν αὐτὴ τους πρὸς τὰς Ἀθήνας, σὰν γιὰ νὰ ἀποθανοῦν ἀπὸ κοῦντρερα τὴν δημοφ. μωροδία τοῦ στρατοῦ.

Ὁ Περικλῆς ἀποκρίθηκε, φανερά στενοχωρημένος τὸν καρὸ του.

—Ἀσκήμα τὴν ἔχεις εἶπε στὸν βασιλικὸ του. Μείνε μαζί μας. Σοὺ ἔξαορῶ δέκα χιλιάδες τὸ χρόνο, τὸ λιγότερο, καὶ κατὰ ὅλους τοὺς χοροφύλακες. Θὰ πάρομαι μαζί τὸ αἶμα μας πίσω.

Ἡ προσφορά ἦταν ἐλαστική καὶ διὰ μέρες πρὶν πολλὰ θὰ τὴν ἐδεχόνταν. Τώρα δὲ μὲς δεν ἐφαινόταν πολλὰ καλὴ στοὺς χοροφύλακες καὶ δεν ἄρεσε διόλου στὸν μοῖραρχο. Οἱ χοροφύλακες δεν ἔλεγαν τίποτε κι' ἐκρίπαζαν τοὺς πρῶν συναδέλφους τὸν ἢ ἐροῦνταν μαζὶ στὸν πληρωμένο Σοφοκλή. Ἐσπυλιζόνταν δούσις ἐσκοτώθηκαν κι' ἐγύορζαν τὴν αὐτὴ τους πρὸς τὰς Ἀθήνας, σὰν γιὰ νὰ ἀποθανοῦν ἀπὸ κοῦντρερα τὴν δημοφ. μωροδία τοῦ στρατοῦ.

Ὁ Περικλῆς ἀποκρίθηκε, φανερά στενοχωρημένος τὸν καρὸ του.

—Ἀσκήμα τὴν ἔχεις εἶπε στὸν βασιλικὸ του. Μείνε μαζί μας. Σοὺ ἔξαορῶ δέκα χιλιάδες τὸ χρόνο, τὸ λιγότερο, καὶ κατὰ ὅλους τοὺς χοροφύλακες. Θὰ πάρομαι μαζί τὸ αἶμα μας πίσω.

Ἡ προσφορά ἦταν ἐλαστική καὶ διὰ μέρες πρὶν πολλὰ θὰ τὴν ἐδεχόνταν. Τώρα δὲ μὲς δεν ἐφαινόταν πολλὰ καλὴ στοὺς χοροφύλακες καὶ δεν ἄρεσε διόλου στὸν μοῖραρχο. Οἱ χοροφύλακες δεν ἔλεγαν τίποτε κι' ἐκρίπαζαν τοὺς πρῶν συναδέλφους τὸν ἢ ἐροῦνταν μαζὶ στὸν πληρωμένο Σοφοκλή. Ἐσπυλιζόνταν δούσις ἐσκοτώθηκαν κι' ἐγύορζαν τὴν αὐτὴ τους πρὸς τὰς Ἀθήνας, σὰν γιὰ νὰ ἀποθανοῦν ἀπὸ κοῦντρερα τὴν δημοφ. μωροδία τοῦ στρατοῦ.

Ὁ Περικλῆς ἀποκρίθηκε, φανερά στενοχωρημένος τὸν καρὸ του.

χωρημένος:

—Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ σκεφθῶ. Εἶμαι συνηθισμένος νὰ ζῶ στὴν πόλι καὶ ἔχω ἀδύνατη ὑγεία: ὁ χειμῶνας θὰ εἶναι βαρὺς στὰ βουνά. Νά, εἶμαι κρυμμένος. Ὅλοι θὰ παρατηρήσουν τὴν ἀπουσία μου ἀπὸ τὴς συνεκτροφῆς: ἐκεῖ κάτῳ μὲ θέλουν ὅλοι μαζί τοὺς: μοὺ σπῶνται μάλιστα καὶ καλὰ κορίτσια. Ἐπειτα, τὸ πῶγμα δεν εἶναι τόσο σοβαρὸ ὅσο μὰς φάνηκε. Γιὰτρέψε τοὺς πληρωμένους. Ἐγὼ φεύγω!

Ἐκαμὲ νόημα στὸν τυμπανιστή.

Μόλις ἄρχισε ὁ τυμπανιστὴς νὰ παίζει, οἱ τοῖχοι τῆς φυλακῆς μὴ ἀνοῖξαν, σὰ νὰ ἦταν τὰ τείχη τῆς Ἱερικῆς. Καὶ διὰ λεπτά ἔπειτα, ἦμουν στὴ σκηνή τῆς Μαίρης-Ἀννας. Μήτέρα καὶ κόρη ἐξύπνησαν ξαφνικῶς. Πρῶτὴ μὲ εἶδε ἡ κυρία Σίμων καὶ μοὺ φώναξε:

—Ἐ, φεύγουμε;
—Ὁχι, κυρία, δυστυχῶς!

—Ἀλλὰ τότε τί γίνεται; Ὁ μοῖραρχος μὰς εἶπε πὺς θὰ φύγουμε σήμερα.

—Πὺς σὰς φάνηκε ὁ μοῖραρχος;
—Εὐγενέστατος, κοινός, χαριτωμένος!

Ἀγῶνα πολλὰ ἀφοσιωμένος στὴν πειθαρχία: αὐτὸ εἶναι ἄλλοστε τὸ μόνο του ἐλάττωμα.

—Ἐγὼ τὸν βρῶσκω μασκαρῶ, φανόλοιο, θρασυδεῖλο, ψεύτη καὶ κλέφτη. Καὶ θὰ σὰς ἀποδείξω πὺς ἔχω δικαίω.

—Περίεργον αὐτὸ πὺς λέτε. Τί σὰς ἔκαμε ἡ χοροφυλακή;

—Τί μοὺ ἔκαμε; Θέλετε νὰρθετε μαζί μου ἔως τὴ σκῆλη;

Ἡ κυρία Σίμων ἔτρεξε σὲ κατὰλλήλῃ στιγμὴ γιὰ νὰ ἰδῇ τοὺς χοροφύλακες νὰ προχωροῦν κατὰ σὸλῶν ἀπὸ τοὺς κεφαλῆς, τὸς ληστές καθισμένους στὴ θέσι τους καὶ τὸ μοῖραρχο καὶ τὸν Κατῆσταυρὸ ν' ἀπομαρτυροῦνται μὲ φιλία. Ἡ ἐκπληξὴ τῆς ἦταν μεγάλη, κι' ἐγὼ, πὺς δεν ὑπολόγισα δι' αὐτὴν ἐτάραξα, ἐταμορήθηκα, γιατί ἐλιποθύμησε κι' ἔπεσε ὅλη ἐπάνω μου καὶ λίγο ἔλειψε γὰ μοὺ σπῶν τὸ χέρι.

Τὴ μετέφερα ἔως τὴν πηγή, καὶ ἐνὸς ἡ Μαίρη - Ἀννα τῆς ἐχτύπησε τὰ χέρια, ἐνὸς τῆς ἐροῦντα νερό σὸν πρόσωπο. Ἀλλὰ πιστεύω πὺς ὁ θυμὸς τῆς ἦταν πὺς τὴν ἔφερε πάλι στὴς αἰσθήσεις τῆς.

—Ὁ ἀθλιός! ἐφώνασε.

—Σὰς ἐλίστεισε, δεν εἶν' ἀλήθεια; Σὰς ἔτρεξε τὰ ρολόγια σας καὶ τὰ χρονομέτρα σας;

—Δεν σπυλιζόμεθα τὰ κομμάτια; ἂς ἀκρατήσῃ! Θάδυνα ὅμως δέκα χιλιάδες γιὰ νὰ πάρω πίσω τὴς χειραφτίες. Εἶμαι Ἀγγλίδας καὶ δεν δίνω τὸ χέρι μου σ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ἡ λίπη αὐτὴ τῆς κυρίας Σίμων μ' ἔκαμε ν' ἀναστενάζω θαθεῖά. Αὐτὴ ξανθόχρως καὶ ἔξοπατος σ' ἐμένα.

—Δεῖς σας εἶναι τὸ λάθος, μοὺ εἶπε. Γιατὶ δεν μὰς εἰδοποιήσατε; Ἐπείστε νὰ μοὺ πῆτε πὺς οἱ ληστές εἶναι ἄγριοι ἐμπρός σ' αὐτόν.

—Ἀλλὰ, κυρία, σὰς εἶχα προειδοποιήσει ὅτι δεν πρέπει νὰ βασίζεστε στοὺς χοροφύλακες.

—Μοὺ τὸ εἶπατε, ναί. Ἀλλὰ τὸ εἶπατε ἥρεμα, ἀσυγκίνητα, μὲ φλέγμα. Μποροῦσα νὰ τὸ πιστέψω; Μποροῦσα νὰ μαντέψω πὺς ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι ὁ δεσμοφύλακας τοῦ Σταύρου πὺς μὰς κρατεῖ ἔως ὅτου νὰ γυρῶν οἱ ληστές; Μποροῦσα νὰ φαντασθῶ πὺς δὲ μὰς ἔλεγε γιὰ νὰ μὰς φοβίσῃ τὸν κίνδυνον φανταστικὸν; Καὶ πὺς ἦταν δυνατὸ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἄλλο δεν ἔλθοσε παρὰ

τὸν θάνατόν μου; Ἐάντε, πὺς ἔλεγε γιὰ νὰ μὰς φοβίσῃ τὸν κίνδυνον φανταστικὸν; Καὶ πὺς ἦταν δυνατὸ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἄλλο δεν ἔλθοσε παρὰ

τὸν θάνατόν μου; Ἐάντε, πὺς ἔλεγε γιὰ νὰ μὰς φοβίσῃ τὸν κίνδυνον φανταστικὸν; Καὶ πὺς ἦταν δυνατὸ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἄλλο δεν ἔλθοσε παρὰ

τὸν θάνατόν μου; Ἐάντε, πὺς ἔλεγε γιὰ νὰ μὰς φοβίσῃ τὸν κίνδυνον φανταστικὸν; Καὶ πὺς ἦταν δυνατὸ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἄλλο δεν ἔλθοσε παρὰ

τὸν θάνατόν μου; Ἐάντε, πὺς ἔλεγε γιὰ νὰ μὰς φοβίσῃ τὸν κίνδυνον φανταστικὸν; Καὶ πὺς ἦταν δυνατὸ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἄλλο δεν ἔλθοσε παρὰ

τὸν θάνατόν μου; Ἐάντε, πὺς ἔλεγε γιὰ νὰ μὰς φοβίσῃ τὸν κίνδυνον φανταστικὸν; Καὶ πὺς ἦταν δυνατὸ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἄλλο δεν ἔλθοσε παρὰ

τὸν θάνατόν μου; Ἐάντε, πὺς ἔλεγε γιὰ νὰ μὰς φοβίσῃ τὸν κίνδυνον φανταστικὸν; Καὶ πὺς ἦταν δυνατὸ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἄλλο δεν ἔλθοσε παρὰ

τὸν θάνατόν μου; Ἐάντε, πὺς ἔλεγε γιὰ νὰ μὰς φοβίσῃ τὸν κίνδυνον φανταστικὸν; Καὶ πὺς ἦταν δυνατὸ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἄλλο δεν ἔλθοσε παρὰ

νὰ τὸν θαυμάσιον, δταν μὰς ἔλεγε πὺς νὰ πιστέψω πὺς ἔκανε φρενέτικες νηστείες: ὅσοις γιὰ νὰ δείχνῃ τὰς ὅτι μὰς ἐπείσεται; Ὅλα τὰ ἐννοῦνται, ἀλλὰ δεν μοὺ τὰ ἔλεγε;

—Σὰς εἶπα, κυρία, ὅτι ἔπειτα καὶ ὅτι, ὅτι μὴ ἦταν δυνατὸ.

—Τί Γερμανὸς πὺς εἶστε! Στὴ θέσι ἔνας Ἀγγλὸς θὰ σκοτωνόταν γιὰ μέ, ἐγὼ θὰ τοῖδυνα τὴν κόρη μου.

Ἡ παρὰοῖνος εἶναι κατασκευασμένη πὺς ἐγὼ θὰ ἐκκαίνωσα πρὸς τοὺς κ' ἂν αὐτῆς, ἀνοίγοντας τὴν κυρία Σίμων. Κι' ἐπαράχθηκα τόσο πὺς δεν τὴν σὰ οὔτε νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου ἀπὸ τὴν παντίσω, οὔτε νὰ τὴν σπῶν ἢ ἐπὶ τὴν μετὰ λόγια αὐτά. Μάζεπα ὅμως δὲς μὲ τὴν δυνάμει καὶ τῆς ἀπηνέρια, χωρὶς νὰ τὴν κυτῶσκω σὸν πρόσωπο:

—Κυρία, ἂν μποροῦσα νὰ εἶμαι τόσο καλὴ ὥστε νὰ σὰς σῶσω ἀπ' ἐδῶ, δεν θὰ ἔκανα γιὰ νὰ πάρω τὴν δεσποινίδα ἡμερῶν σας.

—Καὶ γιατί; ἐρώτησε μὲ θυρὸς ἀπὸ τὴν πειραγμένην. Ἡ κόρη μου δεν ἔβλεπε πῶς πάρεται;

—Μὲ παρεξηγεῖτε, κυρία. Ἡ δεσποινίς νὰ κατ' ὅλα τελεία καί, ἂν ἡ παρουσία μου δεν μ' ἔκανε δειλόν, θὰ σὰς ἔλεγα πὺς γὰλο θαυμασμὸ μὸν ἐνέπνευσε ἀπὸ τὴν τὴν μερὰ. Ἀκριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ δεν ἔβλεπε.

—Καὶ γιατί; ἐρώτησε μὲ θυρὸς ἀπὸ τὴν πειραγμένην. Ἡ κόρη μου δεν ἔβλεπε πῶς πάρεται;

—Μὲ παρεξηγεῖτε, κυρία. Ἡ δεσποινίς νὰ κατ' ὅλα τελεία καί, ἂν ἡ παρουσία μου δεν μ' ἔκανε δειλόν, θὰ σὰς ἔλεγα πὺς γὰλο θαυμασμὸ μὸν ἐνέπνευσε ἀπὸ τὴν τὴν μερὰ. Ἀκριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ δεν ἔβλεπε.

—Καὶ γιατί; ἐρώτησε μὲ θυρὸς ἀπὸ τὴν πειραγμένην. Ἡ κόρη μου δεν ἔβλεπε πῶς πάρεται;

—Μὲ παρεξηγεῖτε, κυρία. Ἡ δεσποινίς νὰ κατ' ὅλα τελεία καί, ἂν ἡ παρουσία μου δεν μ' ἔκανε δειλόν, θὰ σὰς ἔλεγα πὺς γὰλο θαυμασμὸ μὸν ἐνέπνευσε ἀπὸ τὴν τὴν μερὰ. Ἀκριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ δεν ἔβλεπε.

—Καὶ γιατί; ἐρώτησε μὲ θυρὸς ἀπὸ τὴν πειραγμένην. Ἡ κόρη μου δεν ἔβλεπε πῶς πάρεται;

—Μὲ παρεξηγεῖτε, κυρία. Ἡ δεσποινίς νὰ κατ' ὅλα τελεία καί, ἂν ἡ παρουσία μου δεν μ' ἔκανε δειλόν, θὰ σὰς ἔλεγα πὺς γὰλο θαυμασμὸ μὸν ἐνέπνευσε ἀπὸ τὴν τὴν μερὰ. Ἀκριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ δεν ἔβλεπε.

—Καὶ γιατί; ἐρώτησε μὲ θυρὸς ἀπὸ τὴν πειραγμένην. Ἡ κόρη μου δεν ἔβλεπε πῶς πάρεται;

—Μὲ παρεξηγεῖτε, κυρία. Ἡ δεσποινίς νὰ κατ' ὅλα τελεία καί, ἂν ἡ παρουσία μου δεν μ' ἔκανε δειλόν, θὰ σὰς ἔλεγα πὺς γὰλο θαυμασμὸ μὸν ἐνέπνευσε ἀπὸ τὴν τὴν μερὰ. Ἀκριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ δεν ἔβλεπε.

—Καὶ γιατί; ἐρώτησε μὲ θυρὸς ἀπὸ τὴν πειραγμένην. Ἡ κόρη μου δεν ἔβλεπε πῶς πάρεται;

—Μὲ παρεξηγεῖτε, κυρία. Ἡ δεσποινίς νὰ κατ' ὅλα τελεία καί, ἂν ἡ παρουσία μου δεν μ' ἔκανε δειλόν, θὰ σὰς ἔλεγα πὺς γὰλο θαυμασμὸ μὸν ἐνέπνευσε ἀπὸ τὴν τὴν μερὰ. Ἀκριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ δεν ἔβλεπε.

—Καὶ γιατί; ἐρώτησε μὲ θυρὸς ἀπὸ τὴν πειραγμένην. Ἡ κόρη μου δεν ἔβλεπε πῶς πάρεται;

—Μὲ παρεξηγεῖτε, κυρία. Ἡ δεσποινίς νὰ κατ' ὅλα τελεία καί, ἂν ἡ παρουσία μου δεν μ' ἔκανε δειλόν, θὰ σὰς ἔλεγα πὺς γὰλο θαυμασμὸ μὸν ἐνέπνευσε ἀπὸ τὴν τὴν μερὰ. Ἀκριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ δεν ἔβλεπε.

—Καὶ γιατί; ἐρώτησε μὲ θυρὸς ἀπὸ τὴν πειραγμένην. Ἡ κόρη μου δεν ἔβλεπε πῶς πάρεται;

—Μὲ παρεξηγεῖτε, κυρία. Ἡ δεσποινίς νὰ κατ' ὅλα τελεία καί, ἂν ἡ παρουσία μου δεν μ' ἔκανε δειλόν, θὰ σὰς ἔλεγα πὺς γὰλο θαυμασμὸ μὸν ἐνέπνευσε ἀπὸ τὴν τὴν μερὰ. Ἀκριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ δεν ἔβλεπε.

—Καὶ γιατί; ἐρώτησε μὲ θυρὸς ἀπὸ τὴν πειραγμένην. Ἡ κόρη μου δεν ἔβλεπε πῶς πάρεται;

—Μὲ παρεξηγεῖτε, κυρία. Ἡ δεσποινίς νὰ κατ' ὅλα τελεία καί, ἂν ἡ παρουσία μου δεν μ' ἔκανε δειλόν, θὰ σὰς ἔλεγα πὺς γὰλο θαυμασμὸ μὸν ἐνέπνευσε ἀπὸ τὴν τὴν μερὰ. Ἀκριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ δεν ἔβλεπε.

—Καὶ γιατί; ἐρώτησε μὲ θυρὸς ἀπὸ τὴν πειραγμένην. Ἡ κόρη μου δεν ἔβλεπε πῶς πάρεται;

—Μὲ παρεξηγεῖτε, κυρία. Ἡ δεσποινίς νὰ κατ' ὅλα τελεία καί, ἂν ἡ παρουσία μου δεν μ' ἔκανε δειλόν, θὰ σὰς ἔλεγα πὺς γὰλο θαυμασμὸ μὸν ἐνέπνευσε ἀπὸ τὴν τὴν μερὰ. Ἀκριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ δεν ἔβλεπε.

—Καὶ γιατί; ἐρώτησε μὲ θυρὸς ἀπὸ τὴν πειραγμένην. Ἡ κόρη μου δεν ἔβλεπε πῶς πάρεται;

—Μὲ παρεξηγεῖτε, κυρία. Ἡ δεσποινίς νὰ κατ' ὅλα τελεία καί, ἂν ἡ παρουσία μου δεν μ' ἔκανε δειλόν, θὰ σὰς ἔλεγα πὺς γὰλο θαυμασμὸ μὸν ἐνέπνευσε ἀπὸ τὴν τὴν μερὰ. Ἀκριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ δεν ἔβλεπε.

—Καὶ γιατί; ἐρώτησε μὲ θυρὸς ἀπὸ τὴν πειραγμένην. Ἡ κόρη μου δεν ἔβλεπε πῶς πάρεται;

—Μὲ παρεξηγεῖτε, κυρία. Ἡ δεσποινίς νὰ κατ' ὅλα τελεία καί, ἂν ἡ παρουσία μου δεν μ' ἔκανε δειλόν, θὰ σὰς ἔλεγα πὺς γὰλο θαυμασμὸ μὸν ἐνέπνευσε ἀπὸ τὴν τὴν μερὰ. Ἀκριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ δεν ἔβλεπε.

—Καὶ γιατί; ἐρώτησε μὲ θυρὸς ἀπὸ τὴν πειραγμένην. Ἡ κόρη μου δεν ἔβλεπε πῶς πάρεται;

—Μὲ παρεξηγεῖτε, κυρία. Ἡ δεσποινίς νὰ κατ' ὅλα τελεία καί, ἂν ἡ παρουσία μου δεν μ' ἔκανε δειλόν, θὰ σὰς ἔλεγα πὺς γὰλο θαυμασμὸ μὸν ἐνέπνευσε ἀπὸ τὴν τὴν μερὰ. Ἀκριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ δεν ἔβλεπε.

—Καὶ γιατί; ἐρώτησε μὲ θυρὸς ἀπὸ τὴν πειραγμένην. Ἡ κόρη μου δεν ἔβλεπε πῶς πάρεται;

—Μὲ παρεξηγεῖτε, κυρία. Ἡ δεσποινίς νὰ κατ' ὅλα τελεία καί, ἂν ἡ παρουσία μου δεν μ' ἔκανε δειλόν, θὰ σὰς ἔλεγα πὺς γὰλο θαυμασμὸ μὸν ἐνέπνευσε ἀπὸ τὴν τὴν μερὰ. Ἀκριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ δεν ἔβλεπε.

—Δεν μ' ἀφήσατε νὰ σὰς μιλήσω.

—Αὐτὸ εἶναι τερατῶδες. Ἡ διαγωγή σας εἶναι ἀνεξήγητος. Θὰ εἶχαμε ἐλευθερωθῇ ἔδω καὶ ἔξ ἡμέρες. Θὰ πῆγαινα κατ' εὐθείαν σ' αὐτόν καὶ θὰ τοῖλεγα γιὰ τῆς σχέσεις μεταξύ μας.

—Κι' αὐτὸς θὰ σὰς ζήτησε διακρίσεις ἢ τιμωρίες χιλιάδες. Ἀκούσατέ με, κυρία. Τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ μὴ τοῖς πῆτε τίποτε. Πληρώσατε τὰ λῦτρα καὶ πάρετέ του μὴν ἀποδείξει. Ἐπειτα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες, στείλετέ του ἓνα λογαριασμὸ, ὁ ὅποιος θ' ἀναφῇ καὶ τὰ ἔξῃ: «Ἐπίσης: 100.000 δρχ., πληρωθεῖσαι: προσοπικῶς ὑπὸ τῆς κυρίας Σίμων, συνεταίρου τοῦ Οἴκου μας, ἐναντι ἀποδείξεως».

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, θὰ ξαναπαίρατε τὰ χρήματά σας, χωρὶς νὰ ἐπιμὴν ἡ χοροφυλακή. Ἐξήγηθηκα καλά;

Ἐσπασα τὰ μάτια μου καὶ εἶδα τὸ ὄρατο χαμόγελο τῆς Μαίρης-Ἀννας, πὺς ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Ἡ κυρία Σίμων ἐσπασσε μὲ θυμὸ τοὺς ὅμους κι' ἐφαινόταν καταθυμωμένη.

—Τὴ παρὰξενος Γερμανὸς πὺς εἶστε! Ἀκούσατέ με, κυρία. Τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ μὴ τοῖς πῆτε τίποτε. Πληρώσατε τὰ λῦτρα καὶ πάρετέ του μὴν ἀποδείξει. Ἐπειτα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες, στείλετέ του ἓνα λογαριασμὸ, ὁ ὅποιος θ' ἀναφῇ καὶ τὰ ἔξῃ: «Ἐπίσης: 100.000 δρχ., πληρωθεῖσαι: προσοπικῶς ὑπὸ τῆς κυρίας Σίμων, συνεταίρου τοῦ Οἴκου μας, ἐναντι ἀποδείξεως».

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, θὰ ξαναπαίρατε τὰ χρήματά σας, χωρὶς νὰ ἐπιμὴν ἡ χοροφυλακή. Ἐξήγηθηκα καλά;

Ἐσπασα τὰ μάτια μου καὶ εἶδα τὸ ὄρατο χαμόγελο τῆς Μαίρης-Ἀννας, πὺς ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Ἡ κυρία

ΠΑΙΔΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ... ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΣΙΝ

Κύριε Διευθυντά,
Παρακαλώ, δημοσιεύσατε την κάτωθι γνώμη μου σχετικά με την παρακάτω ερώτηση:
Δέ λείπει πώς δεν τάχουν φτιάξει σοφά εκείνοι που τὰ κανόνισαν έτσι: Πολύ δημοφιλής είναι η Σαράκοστη, μέρες νηστείας κι' έπειτα, αποκορύφωση τὰ Χριστούγεννα. Μά' φέτος δεν έχει, για μὰς τουλάχιστον, απόκορη; να μὰς συμπάσσει οί πατέρες που τὰ ορθώσαν τόσο φρίνα. Με τί σὰς παρακαλώ αποκορύφωση; Με κρέας;... Χαιρετίσματα! Μία κουνέντα είναι να φωνήσι κανείς κρέας, μὰ πὼς τὸ φωνίζουν;... Λοιπόν!... έπειδή δεν μπορούνε ν' αναβλήθουν τὰ Χριστούγεννα για τὸ χρόνον, γι' αὐτὸ ἀναβάλλεται τὸ ἀποκορύφωμα τῶν Χριστουγέννων κι' ἡ παρακοστή τραβάει κορδέλλα καὶ γίνεται μακρὰ. Έπειτα ζημιὰ δὲν γίνεται στὴν νηχὶ τουλάχιστον, μᾶλλον οφέλεια, κι' ἔτσι ἀποκοτὴ κανείς ἕνα περισσότερο ἀπὸ τὴν τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἀχ! Τὶ θυμήθηκα τώρα;... Τὴν ἐποχὴ ποὺ τὰ μαζὶ 81 καὶ 80 καθαρὲς χρόνια εὐτυχισμένα! Χρόνια ἀθάνα, τρελλὰ, πὺν λέει καὶ τὸ τραγούδι. Βρὲ χάλια κόσμο! Έλήθονα δραχμὴς τέσσαρες, ολόγραφως καὶ ἀρθρῆτικως: 4, σ' ἕνα δομάτιο στὸ Κολωνάκι, ἔτρωγα στὸ οἰκονομικὸν συσσίτιο τῆς Πλάτας με' λεπτὰ 20 τὸ γεῦμα, με' σερβίρανε καὶ κοφί-σσια τῆς ἀριστοκρατίας... καὶ τὴν ἑκατα τοῖς μεσημέρι-δράδιν με' σαράντα-σι. Σὰν ζυγῶνανε τέτοιες μέρες, ἂν δὲν ἔφταγα κανονικὸν κοσμοῦ, θ' ἄλλαζα τουλάχιστον καβάλλο στὸ παναλόνι, καὶ μ' ἕνα σιδερένιο γινώσκονα τοῖς φέτος. Έπειτα, ἀπὸ τὰ τώρα ἔχει ἀρχίσει τὸ ἀσθένεια καὶ εὐλογημένο παιζιδάκι ἡ πασέτα, πὺν γυρίζει τὸ χέρι καὶ ντραβε-ότανε ὅλος ὁ κοσμός. Τ' εἶχα νὰ χάσω γὺν καὶ οἱ σὰν καὶ μὲνα φουκαριάζουν; Ὁ-όχνα κανένα τῶλαρο; στρέψω γιὰ ἑνὸν, ἀπὸ πῶτα ἐρροῦσθαγα δυό-τρια κονακάκια καὶ καφεδάκια τῆς χασούρας τῆς ἀπ' τὸ παιζιδάκι. Μ' ἂν κόλλαγα στὴν πασέτα; τότε; χαρὸτα μὰς τὸν Πλάτανον! Τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλα ἔβλεπε κοσμοῦ καὶ σ' ἄφε-όσσε! Κανόνισμα ὅλων τῶν βερσεσιδῶν, κι' ἀνοκτὲς λογαριασμοὺς γιὰ κανονισμοῦ. Τέτοιες ἡμέρες δὲν ἔμεινε κανένας ἐξόστου-όλοι θὰ κῆναμε τὸ κομμάτι μὰς ἀποδοῦναι. Μάλιστα σὰν καὶ σὰν καὶ μὲναγε τότες, μετὰφωρῶν, εἶμαστε ἀγαλακισμένοι γιὰ τὰ Χριστούγεννα, γιὰ μᾶσημα μεσημέρι - βρά-δι, ἀπὸ σαράντα μέρες μῦθος. Ἀχ! καὶ πάλι ἄχ! Μορὲ μεταγενέστεροι, τί νὰ σὰς πῶ καὶ τί νὰ σὰς περιγράψω! Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὸν εὐλογημένον ἐκεῖνον κα-λό πατὴρ καρὸ! Πᾶει, δὲ θὰ ξαναφανοῖνε καὶ τέτοιες ἐποχὲς! Τί νὰ τὴν κάνω γὺν τὴν ἀρῶδο στὴς ἐπιστῆμες καὶ στὴς τέχνες; Πᾶει τὸ κῆρι, πᾶει ἡ ἔξνοιασθηζή! Τί ὡ φελήθηκαμε σὲ παρακαλῶ ἀπὸ τὴν αὐθῆσι τῆς ταχῆτητας τῆς ἀρῶδο; πᾶμε μὴ ὅρα ἀσθένεια στὸ χέρι. Μορὲ δὲ θὰ ζῶ, γιὰ νὰ στοιχηματίσω, πὼς θὰ ὀθῇ μὴ μὲνα καὶ παθῶν, καὶ σύντομα πάλιν, πὺν θὰ ζήσῃ ὅλος ὁ κόσμος νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ συγκοινωνία με' τὸ γαῖ-δαρέλλο καὶ θ' ἀποζητήσῃ νὰ δλέπῃ περὶ μὲνα μοναχὰ τὸ πούλι. Βάναμε πλῶρη δλοτα-χὼς γιὰ τὸ χέρι μὰς! Λοιπόν ἐγὼ εἶπα καὶ ἐλάωσα πὺν τὰ λαλήσωμε οὐλοὶ πολὺ σύν-τομα ἀπ' τὴν πείνα, κι' ἁμαρτία οὐκ ἔχω. Με' τὸν καθήγορο πὺν πῆρε ἡ ἀνθρωπότης, πᾶει, ἔχασε τὸ σκαλλὶ τῶν ἀφέντη, κι' οἱ σκαλλοὶ ἀλέθονε χωρὶς ἀσθένεια, κι' ἂς φωνάζουνε γιὰ τοὺς φουκαριὰδες τοὺς ἀλερω-μένους... Μὰ νὰ με' συμπάσσει, κ. Διευθυντά, ἔχασθη καὶ παρὰ λίγο νὰ φέ-γῃ ἀπὸ τὸ θέμα μου: Λοιπόν! Μὴ καὶ δὲν εἶνα δυνατὸ ν' ἀποκορύφωμε ὅποτε ζῶσαν οἱ πατέρες τῆς θρησκείας μὰς, γι' αὐτὸ ὑπο-βάλλω τὴ γνώμη μου νὰ καταλήθῃ τὸ κρέας ἀπ' ὅλες τῆς παρακοστὲς καὶ νὰ γίνεται νη-στεία καὶ ἀποκορὴ κατὰ βούλησιν ἢ μᾶλλον κατὰ δύναμιν!!

Εὐχαριστῶν ἐκ τῶν προτέρων
Κ. Καρδάρης
Δημόσιος ὑπάλληλος (Γ. Α.)

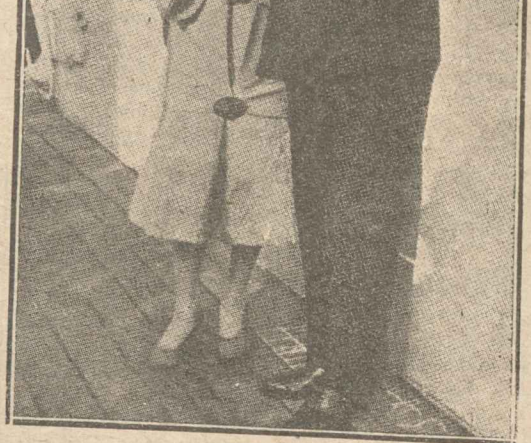

Η ΓΚΛΟΡΙΑ

Πόσες φορές οἱ ἀναγνώστες μὰς—κι' ἐγὼ πάντων ἡ ἀναγνώστριάς μὰς—δὲ θ' ἀναπολή-σαν, με' κάποια λαχτάρα ἴσως, τὴν περιπε-τειώδη καὶ φανταστικὴ ζωὴ τῶν «ἀσθένων» τοῦ κινηματογράφου... «Πὼς μποροῦν νὰ ζοῦν ἔτσι;» θὰ σκεφθῆκαν. «Εἶναι ἀράγε εὐ-τυχισμένες;... Γιατί παίρνουν διαζύγιο τόσο συχνά;...»

Σὲ δὲ αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα—καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ἀκόμα—ἐρχεται νὰ ἀπαντήσῃ σήμε-ρᾴ ἡ Γκλόρια Σβάνσον.

Ἀκούστε, κυρίως σὲς δεσποινίδες μου, τῆς σοφῆς συμβουλῆς καὶ τῆς φιλοσοφικῆς σκέ-ψης γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ πὺν σὰς δίνει:

Η Γκλόρια Σβάνσον καὶ ὁ τέως σύζυγός της μαρκήσιος ντὲ Λα Φαλαίξ.

ἡ ἀγαπημένη σας Γκλόρια Σβάνσον, καὶ θὰ πειθῆτε πὼς ἡ κρίσις ἀπαντᾷ στὴν ἁμερικὴ ὅπως καὶ στὴν Εὐρώπῃ—ἔστω καὶ στὸ χαριτωμένο κεφαλάκι μὴς τόσο γλυδε-μένης ὀντέτας...

Τελειοταῖα, ἕνα μεγάλο κινηματογραφικὸ περιοδικὸν ἐξήγησε τὴ γνώμη τῆς Σβάνσον γιὰ τὸ γάμο. Καὶ ἡ περίφημη ἡθοποιὸς ἀπήντησε:

—Δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ κανένας ἀπὸλυ-τὸς κανὼνας πὺν πρέπει νὰ κυβερνοῦν τὸ γάμο, γιατί δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμο δυὸ ἄν-θρωποι πὺν νάχουν τὴν ἴδια γνώμη ἐπὶ τὸν ζήτημα αὐτό. Εἶναι λοιπὸν σκεδὸν ἀδύνατο νὰ πῇ κανεὶς ἂν ὁ γάμος εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὴν εὐτυχία μὴς γυναικός. Λέω «σχε-δόν», γιατί δὲν μπορῶ βεβαίως νὰ ξέρω τὴ σκέ-ψη τῶν ἄλλων, ἀλλὰ μπορῶ θανατία νὰ πῶ τὴν δική μου, τὴν ἀπομνημῶν μου γνώμη.

Ὁ γάμος! Ὁ κυριώτερος συντελεστής τῆς ζωῆς! Δὲν ὑπάρχει ἴσως ζήτημα πὺν νὰ συ-ζητήθηκε τόσο συχνά—καὶ τόσο ἐλεύθερα—καὶ πᾶν στὸ ὅτιον, ἐν τούτοις, νὰ ὑπάρχῃ μὴ τέτοια ποικιλία γνώμων.

Στὴν ἐποχὴ μὰς, τὸ «πρωταγωνιστοῦν» πρόσωπο στὸν γάμο εἶναι ἡ γυναίκα. Παντοῦ τὴν κρίνουν καὶ τὴν κατακρίνουν. Πολλοί—

ἄντρες κυρίως—πιστεύουν πὺν μὴ γυνὴ δὲν μπορεῖ νὰ εὐτυχισθῇ ἂν δὲν εἶναι παντρεμένη.

Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια—ἀλλὰ μόνον ὅταν εἶναι ὡς ὡρισμένες γυναῖκες. «Ὅτι θεωρεῖται ὡς ὡρι-στη, μπορεῖ ἄλλος νὰ τὸ θεωρῇ ὡς ὡρι-στη γυναικὴν» θὰ δοῦμε παρακάτω. Γιατί πρέ-πει νὰ ἐφαρμοστῇ θανατία στὸν γάμο καὶ καὶ στὸ κάθε τι.

Στὸν γάμο, ἡ εὐτυχία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν τελὼς ἀπὸ τὴν προσωπικὴ πείρα καὶ ἀπὸ τὴν περσιτάσει.

Μὴ γυναίκα μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ὡς ὡρι-στη, ἐπειδὴ γεννήθηκε μὲστ' ἕνα περσιτάσει, πὺν δὲν θὰ πῇ ἡ ἀγάπη, εἴτε μεταξὺ τῶν καὶ μὴ τῶν, εἴτε μεταξὺ γυναικῶν καὶ ἄνδρων. Ἡ παιδικὴ τῆς ἡλικίας μπορεῖ νὰ τὴν ἔκανε νὰ γνωρίσῃ τέτοιες θλίψεις, ἀπὸ τὴν ἐπιδόσει τόσο στὴν ψυχροσύνη, ὥστε νὰ θῇ νὰ μὴν γερνοκόρη. Σὲ ἄλλες περιστάσεις ὅμως, τὰ ἀπτελέσματα μπο-ρὺν νὰ εἶναι ἐντελὲς διαζυγιστικὰ. Μπορεῖ ἡ γυν-αίκα αὕτη, νὰ θῇ νὰ παντρευθῇ ὅταν εἶναι νὰ πῇ γοηρωτικότερα, καὶ νὰ κῆν ἕνα καλὸ-τερο γάμο ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς.

Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν τὴν ἀτυχίαν νὰ παν-τρευτοῦν, ἔτσι, μνηστῆς, ἕναν ἄνθρωπο πὺν δὲν τοὺς ταιριάζει... Ἀσκαλεμένης ἔστω ἀπὸ τὴν πείρα αὕτη, δηλώνουν πὺν ἡ γυνὴ εἶναι ἡ πηγὴ κάθε δυστυχίας.

Νὰ πῶσα κι' ἕνα ζήτημα πὺν ἀπαρῶν πολλὰ πόσῳ—κυρίως τῆς νεωτέρας γε-νῆς: «Σὲ πῶτᾴ ἡλικίᾳ πρέπει νὰ παντρευ-θῇ κανεὶς;»

Κι' ἐδῶ ἐπίσης δὲν μποροῦμε νὰ προσδι-ορίσω κανόνες, γιὰ τὸν λόγο ὅτι οἱ ἄν-θρωποι δὲν εἶναι κανονισμένοι ἀπὸ τὸ ἴδιον καλὸν.

Ἀν ὑπῆρχε συνθήκη ὅλοι νὰ παντρευτοῦν στὴν ἴδια ἡλικία, θὰ μπορούσαμε ἔτσι νὰ ἔ-ρωμε ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν τῶν ὅλων μὰς. Κι' αὐτὸ θὰ ἦταν εὐχάριστο ἀπὸ μὴ εὐχάρι-στον, ὅπως πὺν τὰ δυστάσεις ἀποτελέσματα ἐνὸς τέτοιου κανόνος θὰ ἦσαν πολὺ περσι-τερά ἀπὸ τὰ εὐχάριστα.

Πότε πρέπει νὰ παντρευθῇ ἡ γυναίκα πὺν νὰ εὐτυχισθῇ; Πρὸ γι' αὐτὴ τὴν ἐρώτη-σιν, ὁ γάμος αὐτός, δὲν εἶναι ὡς ὡρι-στη εὐχολογία ν' ἀπαντήσῃ κανένας. Ἀπ' ἑνὸς, ἡ μικροπαντρεμένης παιδαγωγὸς πὺν ἔστω ἔστω γοητὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ καὶ πὺν πᾶσαν ἐστὶν ἀσθένεια τῆς μητρότητας: «Ἄν-θρω-πὸν θὰ ξαναγορίσω, λένε, δὲν θὰ παντρευθῶ νὰ ποτὲ πρὶν ἀπὸ τὸν ἄνδρα ἡ τριανταετ-χροῦν...» Ἡ γερνοκόρης πάλιν λέει: «Ἀχ, γιατί νὰ μὴ παντρευθῶ ὅταν ἦσαν ὡ-ριότερη, τότε πὺν εἶχα ἡλικίαν δυὸ ἐκατο-στήν. Ἡσυχία νὰ τότε... Τώρα θὰ ζήσω καὶ θὰ πεθάνω γερνοκόρη...» Ὅλοι μὰς ἔχουν ἀκούσει τὰ παρῶνα αὕτη, γυναικῶν καὶ ἡλικίας. Τί συμπέρασμα νὰ γυρίσωμε; Εἶναι ἕνα συμπέρασμα μόνον ὁλοπῶς: Πᾶς, πὺν τόσο λεπτὸ αὐτὸ ζήτημα, ἀπὸ τὸ ὅτιον εἶναι τᾶντι ὁλόκληρη ἡ ζωὴ μὰς, πρέπει νὰ περσι-τάσῃ καὶ νὰ ἐνεργῶμε γιὰ τὸν γάμο αὐτό μὰς μόνον, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζε-μεθα ἀπὸ τίποτε ἄλλο.

Ὅταν μὴ γυναίκα μὲ ρωτᾷ τί γινώσκω γιὰ τὸ γάμο, τὸ πρῶτον πᾶν πὺν εἶναι νὰ μᾶς ἀπ' αὐτὴν εἶναι ἂν εἶναι ὡς ὡρι-στη ἡ ἀνύπαντρη.

Ἡ ἀνύπαντρη, εἴκοσι δυὸ δεκαετίες συνήθως πὺν δὲν παντρεύεται: Δὲν ἔχει, ἢ δὲν τῆς παρουσιάσθηκε ἡ εὐκαιρία. Δὲν μπορεῖ νὰ σὰς πῶ ἂν ἡ πρώτη δικαιοσύνη εἶναι ἀληθινή, δὲν μπορῶ ὅμως νὰ πῶ πὺν στὴν ἀκρίβειαν τῆς δευτέρας. Σὲ κάθε γυναι-κῇ (Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 392)

ΕΥΦΡΑΤΗΣ

Ὁ Ἀρσένης Μπισόν δὲν πῆγε ποτὲ πὺν στὸν πόλεμο. Ἐν τούτοις ἔχει τὴν κακίαν νὰ θῇ νὰ παρουσιάζεσθαι σὰν παλῆς πολέμι-στος, τραυματισθὲς καὶ ὑποστὰς τὰ πάνδεινα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Γιὰ νὰ εἶνα-στε δηλαδὴ ἀκρίβεις, αὐτὸ δὲν τὸ κάνει μόνον ἀπὸ φιλοδοξία... Ἐχει καὶ κάποιο θαυμάσιο λόγο, καθὼς θὰ δοῦμε παρακάτω. Γιατί πρέ-πει ἀπ' τὴν ἀρχὴ νὰ δηλώσωμε πὺν ὁ Ἀρ-σένης Μπισόν εἶναι πραγματικώτερος ἄνθρω-πος.

Ὅταν, λοιπὸν, ὁ φίλος μὰς κοιτάσῃ ἐ-πειδὴ τὸν στεναβὸν τὰ παπούτσια του, ἢ ἐ-πειδὴ ἔχει κανέναν καλὸ, παίρνει ἕνα ὕψος ἀξιοπληροῦ καὶ δηλώνει δεξιὰ κι' ἀριστερά: Ἀπὸ τότε πὺν τραυματισθῇ καὶ πὺν ἀπὸ ἕνα τραῦμα ὀδύει, ὑποφέρει πάντα ἔτσι σὲ κάθε μετᾶβλη τοῦ καιροῦ...

Ἀν πάλιν, πὺν ὅλες τοῦ τῆς προσυλάξε-ις, τὴν νὰ συναγοῦν, ἀναφωνεῖ ἐνθ' ὄψεως:

Ἀχ, αὐτὰ τὰ καταρμένα τ' ἀσφύ-ριον!... Αὐτὰ μὲ κατάντησαν σ' αὐτὰ τὰ χάλια...

Μὲ τὸν τρόπον αὐτόν—πὺν θὰ ὁμιλοῦσθε-τε πὺν εἶναι ἐξυπνότερος—κατῶβωστε νὰ γίνῃ συμπαθὴς, καὶ πολὺ ἐνδοξέρον πρόσωπο. Στὴ γειτονιά του, ὅλοι τὸν γκαρσοῦν μὲ σε-βασμὸν. Καὶ τὸ πέρασμά του ἀπ' τὸ δρόμο, εἶ-ναι ἀφορμὴ στὸς γέροντες παπποῦδες νὰ δι-ηγῶνται στὰ ἐγγονάκια τοὺς ἡρωϊκὰς πολέμι-κὰς ἱστορίας.

Ὁ Ἀρσένης Μπισόν, ὡς τόσο, πᾶσχει κι' ἀπὸ μὴν ἄλλῃ ἀρρώστια, πολὺ διαδεδομένη-στὴν ἐποχὴ μὰς: τὴν ἀπεναντία. Πόσοι ἄν-θρωποι, ἀλήθεια, δὲν γεννήθηκαν, ὅπως αὐ-τός, με' τὸ τελεντὸν τοῦ εἰσοδηματίας!... Δυ-στυχῶς ὅμως δὲν ὑπάρχουν ἀρετὰ εἰσοδή-ματα γιὰ ὅλον τὸν κόσμο...

Ὁ Ἀρσένης, ἐννοεῖται, εἶναι καταχερσω-μένος ὡς τὸ λαῖμα. Πολλὲς φορές μάλιστα φρα-ζεσθὲν στὸ σημείον νὰ μὴ ξέρῃ πὼς θὰ φᾶ... Ὅταν διαβῇ στὴν ἐφημερίδα ὅτι τίποτα φυλακισμένοι γιὰ πολιτικὰς λόγους ἐχθρῶ-ν τὴν ἀπεργία τῆς πείνας, τὸ ἔρχεται νὰ πῇ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς δεσποφύλακας τὸ... μερίδιον τοῦ φαγητοῦ τοῦ, γιὰ νὰ μὴν πᾶν χαμένο!

Τῆς προσάλλει, ὁ Ἀρσένης εἶχε τὴν τύχην ἐκεῖ πὺν περσιτάσει ἀσπανά στοὺς δούλους τοῦ Παρισιῦ, νὰ βρῇ ἕνα ζευγάρι γουστὰ γυναι-κῇ.

Ποὺς στιγμὴν σκέφτηκε νὰ τὰ πωλήσῃ. Ἀέσιος ὅμως συλλογίστηκε ὅτι θὰ τὸν δύναν-το ἐλάττωα χρήματα, καὶ γι' αὐτὸ εἶπε ἀπὸ μὲστον τοῦ:

—Καλλίτερον νὰ θγάλω κανέναν μεγαλίτε-ρο κέρδος ἀπὸ τὸ εὐνοῦμά μου... Χωρὶς νὰ χάσῃ λοιπὸν καιρὸ, ἐφόρσε τὰ γυναικῇ, μῆκος σ' ἕνα ἐστιατόριον καὶ κάθησε σ' ἕνα μικρὸν τραπεζάκι, στὸ βάθος τῆς αἰθού-σας.

Ὁ Ἀρσένης γινώσκων ἀέσιος εἰκόσις μ' ὅλο-ν τὸν κόσμο. Ἀέσιος νὰ φραζοῦν, λοιπὸν, με' τὸ γκαρσόνι, μίλησε γιὰ τὴν μωπία του καὶ εἶπε: —Ἄ! Ὁ πόλεμος, ὁ πόλεμος! Ἄν δὲν ὤ-πριον αὐτὰ τὰ ἀπαιτία δεκαετίαν ἀέσιος, δὲ θάμουν ἀναγκασμένοι τώρα νὰ φορέω αὐτὸ τὸν ὑψηλὸν πάνω στὴν μύτη μου. Νά, γιὰ δέ-στε... Τὰ κακίοντα τὰ μάτια μου ὁλοέν κλαίουν...

Οἱ πελάτες τοῦ μηχανοῦ, ἀκούγοντες τῆς ἱερομυθίας αὐτῆς τοῦ Ἀρσένη, τὸν λυπηθῆκαν μὲστ' ἀπ' ὅλην τὴν καρδίαν.

Ὁ φίλος μὰς, ὡς τόσο, παρήγγειλε ἕνα πλουσιώτατο γεῦμα, κι' ἀφ' οὗ τοῦ κατεβόλθι-σε, εἶπε σιγὰ στὸ γκαρσόνι: —Πες στὸν ἀσθενικὸν σου νὰ ἐρθῇ ἐδῶ μὴ στιγμὴ πὺν τὸν θέλω.

—Μήπως ὁ κύριος δὲν ἔμεινε εὐχαριστῆ-μένος ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν;

—Εἶμαι κατενθουσιασμένος, φίλε μου, κα-τενθουσιασμένος! Ἡσυχία... Τὸν ἀσθενικὸν σου τὸν θέλω ἀκριβῶς γιὰ νὰ τὸν συγκαλῶ...

Τὸ γκαρσόνι ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἐξοδὸν, ὁ ὅποιος κατέβηκε ἀσθμαίνοντας.

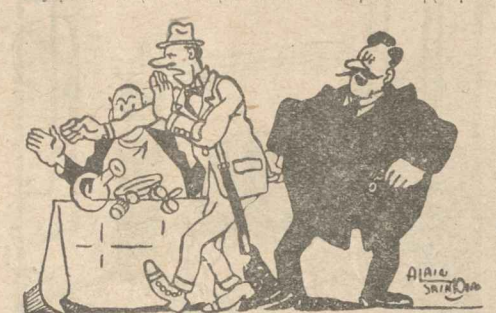
—Τί θέλεις ὁ κύριος;

—Ἰδοῦ... Μοῦ συνέβη κάτι πολὺ δυσάρε-στο... Τώρα ὁλοὶς ἀντελήφθη ὅτι ἐξέλασα τὸ πορτοφόλι μου σπῆτι μου. Ὅπως δὲν μπο-ροῦμαι... Σὰς φέρνω αὐτὸ τὸ πρῶτὸ τὸ μι-κρὸν πρῶτον πὺν σὰς ὀφείλω ἀπὸ τὸ λογαριασμὸ, κί...!

—Ὅχι, ὄχι, ὄχι! τὸν δέχομαι ὁ ἐξοδός. Σ' ἔμειναν δὲν περσιτῶν, τ' ἀκούτε κύριε; δὲν περσιτῶν αὐτὰ τὰ χάλια!...

Ὁ Ἀρσένης σηκώθηκε ὀρθος. Μὲ μεγάλην ἀξιοπρέπειαν, ἀπήντησε:

—Κύριε, πρέπει νὰ ξέρετε πὺν εἶμαι τί-μιος ἄνθρωπος... Θὰ σὰς καθυσπώσω, μὲ ἄλλου... Ἰδοῦ ἕνα ζευγάρι γουστὰ γυναι-κῇ. ἔχουν περισσότερο ἀπὸ πενήντα φράγκα.

Έξαφνα, σκόνταψε πάνω σ' ἕνα τραπέζι.

Σὰς τ' ἀφῆκεν ἐνέχυρο.

Ὁ Ἀρσένης φανταζόταν ὅτι ἡ χειρὸν τοῦ αὐτοῦ καὶ μόνον θὰ ἀκούσσε γιὰ νὰ κατη-τήσῃ ὁ ἐξοδός. Ἡλπίζε πὺν αὐτὸς δὲν θὰ ἔβλεπε νὰ τοῦ στεφθῇ τὰ πόλυτα γυναι-κῇ.

Ὁ ἐξοδός ἐξήγησε τὰ γυναικῇ, καὶ ἀπὸ βεβαίωσθαι πὺν ἦσαν ἀπὸ ἀληθινῶν γυναι-κῇ, ἀπήντησε:

—Πολὺ καλὰ, κύριε, τὰ κρατῶ ὥστε νὰ πληρωθῶ.

—Ἰδοῦ! ἐφίθουσε ὁ Ἀρσένης μὲστ' ἀπὸ τὸν δρόμον του. Ἄ! Ὅστε καὶ φιλῶς ἔ; Τώρα θὰ δῆς, λοιπὸν, τί εἶναι νὰ γίνῃ...

Κι' ὁ πονηρὸς αὐτοῦ ἄρχισε νὰ διεσπῶ-νται με' ὅλην τὴν ἀνὰ καὶ διασπῶνται πρὸς τὴν ἐξοδόν, σὰν στοτόδος.

Έξαφνα, σκόνταψε πάνω σ' ἕνα τραπέ-ζι. Μὴ κινῶσα ἔπεσε κι' ἔμεινε θανάτῳ. Ὁ Ἀρσένης ἔκανε ὄψιν πὺν ἔβλεπε νὰ τὸν κα-τήσῃ, ἀλλὰ, με' τὴν χειρὸν αὐτῇ ἐπὶ τὴν κά-τω πιάτα, σαλατίτσες, ποτήρια... ἔκρησε συγγνώμην ἀπὸ κάποιον περσιτῶν πὺν εἶχε σπῆ-σει.

—Μὲ συγγνώμης... Δὲν ὀφείλω ὅμως κα-θίλω... Ἡ μωπία μου... τὰ δακρυγόνα ἀέρινα...

Έξακολούθησε τὸν... μωπικὸν τοῦ περι-πατοῦ, Έξαφνα εἶδε νῶνται πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἕνα γκαρσόνι πὺν κρατοῦσε σὲ τραπεζί-αν ντυμένην πιάτα με' σαγην.

—Μορὲ, παραγγέλλει μωρὸς καὶ σκέφτηκε ὁ Ἀρσένης.

Καὶ ἔπεσε πάνω στὸ γκαρσόνι.

Τὸ τί γίνετο τότε, δὲν περσιτάσσε. Τὰ πιάτα ἀναποδογυρισμένα καὶ κῆλη κατὰ γῆς. Κάποιος ἐπαρρηγόμηνος γέμισε τὴν ὀδονό-χην τοῦ σάλσος, ἡ γυναικῇ τοῦ γέμισε τὴν ὀ-δονόχην τοῦ σάλσος... Κατασπῶν!

Ὁ ἐξοδός ὥρμησε ἔξω ὀρεῶν.

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 392)

—Μία στατιστικὴ: 1475 σενάρια ἀνο-ρατῆσαν στὸ 1930 ἀπὸ διάφορες μεγάλες ἀ-μερικανικὲς κινηματογραφικὲς οἰκομῆς.

—Έκδοσαν 17.630.000 δολάρια! Ἀπὸ αὐτὰ δὲ κανένα δὲν χρησιμοποιήθηκε.

—Ὅπου ὁ «ὁμιλῶν» κάνει τὴν ἐμφάνισή του καὶ στὴν πολιτικὴ σκηνή.

—Ἡ Πολιτεία τῆς Νέας Ὑόρκης πρόκειται νὰ ἐκλέξῃ, τὴν ἡμέραν, τὸν διοικητὴ τῆς.

—Ὁ ὑποψήφιος Φραγκλίνος Ρούζβελτ, ἐ-πειδὴ δὲν ὑποφῇ νὰ ἐπισκεφθῇ ὅλα τὰ προά-στεια τῆς Νέας Ὑόρκης, κατέφυγε στὸν κι-νηματογράφον.

—Τέσπερα κινῶνα—αὐτοκίνητα, φορτωμέ-να με' βλα τὰ γεωμετρικὰ σύνεργα, ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ τὰ μακρυνότερα χωριά.

—Έκει θὰ δώσουν πολλὰς παραστάσεις, ὅ-που θὰ ἐμφανίζονται στὴν ὁδὸν ὁ ὑποψήφιος διο

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

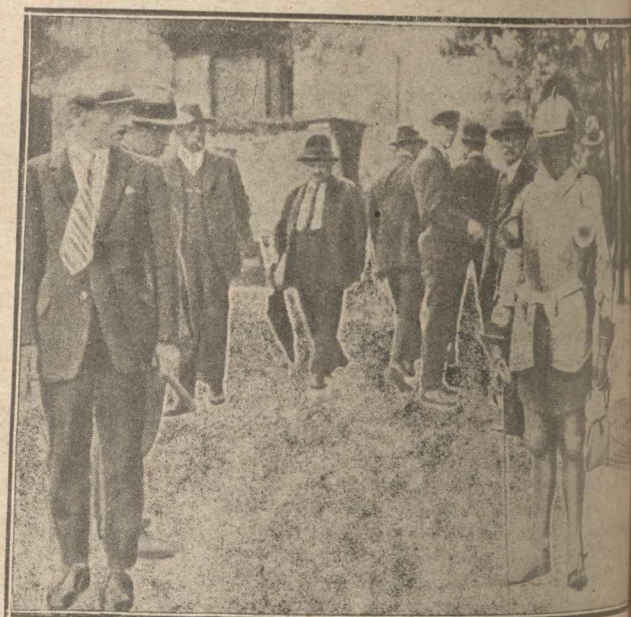
Ο Μπέρρυ Νόρτον, ένας από τους γόητας του αμερικανικού κινηματογράφου.

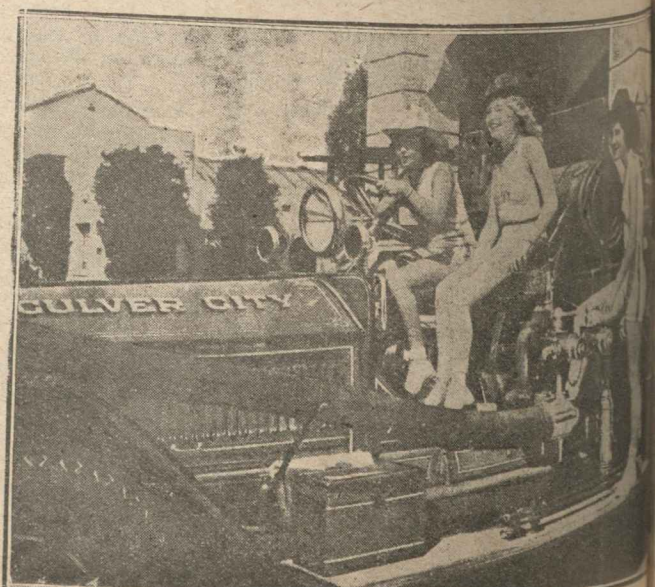
Ο βασιλεύς Κάρολος της Ρουμανίας με τον υιόν του Βοϊβόδα Μιχαήλ πηγαίνουν να κηρύξουν την έναρξιν των εργασιών του Ρουμανικού Κοινοβουλίου.

Μια πρωτότυπη ρεκλάμα σ' ένα δρόμο της Ρώμης. Η παραινέση που οδηγεί ο υπάλληλος της διαφημιστικής εταιρείας επί του εδάφους με μελάνη... την διαφήμιση.

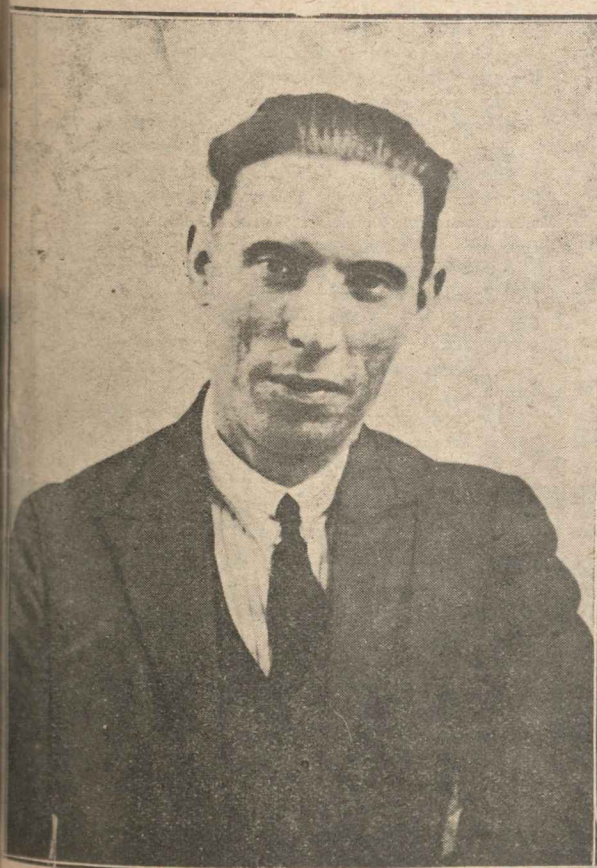
Και μια άλλη, όχι ολιγότερον πρωτότυπη διαφήμιση, παίχτη στο Βερολίνον. Ο διαφημιζόμενος, έμπορος μεσαιωνικών μένων, έστειλε έναν υπάλληλό του να περιφέρεται στους με στολή... μεσαιωνικού ιππότη!

Η Ρακέλ Τορρές (στο βολάν του αυτοκινήτου) άνωμαθη γός... των πυροσβεστών της Κοϊλβερ-Σίτυ! Επί τη ευκαιρία, σε μια παράελασι, συνοδευομένη από δύο υπασπίστριες συνοδείας.

Το χαρακτηριστικό εκφραστικό βλέμμα της Λούπε Βελξ υποσχεται τόσα πολλά... (Από μια τελευταία φωτογραφία της).

Ο Έλληνας κ. Ι. Ξενοπούλου όστις αντιπροσωπεύει εν Έλ-λάδι τους Εύρωπαίους γυμνιστάς, περί των οποίων έγραφε προ καιρού ή «Εβδομάς».

Ο κ. Τζώρτζ Σούντις, του Μπουρλάν, στερούμενος και των δύο χεριών του, κατορθώνει να παίξη με εξαιρετική μαεστρίαν το αγαπημένο του παιχνίδι.

FRÉDÉRIC BOUTET

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΑΓΑΠΗ...

—Η δεσποινίς είναι μέσα; ρώτησε μπαίνοντας στο σπίτι της η κ. Λοβίλ στην υπηρεσία που τοποθετούσε τα πιάτα για το γεύμα.

—Μάλιστα κυρία, η δεσποινίς είναι στο δωμάτιό της.

—Καλησπέρα, μικρή μου Μισελίν.

—Καλησπέρα, μαμά μου.

—Η Μισελίν, που ήταν ήδη έτοιμη για το γεύμα, πλησίασε την μαμά της. Και η δύο ήταν ξανθές, χαριτωμένες και λιγερές, και υιοίαντες καταπληκτικά. Τα είκοσι χρόνια της Μισελίν είχαν πιότερη λάμψη, μια ούλη αθλητική, μια δεινότητα στους τρόπους. Η ομορφιά της κ. Λοβίλ, πιο ευχάριστη, είχε πάρει μια γοητεία ακατανίκητη με το πέρασμα των χρόνων.

Φιληθήκανε με μια ζωηρή τρυφερότητα. Χίλια έδω και έξι χρόνια, η κ. Λοβίλ είχαν απορροήσει την ζωή της στην κόρη της.

—Διασκεδάσες καλά, μικρούλα μου, στη μαρινά των Βαλόν;

—Πάρα πολύ. Ήταν πολύ ευχάριστη. Απληθήκανε πολύ που δεν ήρθες και σύ.

—Σε πέντε λεπτά ήσαν καθισμένες στην τραπέζια.

—Δεν μου λές, μαμά, επανέλαβεν η Μισελίν μετά την σούπα, στο σπίτι των Βαλόν συνήνενα κάποιο κύριο που γνώρισε τον μπαμπά και πέρασε από δέκα ετών. Φαίνεται μάλιστα πως ήρθε στο σπίτι και ότι 'χει δει...

—Μα εγώ δεν τον θυμάμαι καθόλου.

—Α! Κανένας παλιός φίλος του πατέρα σου;

—Όχι δά! Δεν είναι γέρος. Είναι τριανταδύο ή τριαντατρία χρονών και είναι πολύ ωραίος νέος. Έπρεπε να είχα τον άποιο, όπου είχε περάσει πολλά χρόνια. Μόλις άκουσε τ' όνομά μου, ζήτησε να με γνωρίσει. Λέγεται 'Ολιβιέ... στάσου ένα λεπτό... Ντυκό, η Ντυκό... Μήπως τον θυμάσαι εσύ;

Ναι, η κ. Λοβίλ τον θυμάται!... Έκρυψε ένα ελαφρύ φοβισμό. 'Ο 'Ολιβιέ Ντυκό, που δέκα ετών είχε παίξει κάποιο ρόλο στη ζωή της. Ήταν σχεδόν άγνωστη παιδί, και όμως την ερωτεύθηκε με μια πραγματική τοέλλα. Βίλικινη, παράφορος, ρομαντική, της έκανε ένα κόρτε φλογερό, όπου αναμειγνύονταν το βίαιο πάθος ενός ερωτευμένου άνδρος, και τα κλάμματα ενός απελπισμένου παιδιού...

—Δεν ήταν ο πρώτος που της έκανε κόρτε...

—Μα ήταν ο μόνος που την συγκίνησε. Ένταξει, νοιώθοντας απογοητευμένη για το φέμα, για το σκάνδαλο, για μιαν ανωμαλία στα στην ζωή της, απεφάσισε τότε για τον ίδιο της τον εαυτό, όσο και για την κόρη της, να μη δεχθώ κανένα αναστάσιμα στο δίκι της, και τον απέκρουσε. Έκείνος δεν έμεινε ποτέ πως ήθελαν σπινίτες που μετάνιωσαν γιατί τον απέκρουσε. Ήπι υγρές δόκλτους την παρακολούθησε με μιαν αγάπη που όλοένα μεγάλωνε από την απελπισία. Την ικέτευε να τα εγκαταλείψει όλα, να φύγει μαζί του, να χωρίσει τον άντρα της για να την πόση. Ήταν σωστή τοέλλα. Μα η νεανική αυτή τοέλλα, αυτή η παρρησία που δεν λογαριάζει τίποτα, την γοήτευσε...

—Επειτα από μια τελευταία εξήγηση πιο βίαιη απ' ό-

λες της άλλης, εκείνος εξαφανίστηκε... Έμαθε πως ταξίδευε... Μέσα στο βαθύτερο είναι της διαφύλαξης τρυφερά την ανάμνησή του... Την μόνη ερωτική ανάμνηση που έδοκιμασε, και που της ήταν ακόμη πιο προσφιλή, επειδή δεν αναμνήθηκε μέσα σ' αυτή τίποτα το ένοχο... Και τώρα, έπειτα από δέκα χρόνια, θα ξανάβλεπε τον 'Ολιβιέ Ντυκό, επειδή η κόρη της, της έλεγε:

—Και ξέρεις μαμά, μου ζήτησε την άδεια ναρθή να σε επισκεφθώ. Τού είπα ευχαρίστως. Έκανα καλά;

—Και βέβαια, μικρή μου Μισελίν. Τον θυμάμαι καλά. Θα τον δεχθώ με μεγάλη μου ευχαρίστηση.

—Η κ. Λοβίλ δέχτηκε τον 'Ολιβιέ Ντυκό με ευχαρίστηση ανυποψίαστη, αλλά επίσης με μια ζωηρή ανησυχία.

—Πώς θα του φανεί; αναρωτιόταν μπαίνοντας στο σπίτι της.

—Μαμά, της έλεγε η κ. Λοβίλ, που της επέστρεψε μιαν επιστολή, είναι νέος και πολύ ευχάριστη. Θέλω να παντρευτώ.

—Η κ. Λοβίλ απάντησε πως γλυκά...

—Α! Δεν...

—Ανέβηκα, μικρή μου κορούλα, τρέλινε.

—Μπα! για κατ'ήγουρος λοιπόν πατέρα! Πολύ Λοβιέ με τον τάκο;

—Ο Πόλ Λοβιέ, Τόν Πόλ Λοβιέ, τρέλινε λοιπόν πατέρα! Τραβίλε από την εκπλήξη της. Η Μισελίν άπορθε.

—Μα ναι, μαμά. Ποιον άλλον φαντάζεσαι;

—Ω, κανένα... Τόν Πόλ Λοβιέ...

—Σήμερα το βράδυ με ζήτησε άρρωστα. Και εγώ είπα «ναι», και...

Μα η κ. Λοβίλ δεν την άκουσε πια. Η Μισελίν που την αγαπούσε ο 'Ολιβιέ Ντυκό, της γαρούσε κάποιον άλλον. Ο 'Ολιβιέ Ντυκό, που της δοκίμαζε ξανά μιαν κλονούρα απογοήτευσης, θάφτηκε και πάλι! Δεν θα ένοιωσε πια την μελαγχολική χαρά να τον βλέπει...

—Α! το καμένο το παιδί, το τόσο τρυφερό, που είχε κρινέες, τούφερε λοιπόν διπλή δυστυχία.

Ήταν μόνι, σπύτι της, την άλλη μέρα, όταν της ανήγγειλαν τον 'Ολιβιέ. Τρέμοντας σύγκορμα, τον υποδέχτηκε στο σπίτι.

—Εγώ κάτι να σε πω, άρρωστα εκείνος, ένα ύφος σοβαρό...

—Εκείνη τον διέκοψε.

—Αλοΐμονο, φίλε μου! είναι πολύ άρρωστα. Εκείνος ανεβήθηκε άναυδος:

—Πώς, πολύ άρρωστα; Α! σε παρακαλώ ακούστε με 'Εβελίν...

Ήταν η πρώτη φορά από τότε που είχε κρινέες της παραφορές του που πρόσεξε το πρόσωπο της νεανίας. Τον πρόσεξε με μια αγάπη που τον έκανε να μην μπορεί να φύγει από το σπίτι.

—Πολύ άρρωστα, σε λέγω. Η κόρη μου...

—Πρόκειται να παντρευθώ. Τό ξέρω. Αυτό σας μιλώ σήμερα...

—Τώρα πια δεν έχει καμιά υποχρέωση στη ζωή σας. Λοιπόν αυτό που μου άρεσε να ξέρω...

—Είστε πάντα τόσο ώριμα... Μια αγάπη σαν κι αυτή που σ' αγαπάει για σας δεν σβύνει...

—Μ' αγαπάει, μ' αγαπάει άκριτα, έρωτα εκείνη... Για μένα εργάζεστε εσείς. Δεν ήταν λοιπόν γιατί θέλατε να παντρευτείτε την κόρη μου;

—Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους μ' αδιαφορία.

—(Η συνέχεια στην σελίδα 392)

—Μαμά, της έλεγε η κ. Λοβίλ, που της επέστρεψε μιαν επιστολή, είναι νέος και πολύ ευχάριστη. Θέλω να παντρευτώ.

—Η κ. Λοβίλ απάντησε πως γλυκά...

—Α! Δεν...

—Ανέβηκα, μικρή μου κορούλα, τρέλινε.

—Μπα! για κατ'ήγουρος λοιπόν πατέρα! Πολύ Λοβιέ με τον τάκο;

—Ο Πόλ Λοβιέ, Τόν Πόλ Λοβιέ, τρέλινε λοιπόν πατέρα! Τραβίλε από την εκπλήξη της. Η Μισελίν άπορθε.

—Μαμά, της έλεγε η κ. Λοβίλ, που της επέστρεψε μιαν επιστολή, είναι νέος και πολύ ευχάριστη. Θέλω να παντρευτώ.

—Η κ. Λοβίλ απάντησε πως γλυκά...

—Α! Δεν...

—Ανέβηκα, μικρή μου κορούλα, τρέλινε.

—Μπα! για κατ'ήγουρος λοιπόν πατέρα! Πολύ Λοβιέ με τον τάκο;

—Ο Πόλ Λοβιέ, Τόν Πόλ Λοβιέ, τρέλινε λοιπόν πατέρα! Τραβίλε από την εκπλήξη της. Η Μισελίν άπορθε.

—Μαμά, της έλεγε η κ. Λοβίλ, που της επέστρεψε μιαν επιστολή, είναι νέος και πολύ ευχάριστη. Θέλω να παντρευτώ.

—Η κ. Λοβίλ απάντησε πως γλυκά...

—Α! Δεν...

—Ανέβηκα, μικρή μου κορούλα, τρέλινε.

—Μπα! για κατ'ήγουρος λοιπόν πατέρα! Πολύ Λοβιέ με τον τάκο;

—Ο Πόλ Λοβιέ, Τόν Πόλ Λοβιέ, τρέλινε λοιπόν πατέρα! Τραβίλε από την εκπλήξη της. Η Μισελίν άπορθε.

—Μαμά, της έλεγε η κ. Λοβίλ, που της επέστρεψε μιαν επιστολή, είναι νέος και πολύ ευχάριστη. Θέλω να παντρευτώ.

—Η κ. Λοβίλ απάντησε πως γλυκά...

—Α! Δεν...

—Ανέβηκα, μικρή μου κορούλα, τρέλινε.

—Μπα! για κατ'ήγουρος λοιπόν πατέρα! Πολύ Λοβιέ με τον τάκο;

—Ο Πόλ Λοβιέ, Τόν Πόλ Λοβιέ, τρέλινε λοιπόν πατέρα! Τραβίλε από την εκπλήξη της. Η Μισελίν άπορθε.

—Μαμά, της έλεγε η κ. Λοβίλ, που της επέστρεψε μιαν επιστολή, είναι νέος και πολύ ευχάριστη. Θέλω να παντρευτώ.

—Η κ. Λοβίλ απάντησε πως γλυκά...

—Α! Δεν...

—Ανέβηκα, μικρή μου κορούλα, τρέλινε.

—Μπα! για κατ'ήγουρος λοιπόν πατέρα! Πολύ Λοβιέ με τον τάκο;

—Ο Πόλ Λοβιέ, Τόν Πόλ Λοβιέ, τρέλινε λοιπόν πατέρα! Τραβίλε από την εκπλήξη της. Η Μισελίν άπορθε.

—Μαμά, της έλεγε η κ. Λοβίλ, που της επέστρεψε μιαν επιστολή, είναι νέος και πολύ ευχάριστη. Θέλω να παντρευτώ.

—Η κ. Λοβίλ απάντησε πως γλυκά...

—Α! Δεν...

—Ανέβηκα, μικρή μου κορούλα, τρέλινε.

—Μπα! για κατ'ήγουρος λοιπόν πατέρα! Πολύ Λοβιέ με τον τάκο;

—Ο Πόλ Λοβιέ, Τόν Πόλ Λοβιέ, τρέλινε λοιπόν πατέρα! Τραβίλε από την εκπλήξη της. Η Μισελίν άπορθε.

—Μαμά, της έλεγε η κ. Λοβίλ, που της επέστρεψε μιαν επιστολή, είναι νέος και πολύ ευχάριστη. Θέλω να παντρευτώ.

—Η κ. Λοβίλ απάντησε πως γλυκά...

—Α! Δεν...

—Ανέβηκα, μικρή μου κορούλα, τρέλινε.

—Μπα! για κατ'ήγουρος λοιπόν πατέρα! Πολύ Λοβιέ με τον τάκο;

ΓΡΗΓ. ΖΕΝΟΠΟΝΤΟΝ
(ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΝ)

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Τα προηγούμενα

«Η Χρυσή, μιαν όμορφη άρχοντοπούλα είκοσι χρονών, που κατοικούσε σ' ένα από τα νησιά του 'Ιονίου, συμπαθεί πολύ έναν άθρηναίο ποιητή πενήντα χρονών, τον κ. Νελή. Μια μέρα ταξιδεύει στην 'Αθήνα για να τον γνωρίσει και μόνον καταγοητευμένοι ο ένας απ' τον άλλο. Ο Νελής της συστήνει τον νεαρό ποιητή Λάκη, έναν κομμουνιστή... με πολύ μεγάλη περιουσία. Η Χρυσή ερωτεύεται τον ποιητή της. Ο Λάκης τη ζητεί σε γάμο, δια μέσου του Νελή και η Χρυσή, έξω φρενών του λέει πως αγαπάει αυτόν τον ίδιο τον Νελή. Και φεύγει για το νησί της».

(Η συνέχεια)

—Τωρα.

—Όσοιδήποτε... Έχεις πάντα την ιδέα πως θα δεχθώ;...

—Ναι, ναι.

—Είσαι βέβαιος πως δεν είν' ερωτευμένη με κανέναν άλλο;...

—Με κανένα! 'Αλλά ούτε και με σένα. Αυτό να το ξέρεις!...

—Τό ξέρω... αλλά έλπιζω...

—Κι' εγώ. 'Αμα μάθω...

—Θα της το γράψω λοιπόν;

—Ναι! ναι! ναι!... Ούα, ανυπόφοροι είσαστε οί ερωτευμένοι!...

Τηλεγράφημα δεν έστειλε η Χρυσή. Κι' όταν την είδαν άξαφνα οί δικοί της, που δεν την περίμεναν ούτε σε δεκαπέντε μέρες, άπορθεσαν πολύ. Γιατί γνώρισε άρρωστον; Τι έπαθε; Τι της συνέβη;

Και τούς τα είπε όλα—δηλαδή τα μυστά: —Αφήστε με! Μ' ερωτεύθηκε και πάρα ένας παλαβός, ήθελε σώνει και καλά να με πάρει να με κρατήσει, κι' αναγκάστηκε να το σκάσω... κρυφά! Ναι, ναι! Τό πιστεύετε πως δεν άποχαρέτησα ούτε τον κ. Νελή;

—Σε καλό σου!... Και ποιος ήταν αυτός;

—Ένας!... Ένας φίλος του κ. Νελή.

—Παλαβός;... Τι είδους παλαβόμωρα;...

—Να χαθώ! 'Ενα παιδαρέλι!

—Δηλαδή; Πόσο χρονών;

—Είκοσι, είκοσιπέντε... Έξω κι' εγώ;

—Κι' είναι παιδαρέλι ένας νέος είκοσιπέντε χρονών;... Τι δουλειά κάνει;

—Καμιά. Δεν έχει ανάγκη. Είναι ποιητής και γιος μονάρχου έκαστομνηστικού. Ο κ. Νελής λέει πως η μυσή 'Αθήνα είναι δική του.

—Κόμης; Θά είναι άσχημος...;

—Απειναντίας! Πολύ άσχημος μάλιστα.

—Τρελλός λοιπόν; ή κοντός;

—Ποιητής, φίλος του κ. Νελή... δεν τό πιστεύω ναύνα κοντός!

—Μά τότε;

—Γιατί τρέκασα;... Μα δεν θνν θέλω! 'Ο, τι και ναύνα, έμένα δέ μ' άρέσει.

—Πώς τον λένε επίτηδες;

—Ε, όταν άκουσαν πια και τόνωμα—έν' από τα γνωστότερα της 'Αθήνας—οί δικοί της Χρυσής έβγαλαν τό σταυρό τους. Ένα παιδί από τέτοια οικογένεια, είκοσιπέντε χρονών, ύμωφο, έξυμνο,—έν' άν ήταν κανένας άσχημος κοντεντής, στο διάβολο κι' αυτός και τα έκατομνηστικά του!—να την ερωτεύηθώ, να τη γνωρίω, κι' αυτή να καμωρώνη; Πολύ περιέργο! άνετήγηγο! Μα ποίν δηλαδή ήθελε να πάρη; Τό βασίλειό του; Και τί άλλο είναι παρ' αυτά μορούσε να λάβη άμορφή ο Χαρίλαος και, άν συνέβαινε τίποτ' άλλο κι' άν τό έξερε, να του τό γράψω σά φίλος. Η σούλα χίστο, να μαντεύσουν κάτι τί από την απάντησή του.

—Ετσι, πριν λάβη ο Νελής γράμμα από τη Χρυσή με τα περισσότερα, έλαβε ά άποκαγίτης από τον πατέρα της. Φυσικά, τότε-

κάφτα, για την 'Αθήνα. Η μητέρα της της τό θυμισε διη την ώρα:

—Ε! δέ θα γράφης του κ. Νελή δυό λόγια; να τον ευχαριστήσεις για τη φιλοξενία;

Κι' η Χρυσή απαντούσε τότε «αυριο!», τότε «αύρι, βριμέμα!» και τότε κοινούσε μόνο τό κεφάλι της.

Μια μέρα είπε κι' αυτό:

—Ποιά φιλοξενία; Τα λεφτά μου με φιλοξένησαν. Μήπως καθόμουν στο σπίτι του;

Και μ' άλλη μέρα απαντούσε: —Τόν έξω φορούα, γιατί αυτός έπέμενε να με φροτώση το Λάκη.

Να της φροτώση; 'Αλλο τούτο πάλι! 'Ο άνθρωπος θα κοιτάζε, σαν καλός φίλος, να της τελειώσει ένα τέτοιο λαμπρό γάμο, κι' αυτή του κρατούσε κάμια!; Η δεν ήταν καλά, ή κάτι άλλο συνέβαινε, που τούς τρώερε.

Τελοσπάντων, με χίλια στανιά, άποφάσισε, τώδεκα.

—Ναι, ναι.

—Είσαι βέβαιος πως δεν είν' ερωτευμένη με κανέναν άλλο;...

—Με κανένα! 'Αλλά ούτε και με σένα. Αυτό να το ξέρεις!...

—Τό ξέρω... αλλά έλπιζω...

—Κι' εγώ. 'Αμα μάθω...

—Θα της το γράψω λοιπόν;

—Ναι! ναι! ναι!... Ούα, ανυπόφοροι είσαστε οί ερωτευμένοι!...

Τηλεγράφημα δεν έστειλε η Χρυσή. Κι' όταν την είδαν άξαφνα οί δικοί της, που δεν την περίμεναν ούτε σε δεκαπέντε μέρες, άπορθεσαν πολύ. Γιατί γνώρισε άρρωστον; Τι έπαθε; Τι της συνέβη;

Και τούς τα είπε όλα—δηλαδή τα μυστά: —Αφήστε με! Μ' ερωτεύθηκε και πάρα ένας παλαβός, ήθελε σώνει και καλά να με πάρει να με κρατήσει, κι' αναγκάστηκε να το σκάσω... κρυφά! Ναι, ναι! Τό πιστεύετε πως δεν άποχαρέτησα ούτε τον κ. Νελή;

—Σε καλό σου!... Και ποιος ήταν αυτός;

—Ένας!... Ένας φίλος του κ. Νελή.

—Παλαβός;... Τι είδους παλαβόμωρα;...

—Να χαθώ! 'Ενα παιδαρέλι!

—Δηλαδή; Πόσο χρονών;

—Είκοσι, είκοσιπέντε... Έξω κι' εγώ;

—Κι' είναι παιδαρέλι ένας νέος είκοσιπέντε χρονών;... Τι δουλειά κάνει;

—Καμιά. Δεν έχει ανάγκη. Είναι ποιητής και γιος μονάρχου έκαστομνηστικού. Ο κ. Νελής λέει πως η μυσή 'Αθήνα είναι δική του.

—Κόμης; Θά είναι άσχημος...;

—Απειναντίας! Πολύ άσχημος μάλιστα.

—Τρελλός λοιπόν; ή κοντός;

—Ποιητής, φίλος του κ. Νελή... δεν τό πιστεύω ναύνα κοντός!

—Μά τότε;

—Γιατί τρέκασα;... Μα δεν θνν θέλω! 'Ο, τι και ναύνα, έμένα δέ μ' άρέσει.

—Πώς τον λένε επίτηδες;

—Ε, όταν άκουσαν πια και τόνωμα—έν' από τα γνωστότερα της 'Αθήνας—οί δικοί της Χρυσής έβγαλαν τό σταυρό τους. Ένα παιδί από τέτοια οικογένεια, είκοσιπέντε χρονών, ύμωφο, έξυμνο,—έν' άν ήταν κανένας άσχημος κοντεντής, στο διάβολο κι' αυτός και τα έκατομνηστικά του!—να την ερωτεύηθώ, να τη γνωρίω, κι' αυτή να καμωρώνη; Πολύ περιέργο! άνετήγηγο! Μα ποίν δηλαδή ήθελε να πάρη; Τό βασίλειό του; Και τί άλλο είναι παρ' αυτά μορούσε να λάβη άμορφή ο Χαρίλαος και, άν συνέβαινε τίποτ' άλλο κι' άν τό έξερε, να του τό γράψω σά φίλος. Η σούλα χίστο, να μαντεύσουν κάτι τί από την απάντησή του.

—Ετσι, πριν λάβη ο Νελής γράμμα από τη Χρυσή με τα περισσότερα, έλαβε ά άποκαγίτης από τον πατέρα της. Φυσικά, τότε-

—Ναι, ναι.

—Είσαι βέβαιος πως δεν είν' ερωτευμένη με κανέναν άλλο;...

—Με κανένα! 'Αλλά ούτε και με σένα. Αυτό να το ξέρεις!...

—Τό ξέρω... αλλά έλπιζω...

—Κι' εγώ. 'Αμα μάθω...

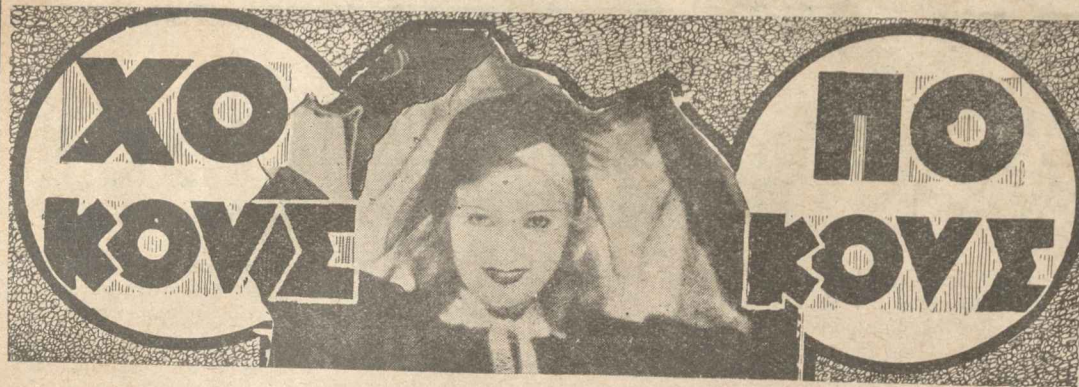
—Θα της το γράψω λοιπόν;

—Ναι! ναι! ναι!... Ούα, ανυπόφοροι είσαστε οί ερωτευμένοι!...

Ξε και της γυναίκας του και του Νελή. Κι' η απάντηση έγινε άμέσως έν συμφώνου. 'Ο Νελής ο ίδιος σχεδόν την υπαγόρευε:

Ναι, ο Λάκης ήταν ο καλύτερος γαμπρός που μπορούσε να όνειρευθώ κανείς για την κόρη του. Η Χρυσή, που την αγάπησε και τη διάλεξε μέσα σε τόσες που τον πολιορκούσαν, θάταν μαζί του ευτυχισμένη. Γι' άγνωστο όμως λόγο, αυτή δεν άκουσε την πρόταση μ' ευχαρίστηση. Παρακάλεσε μάλιστα το Νελή να πη στο Λάκη πως δεν πρόφτασε να της μιλήσει, γιατί, μετά τό τηλεγράφημα που έλαβε άν' τό σπίτι της, άναγκάστηκε να φύγει διαστικά. Όσοιδήποτε, ο άγνωστος λόγος δεν μπορούσε ναύνα σπουδαίος. Καμιά κορσιότικη ιδιορροσία, καμιά άνάγια αντίπαθεια. Και οί γονείς της θάκαναν καλά να μη την αφήσουν να χάση μιαν τέτοια τύχη. Βέβαια, με τό προτερήματα που είχε, ήταν σε θέση να διαλέξη κι' αυτή και να πάρη όποιον ήθελε. Κανένας, όμως, κανένας δεν θα της ταίριαζε περισσότερο από τό Λάκη! Και γι' αυτό, μόνο γι' αυτό, ο Χαρίλαος κι' οί δικοί του θεωρούσαν τήχη την πρότασή του. Ούτε για τό πλούτη, ούτε για την κοινωνική θέση, που και σ' άλλον μπορούσε να τά βρή. 'Αλλά για τόν άντρά ούπο. Κι' ένας Λάκης, σαν όμορφο, σά μυαλό, σά μόρφωση, σάν καρδιά, δεν βρίσκεται εύκολα στον κόσμο! Μπορούσαν λοιπόν, με τρόπο, να της

Αίλιαν Χάρβεϊ.

Η ταινία αυτή—της τελευταίας γερμανικής παραγωγής—είναι ασφαλώς, η περισσότερο ενδιαφέρουσα απ' όσες είδαν οι Αθηναίοι φέτος στον κινηματογράφο. "Δε μ'ήν ανησυχοῦν όμως και πολύ. Γιατί πολύ γρήγορα θα υποθέσουν, να τή θυμάσθουν στο «Ούφα-Παλά».

Πρωταγωνιστούν οι γνωστοί άπτερες της κινηματογραφικής υπερέτας, Αίλιαν Χάρβεϊ και Βίλλυ Φρίτε.

Το σενάριο ξετυλίγεται γύρω από μια δολοφονία κι από μια δίκη. Η δίκη όμως αυτή δεν είναι από της συνθησιμότητας, και η «λύση» του έργου—που αρχίζει σαν συγκλονιστικότατο δράμα για να τελειώσει σαν μια χαριτωμένη κωμωδία—είναι ασφαλώς πρωτοτυπιακή.

Ακούστε όμως την υπόθεση, για να κρίνετε:

**

Το έργο, καθώς είπαμε, αρχίζει με μια δίκη. Η Κίττυ Κέλλερμαν, γυναίκα ενός αγγέλου, που ζωγράφου, είναι πολύ χαριτωμένη, κι είναι πραγματικά κρίμα που έσκότωσε τον άντρα της. Γιατί κατηγορείται για το τρομερό αυτό έγκλημα... Βλέποντας την έτσι λεπτή κι έτσι χαριτωμένη, κανείς δεν θα το πίστευε πως ήταν ικανή να διαπράξει μια δολοφονία. Κι όμως... Η έρευνα της αστυνομίας και, γενικά, η ανάκριση είναι κατηγορηματική στο σημείο αυτό: Δεν τους μένει καμιά αμφιβολία πως αυτή είναι η δράστis του φόνου του άντρός της.

Τέσσερις μήνες τώρα η δυστυχισμένη η Κίττυ βρίσκεται στη φυλακή. Όλοι την πιέζουν να υπολογίσει το έγκλημά της, για να γλιτώσει κάποιον ελαφροτικό στη δίκη της. Αυτή όμως πο' όλα θα υποφέρει, αρνείται να προδήσει στην παλαική όμολογία. Κι επιμένει στην αθωότητά της...

Μά τότε, τη ρωτούν, πως εξήγησε το θάνατό του;...

Αυτότόνους! Απαντά η Κίττυ. Κι αυτή είναι η μόνη εξήγηση που βρίσκει να δώσει.

Όταν την καλεί ο εισαγγελέας, για να την ανακρίνει κι αυτός με τη σειρά του, απαντά:

Ήταν νευροσθενικός. Η νευροσθένεια τον έπνιξε στην αυτοκτονία... Αυτή μονάχα ήταν η αιτία όλου του κακού...

Κατόπιν σπίγγει πάλι τα χείλια της, και δε λέει πια λέξη.

Ο εισαγγελέας όμως, δεν έχει πια καμιά αμφιβολία. Αυτή έσκότωσε τον άντρα της. Με όλα του την ευσυνειδησία, ο εισαγγελέας κ. Βίλκε συνκεντρώνει τα διάφορα ενοχοποιητικά στοιχεία, και στερεώνει έτσι την κατηγορία ώστε φαίνεται ατράνταχτη.

**

Φτάνει έτσι η παραμονή της δίκης.

Ο εισαγγελέας Βίλκε, κυριασμένος καθώς ήταν, γύριζε σπίτι του, όταν έβλεπε του συνόχου και καταπληκτικό και απρόοπτο.

Τη στιγμή που βυπαινε μέσα στο σπίτι του, βρέθηκε αντιμέτωπος μ' ένα νέο, έντελως άγνωστό του. Ο εισαγγελέας πώς στιγμήν τάχως. Πώς είχε καταλάβει, ο νέος αυτός να εισδύει μέσα στο σπίτι του; Πόιν προφτάσει όμως, ο αστυνόμος λειτουργός της Δικαιοσύνης, να συνέλθει από την έκπληξή του, είδε έξω τον μυστηριώδη νέο ν' αρχίζει να κινή διάφορα ταχυδακτυλουργικά γυμνάσματα.

τα. Ο εισαγγελέας, φυσικά, έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα.

Μ' αυτά όλα, του είπε τότε ο νέος, θέλησα να σας αποδείξω πόσο τα πράγματα που μας φαίνονται απλούστατα, είναι πολλές φορές άνεξήγητα. Μ' άλλα λόγια, πως ή άποδείξεως που μπορεί να θεωρήσει πως έχετε για ένα έγκλημα είναι πιθανότατα ν' αποδειχθούν στο τέλος χαρτονίες.

Και πριν ο εισαγγελέας προφτάσει να του αποστείνη την παραμικρή ερώτηση, ο παράξενος ταχυδακτυλουργός χάνεται από μπροστά του, με τον ίδιο μυστηριώδη τρόπο με τον όποιον είχε ευφρανισθή.

Η πρώτη έκπληξη του κ. Βίλκε έχει, φυσικά, περάσει. Κι αντί να δειλιάσει από την περιπέτεια αυτή, γελάει απαντώντας για την φάρσα, καθώς τη χαρακτηρίζει, που θέλησε να του παίξει ο ταχυδακτυλουργός. Κι δεν συλλογίζεται πια την κύριαν ή μέρα: τον τρομερό ρόλο που θα παίξει στη δίκη, και της αποδείξεως που θα παρουσιάσει για την ενοχή της Κίττυ... Τί να γίνει... αυτό απαιτεί το καθήκον του... Και θα το εκπτελήσει, όσο σκληρό κι' αν είναι, κι' όσο χαριτωμένη κι' αν είναι η κατηγορουμένη...

Την επομένη, μέσα γενική συγκίνηση, αρχίζει η δίκη. Το άκουστρο είναι πυκνό, γιατί όλοι καταλαβαίνουν πως η δίκη αυτή θα έχει τραγικό τέλος.

Σε λίγο, η Κίττυ βρίσκεται υποστά στους δικαστές της. Κι η διαδικασία αρχίζει...

Η ενοχοποιητική αποδείξεως που έχει συγκεντρώσει ο εισαγγελέας, διαδύνουν τρομερό τη δυνάμεισμένη Κίττυ... Κι όλοι αμφιβάλλουν αν κατορθώσει ως το τέλος να σώσει το χαριτωμένο κεφάλαιό της.

**

Την ίδια μέρα της δίκης, σε μιαν άλλη συνοικία της πόλεως, γίνεται ένας πλειστηριασμός: έχουν έκτελιθ σε δημοσία πώληση, όλα τα έργα του δολοφονημένου ζωγράφου Κέλλερμαν.

Ο θρόνος, φυσικά, που έχει δημιουργηθή γύρω απ' τ'ονόμα του μετά τη δολοφονία του και τη σύλληψη της δολοφόνου γυναίκας του, έχει στερεώσει τη φήμη του. Η αίθουσα του πλειστηριασμού είναι γεμάτη από πλουσίους φιλοτέχνους, οι όποιοι ένοσούν, με κάθε θυσία, να προσηθευθούν από ένα έργο τουλάχιστον του άτυχου καλλιτέχνη. Κι έτσι, οι πίνακες αυτοί τους όποιους κανείς ποτέ δεν είχε ζητήσει ν' αγοράσει, εν όσω ο ζωγράφος τους ζωδε, πουλούνται τώρα αντί μυθικών ποσών.

Σε μιαν γωνία της αίθουσας βρίσκεται ένας νέος. Είναι ο ίδιος εκείνος νέος που με τη ταχυδακτυλουργία του είχε φοβίσει τόσο πολύ τον εισαγγελέα την προηγούμενη νύχτα. Ο νέος φαίνεται να ενδιαφέρεται πολύ για τα εκτιμώμενα έργα. «Χτυπάει» της τιμές τους, ύψωνόντας έτσι την αγοραστική τους αξία, αλλά... δεν αγοράζει στο τέλος κανένα, γιατί βρίσκεται πάντα κάποιος πλουσιότερος που προσφέρει μιαν τιμή ανωτέρα και του παίρνει τα έργα που δεν έχει βάλει στο μάτι.

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στην αίθουσα του δικαστηρίου, όπου ξετυλίγεται η τραγωδία της Κίττυ.

**

Η διαδικασία προχωρεί, κατά τρόπο που δεν αφήνει καμιά ελπίδα σωτηρίας στη

γυναίκα του δολοφονηθέντος καλλιτέχνη. Έξω από τους μαρτυρες αυτούς, όλοι οι όποιοι άλλωστε έντελως την ήττα του ζητήματος.

Ο ένας από τους μαρτυρες αυτούς, όλοι οι όποιοι άλλωστε έντελως την ήττα του ζητήματος. Ο ένας από τους μαρτυρες αυτούς, όλοι οι όποιοι άλλωστε έντελως την ήττα του ζητήματος.

Πού είναι αυτός ο άνθρωπος; φωνάζει πρόεδρος.

—Ίδού εδώ! Απαντά μια φωνή.

Και ξεπετάγεται μέσ' από το πλήθος ένας νέος. Ο ίδιος εκείνος νέος που είχε στην προηγούμενη δράση, στον εισαγγελέα που αποδείξεως του δεν άξιζαν τίποτε.

—Ναι! δηλώνει σθεναρά. Ε. λοιπόν, ν' Εγώ έσκότωσα τον ζωγράφο Βίλλυ Κέλλερμαν!

Η ξαφνική αυτή αποκάλυψη προκαλεί σικά την γενική κατάπληξη. Η Κίττυ έμεινε κι' έλευθερώνεται άμεσα. Κι έμεινε συλλαμβάνεται και φυλακίζεται...

**

Και τώρα, φθάνουμε στη λύση.

Η Κίττυ, για να γιορτάσει την απελευθέρωσή της δίνει μιαν μεγάλη γιορτή στο σπίτι της. Στην γιορτή αυτή έχει προσκαλέσει ν' έλθουν τον Πρόεδρο του δικαστηρίου, όλους τους εισαγγελέες.

Έξω από τους εισαγγελέες κι' ένα πλοῦτος καλεσμένος. Ο αιδιός νοταριώλης κ. Βίλκε, ο οποίος ξέρει με τι καλόν τον ήθελε να το «κιάτη» από τη φυλακή, ν' άξοβε δέ την γενική κατάπληξη, που Κίττυ, μόλις στά μάτια όλων... αρχίζει ν' αλφειέ τον νέο!

Ο εισαγγελέας χάνει να δώσει ν' απαντήσει τότε όλο το αυστηρό:

—Ο Κέλλερμαν, δεν δολοφονήθηκε ποτέ. Εξαφανίστηκε, απλώς, για να ν' ην κάποιος θύρβος γύρω απ' έναν πλοῦτο και να πουληθούν άκριβά τα έργα του...

—Πώς; Τί;

—Ήτανε ένα κόλπο που σκέφτηκε έλόν στατα ο πονηρός ζωγράφος για να γιορτάσει νάρεπτα όν, μόνο τα καλά έργα του, κι' εκείνα που δεν άξιζον τίποτα!

—Μά καλά... του σονάει ο εισαγγελέας. Και σεις τότε ποιος είπατε;

—Εγώ; Απαντάει γελώντας ο νέος. Είμαι ο μόνος δολοφόνος του Κέλλερμαν. Φοδ... είμαι ο ίδιος ο Βίλλυ Κέλλερμαν ζωγράφος!...

Η Αίλιαν Χάρβεϊ στον ρόλο της Κίττυ Κέλλερμαν.

ΠΡΟ ενός περίπου μηνός, η αστυνομία της Βιέννης έλαβε μιαν ειδοποίηση απ' το Παρίσι, ότι ο αεροπόρος Λεβίν θα έφτανε σε λίγο στην Αυστρία, και ότι κατά πάσαν πιθανότητα θα προέβαινε σε ύποπτες επιχειρήσεις.

Οι αστυνομικοί αστυνομικοί, όταν έλαβαν την ειδοποίηση αυτή έμειναν κατάπληκτοι. Ο Λεβίν έθεωρείτο ως μιαν δόξα της αεροπορίας. Πώς λοιπόν... Απεφάσισαν εντούτοις να τον παρακολουθήσουν. Και οι κόποι τους δεν πήγαν στα χαμένα.

Ο αεροπόρος έφτασε, πράγματι, στη Βιέννη, συνοδευόμενος από μιαν ξανθή κυρία, έξωφρετική κομψή.

Κατέβηκαν κι' οι δύο τους στο «Αυτοκρατορικό Ξενοδοχείο» — το μεγαλύτερο της Βιέννης — και κατέλαβαν — δεν έκανε εντύπωση του, το έπανομαζόμενο «αργιπρικό», αντί 250 σίλινγκς (2.700 δραχμών δηλαδή) την ημέρα!

Η σπατάλη αυτή — γιατί περί σπατάλης πλέον, διάβολε, έφρόνιζε — δεν έκανε εντύπωση σε κανένα. Ο Λεβίν ήταν γνωστός ως εκατομμυριούχος. Και η κυρία την όποιαν συνοδεύε ήταν η Μάμπελ Μπλ, γνωστή υπό την επωνυμία «Βασίλισσα των αδαμάντων», γιατί έχει στην κατοχή της θαυμάσια διαμάντια τα όποια περιέφερε στο Μπαρ-νίς, στο Τρουβίλ, στο Μόντε-Κάρλο, στο Βισβάν, στο Λος Άντζελες, στη Νέα Υόρκη, στο Παρίσι και σε πολλές άλλες πόλεις.

Η Μάμπελ Μπλ δεν είναι πλέον νέα. Πρό δεκαπέντε έτων, παντρεύτηκε μιαν πρώτη φορά. Κατόπιν έχωσε από τον πρώτο της άντρα για να παντρευτεί έναν βασιλικό ευπορού της Νοτίου Αμερικής, που είχε την ένοχλη να πεθάνει λίγους καιρό ύστερ' από το γάμο, αφήνοντας στη γυναίκα του καμιά δεκαριά εκατομμύρια δολάρια.

Μια μέρα, η Μάμπελ Μπλ έγινε πλοῦτος αεροπλόου. Η έφημεριδες δημοσίευσαν τη φωτογραφία της δίπλα στη φωτογραφία του Λεβίν. Από τότε, ο αεροπόρος και η «Βασίλισσα των αδαμάντων» συνδεθήκαν...

Στη Βιέννη, η Μάμπελ περνούσε για γυναίκα του Λεβίν, και συχνά μαζί στα θέατρα, στις κορτές, στα μαγαζιά.

Ο αεροπόρος όμως είχε και κάτι άλλες, περιέργες ασχολίες.

Ένα πρωί, παρουσιάστηκε σ' ένα χαράκι, του έδειξε μερικά γαλλικά μετ'άλλια κείμενα που στη μιαν όψη τους είχαν χαρά-

τα, και στην άλλη όψη τους είχαν αποτυπωθεί οι λέξεις: «Αυτοκρατορικό Ξενοδοχείο», «Εμπορικό Έπιμελητήριο Παρισιών», και τόν έρώτησε αν μπορούσε να κατασκευάσει μιαν σειραστή ποσότητα όμοιων τέτοιων κερμάτων.

Ο χαράκτης απάντησε πως, για να κατασκευάσει τέτοια κέρματα, του χρειαζόταν ένα ειδικό μηχάνημα που έκοιτιζε 6.000 σίλινγκς. (Περί της 65.000 δραχμής). Ο Λεβίν τότε του έδωσε πως ήταν πρόθυμος να του το αγοράσει.

Όταν έμεινε μόνος ο χαράκτης άρχισε να υπογράφει.

Την άλλη μέρα έρώτησε και πληροφορήθηκε πως τα νομίσματα αυτά είχαν έκοιτιθ από το Εμπορικό Έπιμελητήριο του Παρισιού, και θα έμεναν «εν κυκλοφορία» ως το 1935. Τί τα χρειαζόταν άρα γε ο αεροπόρος;...

Ο χαράκτης, έξεφρασε αυτές της υποψήφους του στον αεροπόρο, όταν τον είδε, ύστερ' από μερικές μέρες.

Ο Λεβίν όμως γέλασε, και του έρωτηνε να πίνει να επισκεφθούν μαζί τον Διευθυντή του Νομισματοκοπείου:

—Θά σ' εξηγήσει πως δεν πρέπει νάχετε κανένα φόβο, του είπε.

Συμφωνήσαν να κάνουν αυτή την επίσκεψη την επομένη στις 12 Νοεμβρίου.

Ο Λεβίν όμως δεν ήθελε. Κι' άκόμα χειρότερα: έηλεφώνησε πως ήταν αναγκασμένος να φύγει άμεσα για το Σάμμερνγκ, μιαν έξοχη κοντά στη Βιέννη.

Ο χαράκτης, τότε, έθεώρησε καλόν να ειδοποιήσει την αστυνομία. Διάφοροι «μυστικοί» σταλθήκαν στο Σάμμερνγκ για να παρακολουθήσουν τον Λεβίν. Ο Λεβίν άντελήθη άρά γε «ποτε»; Άγνωστον... Ολοσφύρισε, απέφασσε να φύγει απ' την Αυστρία, και, στις 14 Νοεμβρίου, αγόρασε δυο εισιτήρια πρώτης θέσεως για τη Βενετία.

Την επομένη, έθλησε να φύγει. Τη στιγμή όμως που ήταν έτοιμος ν' ανέβη στο τρένο, ένας άνθρωπος τον πλησίασε και του είπε μ' ένγνευα:

—Έχετε την καλσύνη να μ' ακολουθήσετε;

Ο Λεβίν διεμαρτύρηθη έντονα.

—Η Μάμπελ Μπλ, έκανε να παρακαλέσει.

—Απαγορεύεται! Δεν περνούν.

—Μ' αυτό είναι φοβερό!

—Έχουμε οσητή διαταγή!

Και ίδού πως ο Σάλ Λεβίν δεν πήγε στη Βενετία.

Η σύλληψη του Λεβίν — για τέτοια μάλαστα κατηγορία — έκανε μεγάλη αίσθηση τόσο στη Βιέννη όσο και στο Παρίσι, όπου ήταν γνωστότατος.

Ίδου ένα ποστράιτο του — όπως το χαρακτήριζε ένας βιεννέζος δημοσιογράφος που τον έφερε καλά:

Ήτανε Ιούνιος του 1927.

Ο Σάλ Λεβίν είχε διασχίσει με αεροπλάνο τον Ατλαντικό Ωκεανό, μαζί με τον άμερικανό πλοῦτο Καπεράν. Ίδου είχαν γίνει ήδη έπιστρες υποσχέσεις — ότι θ' έμειναν, έσως οι άναγκασμένοι μας την περίφημη απήτηση — σε πολλές ερωματικές πρωτεύουσες μεταξύ των όποιων και στο Παρίσι, όταν έφτασε στη Βιέννη.

Αμέσως — όπως κάνουν όλοι οι διάσημοι άνδρες ή οι μεγάλοι πολιτικοί — έώλεσε τους αντιπροσώπους του τύπου για να απο-

Στα άκρα, τα «νομίσματα» που παρήγγειλε ο Λεβίν. Στο μέσον, το αεροπλάνο με το οποίο διέσχισε τον Ατλαντικό.

μένες της λέξεις: «Αυτοκρατορικό Ξενοδοχείο», «Εμπορικό Έπιμελητήριο Παρισιών», και τόν έρώτησε αν μπορούσε να κατασκευάσει μιαν σειραστή ποσότητα όμοιων τέτοιων κερμάτων.

Ο χαράκτης απάντησε πως, για να κατασκευάσει τέτοια κέρματα, του χρειαζόταν ένα ειδικό μηχάνημα που έκοιτιζε 6.000 σίλινγκς. (Περί της 65.000 δραχμής). Ο Λεβίν τότε του έδωσε πως ήταν πρόθυμος να του το αγοράσει.

Όταν έμεινε μόνος ο χαράκτης άρχισε να υπογράφει.

Την άλλη μέρα έρώτησε και πληροφορήθηκε πως τα νομίσματα αυτά είχαν έκοιτιθ από το Εμπορικό Έπιμελητήριο του Παρισιού, και θα έμεναν «εν κυκλοφορία» ως το 1935. Τί τα χρειαζόταν άρα γε ο αεροπόρος;...

Ο χαράκτης, έξεφρασε αυτές της υποψήφους του στον αεροπόρο, όταν τον είδε, ύστερ' από μερικές μέρες.

Ο Λεβίν όμως γέλασε, και του έρωτηνε να πίνει να επισκεφθούν μαζί τον Διευθυντή του Νομισματοκοπείου:

—Θά σ' εξηγήσει πως δεν πρέπει νάχετε κανένα φόβο, του είπε.

Συμφωνήσαν να κάνουν αυτή την επίσκεψη την επομένη στις 12 Νοεμβρίου.

Ο Λεβίν όμως δεν ήθελε. Κι' άκόμα χειρότερα: έηλεφώνησε πως ήταν αναγκασμένος να φύγει άμεσα για το Σάμμερνγκ, μιαν έξοχη κοντά στη Βιέννη.

Ο χαράκτης, τότε, έθεώρησε καλόν να ειδοποιήσει την αστυνομία. Διάφοροι «μυστικοί» σταλθήκαν στο Σάμμερνγκ για να παρακολουθήσουν τον Λεβίν. Ο Λεβίν άντελήθη άρά γε «ποτε»; Άγνωστον... Ολοσφύρισε, απέφασσε να φύγει απ' την Αυστρία, και, στις 14 Νοεμβρίου, αγόρασε δυο εισιτήρια πρώτης θέσεως για τη Βενετία.

Την επομένη, έθλησε να φύγει. Τη στιγμή όμως που ήταν έτοιμος ν' ανέβη στο τρένο, ένας άνθρωπος τον πλησίασε και του είπε μ' ένγνευα:

—Έχετε την καλσύνη να μ' ακολουθήσετε;

Ο Λεβίν διεμαρτύρηθη έντονα.

—Η Μάμπελ Μπλ, έκανε να παρακαλέσει.

—Απαγορεύεται! Δεν περνούν.

—Μ' αυτό είναι φοβερό!

—Έχουμε οσητή διαταγή!

Και ίδού πως ο Σάλ Λεβίν δεν πήγε στη Βενετία.

Η σύλληψη του Λεβίν — για τέτοια μάλαστα κατηγορία — έκανε μεγάλη αίσθηση τόσο στη Βιέννη όσο και στο Παρίσι, όπου ήταν γνωστότατος.

Ίδου ένα ποστράιτο του — όπως το χαρακτήριζε ένας βιεννέζος δημοσιογράφος που τον έφερε καλά:

Ήτανε Ιούνιος του 1927.

Ο Σάλ Λεβίν είχε διασχίσει με αεροπλάνο τον Ατλαντικό Ωκεανό, μαζί με τον άμερικανό πλοῦτο Καπεράν. Ίδου είχαν γίνει ήδη έπιστρες υποσχέσεις — ότι θ' έμειναν, έσως οι άναγκασμένοι μας την περίφημη απήτηση — σε πολλές ερωματικές πρωτεύουσες μεταξύ των όποιων και στο Παρίσι, όταν έφτασε στη Βιέννη.

Αμέσως — όπως κάνουν όλοι οι διάσημοι άνδρες ή οι μεγάλοι πολιτικοί — έώλεσε τους αντιπροσώπους του τύπου για να απο-

δοῦ σε δηλώσεις.

Η υποδοχή αυτή έγινε σε μιαν αίθουσα του «Αυτοκρατορικού Ξενοδοχείου», όπου ο Λεβίν είχε καλύψει. Ο αεροπόρος έμεινε για τα «μεγάλα σχέδιά» του. Διάφοροι μεγάλοι τραπεζίτες του Παρισιού, του Λονδίνου και της Νέας Υόρκης του έπρόσφεραν — καθώς έλεγε, τουλάχιστον — σπουδαία ποσά για να πραγματοποιήσει τα όνειρά του. Δεν είχε παρὰ να διαλέξει μεταξύ του Ρότσιλντ, του Μόργκαν, του Φόρντ, του Έρσέσι κτλ. Έμεινε μάλιστα ακόμη και για... υπεραπληρωτικό πέταγμα!

—Τί λέτε γι' αυτό; ρωτῶσε.

Και χωρίς να περιμένη απάντηση εξακολούθησε:

—Ένα αεροπορικό ταξίδι, ως τον πλανήτη Άρη, μ'ας φαίνεται, βέβαια, ούτοπία σήμερα. Ποιός ξέρει όμως... Όλα πρέπει να τα προβλέπει κανείς...

Αν καμιά μέρα ξεκινήσω για κανέναν άλλον πλανήτη, θα είναι, κύριε, οι πρώτοι συνταξιδιώτες μου... δορεάν, φυσικά!

—Είνα τυχερώτικη! λέγαν άναμεταξύ τους οι δημοσιογράφοι.

Στις έφημεριδες τους όμως έγέμναν τον Λεβίν έπαινοντας και τον παρουσιάζαν ως μεγαλοφυΐα. Στην Βιέννη έγιναν πολλά έπισημα συμπαύσια προς τιμήν του. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας τον έταρασημοφόρησε με το Χρυσόνο Μετάλλιο της Άξιας. Λέγαν πως ο Λεβίν θα έδινε, στην Αυστρία, πολλά έργα στάσια. Τον θεωρούσαν εκατομμυριούχο.

Ξανάφυγε για της 'Ηνωμένες Πολιτείες, γύρισε όμως πάλι στην Ελβετία, κατά τον Αύγουστο. Υπέγραψε ένα συμβόλαιο, μαζί με τον γάλλο πλοῦτο Ντογκέν, να πετάξουν μαζί πάνω από τον Ατλαντικό. Παρέθη όμως τη συμφωνία του... Και ο ένδοξος αεροπόρος άρχισε από τότε μιαν ζωή περιπετειώδη, γεμάτη μυστήριο, τυχερώτικη, έως όπου κατέληξε, όπως είδαμε, στις φυλακές της Βιέννης.

Ο Λεβίν, τότε, δικαιολογείται πως είν αιδος. Τοχυρίζεται ότι δεν έπαισε αντίπαλο των νομισμάτων πια για να χαράξει στη μιαν του πλάνη την προτομή του, και να τα χαρίσει στους φίλους του ως ένθύμια...

Η έξηγήσεως του όμως αυτές γαίνονται άπίστευτες. Ο άνακριτής τουλάχιστον δεν της πιστεύει. Η Μάμπελ Μπλ έσως προσεφένε να πληρώσει δοσδήποτε έγνηση για να αποφυλάσσει το σπασμόν ο φίλος της. Άλλά κι' η αήθεια αυτή ατερείται.

Και μιαν περίεργη λεπτομέρεια: στα 1927, η περιουσία του Λεβίν υπολογίζταν σε καμιά δεκαριά εκατομμύρια δολάρια. Όταν συζητήθη όμως δεν βρέθηκαν σε τσέπες του παρὰ ελάχιστα εκατομμύρια. Αυτή ήταν όλη η περιουσία του. Δεν έπληρωσε ούτε καν το λογαριασμό του Ξενοδοχείου όπου έμεινε...

Ο Λεβίν, τότε, δικαιολογείται πως είν αιδος. Τοχυρίζεται ότι δεν έπαισε αντίπαλο των νομισμάτων πια για να χαράξει στη μιαν του πλάνη την προτομή του, και να τα χαρίσει στους φίλους του ως ένθύμια...

Η έξηγήσεως του όμως αυτές γαίνονται άπίστευτες. Ο άνακριτής τουλάχιστον δεν της πιστεύει. Η Μάμπελ Μπλ έσως προσεφένε να πληρώσει δοσδήποτε έγνηση για να αποφυλάσσει το σπασμόν ο φίλος της. Άλλά κι' η αήθεια αυτή ατερείται.

Και μιαν περίεργη λεπτομέρεια: στα 1927, η περιουσία του Λεβίν υπολογίζταν σε καμιά δεκαριά εκατομμύρια δολάρια. Όταν συζητήθη όμως δεν βρέθηκαν σε τσέπες του παρὰ ελάχιστα εκατομμύρια. Αυτή ήταν όλη η περιουσία του. Δεν έπληρωσε ούτε καν το λογαριασμό του Ξενοδοχείου όπου έμεινε...

Ο Λεβίν, τότε, δικαιολογείται πως είν αιδος. Τοχυρίζεται ότι δεν έπαισε αντίπαλο των νομισμάτων πια για να χαράξει στη μιαν του πλάνη την προτομή του, και να τα χαρίσει στους φίλους του ως ένθύμια...

Η έξηγήσεως του όμως αυτές γαίνονται άπίστευτες. Ο άνακριτής τουλάχιστον δεν της πιστεύει. Η Μάμπελ Μπλ έσως προσεφένε να πληρώσει δοσδήποτε έγνηση για να αποφυλάσσει το σπασμόν ο φίλος της. Άλλά κι' η αήθεια αυτή ατερείται.

Και μιαν περίεργη λεπτομέρεια: στα 1927, η περιουσία του Λεβίν υπολογίζταν σε καμιά δεκαριά εκατομμύρια δολάρια. Όταν συζητήθη όμως δεν βρέθηκαν σε τσέπες του παρὰ ελάχιστα εκατομμύρια. Αυτή ήταν όλη η περιουσία του. Δεν έπληρωσε ούτε καν το λογαριασμό του Ξενοδοχείου όπου έμεινε...

Ο Λεβίν, τότε, δικαιολογείται πως είν αιδος. Τοχυρίζεται ότι δεν έπαισε αντίπαλο των νομισμάτων πια για να χαράξει στη μιαν του πλάνη την προτομή του, και να τα χαρίσει στους φίλους του ως ένθύμια...

Η έξηγήσεως του όμως αυτές γαίνονται άπίστευτες. Ο άνακριτής τουλάχιστον δεν της πιστεύει. Η Μάμπελ Μπλ έσως προσεφένε να πληρώσει δοσδήποτε έγνηση για να αποφυλάσσει το σπασμόν ο φίλος της. Άλλά κι' η αήθεια αυτή ατερείται.

Και μιαν περίεργη λεπτομέρεια: στα 1927, η περιουσία του Λεβίν υπολογίζταν σε καμιά δεκαριά εκατομμύρια δολάρια. Όταν συζητήθη όμως δεν βρέθηκαν σε τσέπες του παρὰ ελάχιστα εκατομμύρια. Αυτή ήταν όλη η περιουσία του. Δεν έπληρωσε ούτε καν το λογαριασμό του Ξενοδοχείου όπου έμεινε...

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Σήμερα θα μιλήσουμε για το σπορτίφ κοστούμι των κυρίων, διότι τελευταίως, με το ρεύμα του αθλητισμού που επικρατεί, δεν υπάρχει σχεδόν νέος που να μη καταγίνεται εις τα σπορ. "Η θά πηγαίνει κυνήγι, ή θά παίξει τένις, ή θά κάνει εκδρομάς, ή θά είναι αθλητής.

Το καταλληλότερον λοιπόν ένδυμα δια τον σπορτίφ άνδρα, είναι το πουλ-όβεο, το όποιον έχει το χρώμα της άρεσκείας του και έχει ψηλόν γιακά σαν αυτόν που δείχνει το σχέδιό μας, ή κατεβαστόν και αυτό είναι ζήτημα γούστου.

Μή λησμονώμεν όμως ότι το χρώμα που επιβάλλεται για τένις είναι το λευκό, και δεν υπάρχει ωραιότερο κοστούμι από λευκό φανελλένιο παντελόνι και λευκό πουλ-όβεο, το όποιον μπορεί να έχει καμιά χρωματιστή γραμμή.

Το πουλ-όβεο, που σάς δείχνει το σχέδιό μας, μπορεί να πλεγθή ωραιότατα εις το στίτι από την μαμά, την αδελφή ή την σύζυγο και τότε στοιχίζει ελάχιστα πράγματα, δηλαδή το μαλλί που χρειάζεται για το πλέξιμο. Είς το μαλλί μπορεί να προστεθή και μετάξι, λ. γ. να γίνουν ή γαμμές από μετάξι ή κοτόν μεσοεισέ.

Το πουλ-όβεο, που δείχνει το σχέδιό μας,

άπαιτεί 6 πελότες μαλλί και 2 μετάξι ή κοτόν μεσοεισέ για της γραμμές, πλέκεται δέ με βελόνες.

—□□—

"Ας μιλήσουμε τώρα και για την ταξιδιωτική εμφάνιση του κυρίου, ή οποία άπαιτεί δόκιμη περιουσία δια να είναι τέλεια.

Το ταξιδιωτικό κοστούμι είναι απαραίτητος από ύψους φασόν, έχει το σακκάκι σταυρωτό και το παντελόνι με γύρισμα κάτω. Μερικοί προτιμούν τα σακκάκια με ζώνη και τσέπες ραμμένες απ' έξω, αλλά δεν είναι και απαραίτητα όλα αυτά. Το υποκάμισο είναι γραμματοστό, ή γραβάτα φλοσάντ και τα υποδήματα μαρόν ή κοκκινωπά σκούρα.

Το επανωφόρι θα είναι από γονδόρ μαλλιαρό μάλλινο ύφασμα επίσης φασόν και θα είναι και αυτό σταυρωτό με πολύ κλειστό γιακά και πάτ στα μανίκια. Τα γάντια θα είναι από καστόρι ή δέρμα με φανέλλα από μέσα και το καπέλο ρεμπουμπλικα ή κασκέτο επίσης μαλλιαρό σχετικό χρώματος με το επανωφόρι.

"Όσον άφορξ της βροχεράς ήμέρας αυτές επιβάλλεται το αδιάβροχον, αλλά δεν συνιστούν διόλου τα λευκά, τα όποια έγιναν πλέον φοβερά κοινά και τα βλέπουμε να ερμηνεύονται τόσο βρόμικα, ώστε να είναι άηδη.

ΚΟΥΒΕΝ-ΤΟΥΛΕΣ

"Ένα γαλλικό περιοδικό που κυκλοφορεί στο Παρίσι ασχολείται τελευταίως με μία μεγάλη έρευνα, ή οποία έρευνά εις την δημοσιότητα γνώμας διαφόρων διανοουμένων σχετικάς με το αιώσιο ζήτημα: αν υπερέχει ή όχι ή γυναίκα του άνδρος εις την αντίληψιν και την ήθικην υπόστασιν.

Αί περισσότεραι άπαντήσεις ήσαν εύνοϊκά δια το γυναικείον φύλον και ήκούσθησαν ήκιστα καλαευτικά εκφράσεις.

"Ο λεπτός ποιητής Φερνάν Μαζάντ φρονεί ότι ακόμη και όταν ή γυναίκα δεν είναι ανώτερος υπερεπών των άνδρων εις ήθικην, ζουν άφορξ την αντίληψιν και εις αυτήν βρίσκει ότι έχουν μεγαλειότεραν αντίληψιν της των άνδρων. Έχουν λεπτότητα, έχουν διορατικότητα που τας βοηθεί να βλέπουν και να αντιλαμβάνονται, ότι δεν βλέπουν οι άνδρες. Έχουν όξιν την όρασιν και με μία μόνη ματιά αντιλαμβάνονται όλα τα συμβαίνοντα εις μίαν μεγάλην ακτίνα.

"Η γυναίκα, συνεχίζει ο ποιητής, τα γνωρίζει όλα ακόμη και εκείνα τα όποια κανείς δεν τας εοιδάζε. Τα έννοούν όλα και ιδιαιτέρως τα άκατανόητα. Η φαντασία των διαπερνά τα πάντα και είναι εις θέσιν να ανακαλύψουν, ότι ποτέ ίσως δεν θα ανακαλύψωμεν έμεις οι άνδρες."

Δεν είναι δέ μόνον ο εμπνευσμένος αυτός ποιητής που όμιλει τόσον κολαευτικά δια την γυναίκα. "Ο Ντιντερό έλεγε:

"Ενθ' έμεις διαδίδουμε διόλιζ ή γυναίκα υελετά το διόλιζ της ζωής. "Ο Έμμερσον διατείνεται ότι ή γυναίκα είναι εκείνη που έφερε τον πολιτισμόν εις την ανθρωπότητα, και ο Λαμαρτίνος έλεγεν ότι ο Θεός έσποθέτησε την διάνοιαν της γυναίκης εις την καρδίαν της.

Τέλος οι άνδριοι έπαινοι είναι άμετροι και όταν κάποια αντιπρόσωπος του όραιου φύλου μετοισφρόνως παρετήρησεν εις τον ποιητήν Μαζάντ ότι κολαυεί πολύ τας γυναίκας, αυτός άπήγγησεν ήποτικόντατα: «Σας βεβαιώ ότι είπα λίγα, ελάχιστα, διότι ελθούνησα ότι μαζί με όλα σας άνέφερα έχτες επί πλέον και την όμορφίαν, την χάριν, την γοητείαν!

ΤΟ ΜΠΟΥΝΤΟΥΡ ΣΑΣ

"Ένα από τα πλέον δυσάρεστα πράγματα δια την γυναίκα είναι ή τριχίς, ή όποιος φύονται ένιντε επάνω από το χείλος και κάτω από την σιαγόνα. Κάποτε δέ, δεν περιορίζονται εις τό να έμφανίζονται υπό τύπον γυνυδίου.

"Η επίστημη, δυστυχώς, δεν καθώρωσε να εδοη το κατάλληλον φάρμακον, δια την θεραπείαν αυτής της ασχημίας, διότι, όταν πρόκειται περί προσώπου, δεν μπορούμε φυσικά να μεταχειρισθώμεν ούτε ξυράφι ούτε ντεπιλατούρο, διότι καταστρέφουν το δέρμα. Το μόνον αποτελεσματικόν φάρμακον είναι ή δι' ήλεκτροτισμού άφάριστος των τριχών, αλλά και αυτή άπαιτεί μεγάλην προσοχήν, διότι άλλως καίεται το δέρμα και στιγματίζεται το πρόσωπον.

Στο Παρίσι ή δι' ήλεκτροτισμού άφάριστος τριχών επιτυγχάνει πάντοτε, αλλά εδώ έχουν γίνει αρκετά άποτυχία.

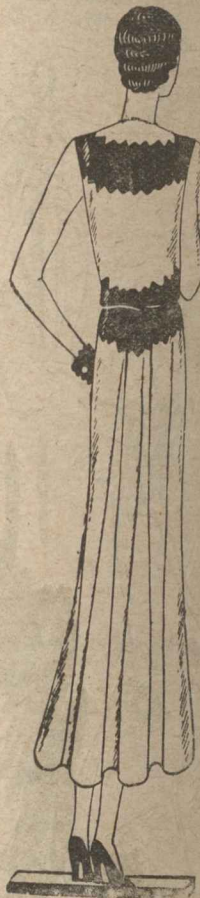
ΜΟΔΑ

Το ταχίτεο είναι ένα από τα ένδυνματα που πολύ αγαπούν ή γυναίκες, γι' αυτό ή βασιλεία του δεν περνά ποτέ. Παραγκινίζεται για λίγο καιρό και ξαναεμφανίζεται.

Ταχίτεο υπάρχουν δύο ειδών: τα πρωϊνά ή σπορτίφ και τα πιο άμυγρή. Τα πρωϊνά ή σπορτίφ γίνονται από μάλλινα λεπτά και από ζερσεί, τα πιο άμυγρή γίνονται από μαύρο

ντρέ, από βελούδο και ακόμη και από πού. "Η μπλούζες που φορούνται με τα πρωϊνά ντρέ, είναι σμιζιέ λευκής ή γαί, αλλά με τε ή μπλούζα αντικαθίσταται με ένα ζακέτο. Με τα άμυγρή ταχίτεο από ντρέ ή βελούδο φορούνται μπλούζιτσες πολύ εργασιμής ένιντε βλέπουν επάνω εις αυτές τα ζαντέλλες ή κεντήματα περλε.

Τα ταχίτεο αυτά συμπληρώνονται πάντο με μία καλή γούνα, ζώνον όλόκληρο, ή με το από υποβόσκοντα.

Φορεματάκι από κρέν-νέ-άν μεζ με ντεκορν μαρόν.

—Είπαμε και την παραμένη φορά ότι φούστες έμάνονταν πολύ και ή τάληλα επανέ-τήθηκε στη θέσι της.

—Συνηθίζονται πολύ άμυγρησιν στους μουσ και στούς γουφούς, ενώ τα μανίκια είναι πολύ πλά. Γενικώς, ή μόδα δεν παρουσιάζει μεγάλας μεταλλάγας, διότι έμεινουμε πιστοί εις τα φορέματα-σμιζ από το ύψους της φούστας. Π. γ. ή φούστα είναι από τούνη ζερσεί και το κορσάκι είναι από κρέν ντρέ ή τουάλ ντρέ σουά. Ένα μικρό μπολέρο που πληρώνει το σύνολον.

"Η γούνης είναι όλες κουρεμένες και το ποθετούνται σχεδόν απαραίτητως εις τα πα-μάν, ένιντε όμως το γαριφύλλο των μανικιών είναι έως τους άγκυλως.

—Μία όμως από της μεγαλειότερας έρε-είναι αι ντεκούπ που σάς δείχνει το κορσάκι μας και τοποθετούνται στη μέση και στην πλά-μους.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

"Απαντώσα εις αναγνώστάν μου της έλλης τας σκετικας με γούματα πληροφώρας, μόνονί πολλάκις επαναμεινθήν αυτό το κερ-λαίον.

Αφού πρόκειται να έχη τόσο επίσημον πρ-σώπον καλεσμένο εις το γεύμα της, ή έλλή υπ' όψιν ότι πρέπει όλοι να έχουν έτοιμα ένδυνμα και ή κυρία έξώμως τουαλίττες, έ-λά δι' αυτό πρέπει να ειδοποιηθών οι καλ-μένοι.

ΧΡΗΣΙΜΟΙ
ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

"Η οικιδέσποινα θα προσέξη να επιμεληθώ πολύ και το στρώσιμο του τραπεζιού και την κατασκευή των φαγητών, αν δέ ή ύψηροσία της δεν είναι επαρκής, να μη διατάξη να προσλάβη περιττόν και μακρόν ντ' ότελ εν άνάγκη, μόνον δια την διάρκειαν του γεύματος.

"Η κυρία θα επισταθή όλα, αλλά δεν πρέπει να έννοούν οι κεκλημένοι ότι το κάνει, και αν δρ την παραμικράν έλλειψιν ειδοποιεί τον καίτε ντ' ότελ. Δεν παρίσταται εν τούτοις τοι-αυτή άνάγκη, αν αυτός έεύρει καλά την δου-λειά του.

"Όταν φθάσουν όλοι οι προσκεκλημένοι, ή ύπηρετρια ή ο καίτε ντ' ότελ ειδοποιεί ότι «το παπέζι είναι έτοιμον» και τότε με τον τρόπον που περιέγραψα άλλοτε, οι καβαλιέροι όδηγούν της ντάμες των εις την τραπεζαρίαν και εις τας θέσεις που έχουν όρισθί εκ των προτέρων.

ΤΑ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

"Έχετε μία καρέκλα, που άρχίζει να έχη επάνω της τα άποτυπώματα του χρόνου, αλλά δεν θέλετε να ξοδεύσετε ούτε για ταπιστέρω, ούτε για άλλαγμα ψάχας. Η εικόνα μου επιβάλ-λεται σε όλους με την ακρίβεια της σημερινής ζωής. Λοιπόν θα σάς συμβουλευώμε με ποίον

τίπον θα μπορούσατε να διαρθέσετε την καρέ-κλα σας, χωρίς να ξοδεύσετε.

"Απλοστάτα θα κεντήσετε ένα κάλυμμα αν αυτό που σάς δείχνει το σχέδιό μας και ή καρέκλα σας θα αλλάξη άμέσως όψιν. Με τον ίδιον τρόπον, μπορείτε να ντύσετε και μίαν ελαφρήν πολυθρόνα. Άπαιτείται μόνον λίγο λινό και λίγος κόπος για να κάμετε το κέντη-μα Ρισελιέ.

Το ένα σχέδιό μας είναι κάλυμμα καρέκλας από μέσο που καθίστατος, και το άλλο τοπο-θετείται στη ράχη της πολυθρόνας, έχει άκρι-ώς που άκουμπά το κεφάλι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΟ ΚΟΜΙΚΟ
ΚΑΡΤΕ ΣΑΣ

—Είς όλα τα σαλόνια και της κοσμικής ανγεννώσεως το γενικόν θέμα αυτές της ή-μέρας, είναι ή διάλεξις του Κοιναμορτί. "Όλα τα θηλυκά είναι κυριολεκτικώς ξετολ-λαμένα, όχι, έννοείται τόσον πολύ από της θρησκευτικής θεωρίας του, όσον άπ' αυτόν τον ίδιον!

—Ας ελλίσωμεν ότι ο νεαρός προφήτης θα άποφύγη και εις την πόλιν μας τον πε-ρασμόν, τον όποιον άπέφυγε, καθώς λέγου-σιν τοιλάχιστον, εις τας άλλας χώρας.

—Με την άδειαν του κ. Δημόχου εν-φανίζεται και πάλιν από σπηής ο κ. Σακελ-λαρίδης, με μίαν νέαν όπερέτταν υπό τον πε-ρίεργον τίτλον «Ντελρίος». Ο τίτλος αυτός έπροξένησε μεγίστην κατάπληξιν εις τους θεατικούς κύλους, καθ' όσον πολλοί ένόμι-σαν ότι ήτο συνέκεια του τελευταίου του γά-μου.

—Όπως όποτε και αν έχη το πράγμα, ελ-πίσινται ότι το «Ντελρίος» δεν θα άφωρξ τοις θεατάς.

—Προχθές το βράδυ εν στενωτάτω οικο-γενειακώ κύκλω ο κ. Β. έδιάβασε δι' έκατο-στην φοράν μίαν θεαμακήν έπιθεώρησιν, την ό-ποιαν, θέλοντες και μη, έχειροκρότησαν εν-θουσιωδώς όλοι οι παρευρεθέντες φίλοι.

—Φαίνεται ότι πρόκειται περί έπιθεωρή-σεως την όποιαν έγραψε περί εικονοματίας και την όποιαν διορθώγει κατ' έτος. Πάντως την διαφύλασσε μετά θρησκευτικής ευλαθείας εις το συρτάρι του και λέγεται ότι πρόκειται να την άφήσθ ός ιστορικόν κειμήλιον εις τούς απογόνους του.

—Τα γεύματα των συγγαρέων εξακο-λουθούν άνελλιπώς κατά Τετάρτην και το φιλολογικόν Άστεροσκοπίον σημειώνει εύτι-χώς μέχρι τούδε πάντοτε αθρίαν. Ας ελ-πίσινται ότι μέχρι τέλους ή κατάσταση αυτή θα παραμένη άμετάβλητος.

ΠΟΝ ΤΑ ΠΑΤΕ

—Στο «Σπλένιτ» την Δευτέρα που θα παχθή ή καινούρια ελληνική τανία «Με φί-λινες Μαρτίνας».

—Το σενάριο—γι' αυτό γράφουμε έκτενέ-στερα στο προσεχές φύλλο μας— είναι το γνωστό θεαμακόν συγγράφως και συνερ-γάτου μας κ. Δ. Μάδονη.

—Στη «Ρίρικα» που άρχισε και πάλι της θρημεινικής παραστάσεως της από θέα-τρον «Παπαϊωάννου» με όλους τους πρώτους διδύκους.

—Στην έκθεση της Δόας Μ. Καίκαλη στην αίθουσα του Ξενοδοχείου «Βουίτες».

—Υπάρχουν άνακες που δείχνουν ένα πο-λύ άρτια κατεργασμένο ταλέντο, και γι' αί-τό άξίζει να ήσπορηχθή και να προσεχθή ή έκθεσις αυτή.

ΤΗΝ ΑΛΟΝ ΕΤΕ

Την 11 του μηνός, στο θέατρο της Ξε-χωριστής καλλιτεχνικής του άμαρτος δεσπο-νίας Καίτης Ιανδοβάκου, που όβεται εις το θέατρον «Κεντρικόν» με καλοδιαλεγμένον ορ-κεστρίον γάλλων, γερμανών και ελληνών συνθέτων.

Η ΤΑ ΔΙΑΒΑΣΕΙ

—Σας συνιστούμε δύο βιβλία του κ. Γεο. Σαταλά που κυκλοφόρησαν τελευταίως.

Το πρώτο με τίτλον «Τραγουδιόν. Ο τί-τλος τους «Αντίφωνο».

Το δεύτερον με τίτλον μονόλογον «Ο κηρυκός της Τράσας».

—Ανάμε τα τελευταία τμήχη των περιο-δωών «Προπορφύρας και «Λόγος».

RENÉ LE CŒUR

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ...

Ο Ρουμπέρ και η Ζερμαίν καθόνταν μπροστά στο γραφείο του προέδρου του Δικαστηρίου, ενός γέρου ασπρομάλλη, με αργές κινήσεις και ξάστερο βλέμμα.

Ο Ρουμπέρ φαινότανε συγκινημένος, νευρικός, στενωχωρημένος· εκείνη έβαλε μια κομψή, απλή τουαλέτα για να του προκαλέσει την λύπη γι' αυτό που θα έχανε: μια τουαλέτα συμφιλίωσης. Έκείνος υπέφερε για της υπολογίες της, υπολογίες κυνικές και βδελυρές, που της ξεπολούσε αδιάφορα έπειτα από την αποκάλυψη της απιστίας του. Ο γέρο-δικαστικός μιλούσε απαλά, μ' ένα τόνο φιλικής συνομιλίας. Κρατούσε τα δάχτυλά των δυο χεριών του ενωμένα, όπως ο Βοδδας, που είναι υγιός, σύμφωνα με την παράδοση, της Θεάς των Ονείρων. Ήξευρε, κατόπιν μεγάλης πείρας, πως οι σύζυγοι που θέλουν να χωρίσουν δεν ακούνε και πολύ της συμβουλές του δικαστού που τους δίνει ποινή αργής ή διαδικασίας. Όπωςδήποτε όμως ήταν υποχρεωμένος να καταβάλλει κάθε προσπάθεια για την συμφιλίωσή τους. Τον τελευταίο καιρό το επετύγγιζε συχνότερα από πριν, επειδή είχαν αποκτήσει, με την εξασκήση των λεπτών του καθήκοντων, μια βαθειά γνώση της ανθρώπινης ψυχής.

—Κυρία, κύριε, είπεν εκείνος στους νεύους, είστε παντρεμένοι εξή χρόνια, αν δεν απατώμαι;

—Εξή χρόνια, επιβεβαίωσε ο άντρας.

—Η γυναίκα έκλινε απλώς το κεφάλι.

—Στην εποχή μας αυτό ήδη, είναι αρκετά σημαντικό κειός. Και αυτό αποδεικνύει έπ' ους πως συμφωνούσατε θαυμάσια πριν μεσολαβήσει αυτή η θλιβερή ιστορία. Δεν είν' έτσι;

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, απάντησε και πάλιν ο άντρας.

—Δεν θα επιδιώξω, κυρία μου, εξακολούθησε ο πρόεδρος, να δικαιολογήσω το σφάλμα του συζύγου σας. Μα όσο σοβαρά δικαιώματα και αν έχετε για να το κρίνετε, σάς παρακαλώ επιδιώξω να στραφείτε προς την χαρακτηριστική εκείνην εποχήν του βίου σας και να ρίξετε ένα βλέμμα προς το παρελθόν, και ένα βλέμμα προς το μέλλον. Το παρελθόν το γνωρίζετε, κυρία· σάς έσοσε πολλές απολαύσεις επί πολλά έτη: την διεδαίτητα μιας συνεννοήσεως μ' εκείνον που εκλέξατε ως σύντροφο της ζωής σας, μια συνεχή προστασία, μια στήριξη, η οποία υπήρξε ειλικρινής και η οποία υψίσταται ίσως άδολχη. Έχετε μια κόρη, θα σάς σωθήσει μια μέρα, όταν δεν θα βλέπη πλέον τον υπαυπά της κοντά σας. Και το μέλλον; Το δικό σας μέλλον, μιας γυναίκας μόνος, ποιά θύνα; Θα ξαναεπιτάξετε την ζωή σας; Ας υποθέσουμε ότι θα αποπειραθώτε να παντρευτήτε για δεύτερη φορά· είσθε απόλυτως βεβαία ότι θα ζήσετε ευτυχώς με τον άνθρωπο που θα εκλέξετε; Εξή χρόνια οικειογενικής ευτυχίας δεν ανακληρώνονται τσόν εύκολα στον φαντάζεσθε, κυρία μου, κι αν υπάρχει μέρα στη σκέψη σας ο έρωας, η ελπίς του έρωτος, δεν είναι πάντοτε άκατό εγγύς του αυτί. Σκεφθήτε, κυρία...

—Και σεις, κύριε, θέλω να πιστεύω ότι από τώρα έχετε μεταμειληθή για την προσβολή που έχαντε στη σύνταξή σας, για την τρέλλα μιας ημετέρας που έφερε τόσο θλιβερή αποτελέσματα για την κατασκευασμένη σας ευτυχία; Ο άντρας κύννησε το κεφάλι· λέει και ηθελε ν' απαντήσει από κάτι που τον επέλεγε. Και μουρμούριζε με λύσσα:

—Την ευτυχία μου, κύριε πρόεδρε, δεν την εννόησα ποτέ ολοκληρωτικά. Η κυρία που είναι εδώ παρούσα, μου την απέκλυσε η ίδια πέννα στην θυσία της, όταν ευχέτη την βλακεία που διεκρούσε. Το υποκατάστατο κολλίε που το θεωρούσα για ψεύτικο, είναι αληθινό!

—Την ευτυχία μου, κύριε πρόεδρε, δεν την εννόησα ποτέ ολοκληρωτικά. Η κυρία που είναι εδώ παρούσα, μου την απέκλυσε η ίδια πέννα στην θυσία της, όταν ευχέτη την βλακεία που διεκρούσε. Το υποκατάστατο κολλίε που το θεωρούσα για ψεύτικο, είναι αληθινό!

Το κολλίε που το έπαιονα για κουνέλι είναι από βιβλόν, τα φορέματα που νόμιχα πως στείλουν πεντακόσια φράγκα, είναι των δυο χιλιάδων φράγκων... Και τα υπόλοιπα εννοούνται. Μιλούσα γεμάτος θαυμασμό για την κατασκευασμένη της γυναίκας μου, που ξόδεσε τόσα λίγα για της τουαλέτες της και όμως εμφανίζονταν πάντα τόσο κομψή! Τώρα το ξέρω το γιατί! Ποιος τ' έχει πληρώσει; Λίγο με κίωσει... Και θέλετε να;... Α! όχι! χίλιες φορές, όχι! Ευτυχώς που τα ξέρω τώρα όλα, και θα μωρρώ να ξαναπάρω την ελευθερία μου.

—Και το παιδί σας; είπεν ο πρόεδρος. Εί-

Ο Ρουμπέρ βλέπει με κακία...

νη ήδη πέντε χρονών. Θα σάς κάνη και στους δυο σας δυσάρεστες ερωτήσεις. Αργότερα, μια μέρα που δεν απέχει πολύ, θα καταλάβη, η Σας καθικετεύω κυρία μου, και σάς κύριε, απελευθερώστε την από μια τέτοια απογοήτευση στα δεκάχτη της χρόνια. Κρατείστε γι' αυτήν τα προσχήματα. Καταλαβαίνω απόλυτως ποιά θύνα στο μέλλον τα αισθήματά σας του ενός προς τον άλλον. Σας είναι όμως εύκολο να τ' αποκορύψετε. Ας μη μάθη τίποτε ή μικρή.

—Αυτό θύνα το καλλίτερο, γρύλλισε ο άντρας.

—Όσο για μένα, είπεν η γυναίκα, θα σάς αφήνω εντελώς ελεύθερο να πηγαίνετε να βλέπετε την αγαπημένη σας, η της αγαπημένης σας.

—Εν όλνγος είστε σύμφωνοι όσον άφορξεί τα προσχήματα;

Ο Ρουμπέρ και η Ζερμαίν έκλιναν σύγχρονα το κεφάλι. Ο άγνους δικαστικός τους εξέγγησε:

—Η δυσασκεσία σας είναι ακόμη πολύ πρόσφατη για να υποφέρετε να ξαναδοήτε την ψυχραιμία σας μπροστά στο παιδί σας. Επιτρέψτε μου να σάς δώσω μια συμβουλή: πηγαίνετε να προνευακίσετε μαζί. Προσπαθείστε να δώτε θέματα συνομιλίας, μ' αυτό τον τρόπο θα συντηρήσετε τα καθυποτάξετε κατά εκρήσεις του θυμού σας, για να μη καταλάβη τίποτε ή μικρή. Αυτοποιμα γιατί δεν μωρρώσα να σάς συμφιλίωση. Καταλαβαίνω όμως και

λά τα πράγματα. Κάνετε ότι μπορείτε να σκεφθήτε μονάχα το κοριτσάκι σας.

Οι σύζυγοι σηκώθηκαν. Απομαρτύνονταν τον κύριο που είχε τόση σωρομένη πείρα και πείρα. Η ημέρα είχε περάσει. Τα ρολόγια δείχνανε την 3 απογευμαινή. Αναληφθήκανε από την άμνηση πως ο συμφιλίωτής των είχε δική.

Ο Ρουμπέρ επρότεινε μ' ένα τόνο επαισιμασμένο να προνευακίσουν μαζί, σ' ένα τοπικό ντάνσιγκ-ρεστοράν. Εκείνη είπεν: —Όπως θέλετε. Ξαναπήγαμε κι εμείς ποιά έκεί όταν τ' άμας καλά.

Ποιά μάλιστα είχαν φάει εκεί πολλές φορές στην ευτυχισμένη εποχή της απιστίας τους. Η Ζερμαίν έκλινε το κεφάλι. Είπεν: —Είπαμε να μην πάμε. Παράγγειλε το μενού της. Ο κοφορεμένος υπηρέτης πήρε την παραγγελία και απομαρτύνθηκε. Η Ζερμαίν, σαν όλες της γυναίκες τέτοιες στιγμές, άνοιξε την καρδιά της έβγαλε το καθιστικό της άρχισε να αιάγνεται για δεκάτη φορά. Τακτοποιήσε μηχανικά το υποκατάστατο κολλίε που περιείχε τον λαϊκό της. Ο Ρουμπέρ όμως με κακία:

—Εκατό χιλιάδες η πέννη;

—Εκείνη χαμογέλασε πονηρά και είπεν:

—Διακόσια πενήντα φράγκα.

—Αςτα, τώρα αυτό. Τα έμα

—Δεν ξέρεις τίποτε, και είναι κάτι μούτρα που είναι να στείλεις στα γέλια, σ' όρκωμαι.

Του μιλούσε τώρα στον άντρα. Γελούσε αλόφουδα, δείχνοντας το σπασμα της δόντιας.

—Με διεβεβαίωσε πως το κολλίε είναι αληθινό, και ότι είναι το πρόσωπο.

—Κοιμήμεν μου Ρουμπέρ! Χάρεις έπ' αν σου πούνε. Δεν έχεις ιδέα ούτε από τον χαρακτήρα, ούτε από τον χαρακτήρα, ούτε από τον χαρακτήρα.

—Κοιμήμεν μου Ρουμπέρ! Χάρεις έπ' αν σου πούνε. Δεν έχεις ιδέα ούτε από τον χαρακτήρα, ούτε από τον χαρακτήρα, ούτε από τον χαρακτήρα.

—Όστε, λοιπόν, το κολλίε;

—Χίλια ακρόαση φράγκα, ούτε μια πέννη σ' α παραπάνω.

—Πως θέλεις να σέ πιστένω; Άκου έπ' αν αυτό που θα σου πούνε. Και σύμφωνα με την απάντησή τους, θα δω τι πρέπει να κάνω.

Μιλήσανε για διάφορα πράγματα στη συνέχεια. Ο καθένας τους ήταν εν επιρροή. Εκείνος φαινότανε νευρικός, ανυπόμονος, δύσπιστος, ανήσυχος. Μετά το πρόγευμα φάνηζε ένα ταξί. Πήγανε μαζί στον εμπορικό ψεύτικο μηχανοκίνητο, στον γυναικείο γειτονικό, στο μαγαζί που πουλούσε έτοιμα μοντέλα. Όλοι άναμνηστικώς τα έμας ερωτά τους. Η φυσιογνωμία του Ρουμπέρ ξεστέφανε σιγά-σιγά. Και όταν στήριξε την γνώμη του, μουρμούρισε σιγανά:

—Τότε γιατί μου έσοσε ψεύτικα;

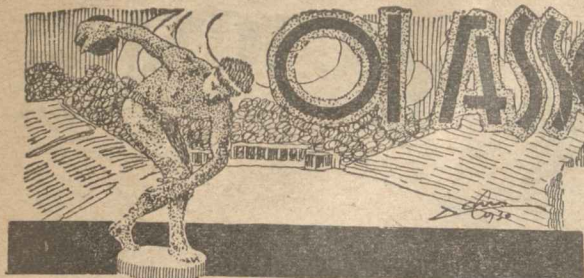
—Γιατί μ' απάτησες. Μ' έκανες και έμνεσα πολύ. Μα και το υπέφερες. Τότε τι μωρώσες για σένα. Δεν θάρπε να κάνη στο αρχή.

—Ζερμαίν!

—Ξέρεις τώρα τι σου μένει να κάνη; Να σ' είνε μια πιστό!

—Το έλπίζω. Γιατί διαφορετικά... έμας βρω όπωσδήποτε ένα κύριο, ένα παρακατάστατο κολλίε που θα μου προσφέρει αληθινά υποκατάστατα.

PENE LE KIP

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ΚΑΡΑΜΠΑΤΗΣ

σπόρ, είναι εξαιρετικής ποιότητας.

—Όρα οκτώ και δέκα. Είμαι ευτυχής! Ο Καραμπάτης έθωμήθηκε την παρουσία μου.

—Εμένα περιμένετε; μου λέει.

—Υποθέτω!

—Λοιπόν είμαι σ' ας διαταγές σας.

Τρέμω μήπως ο Καραμπάτης μετανιώσει που ήλθε, και ξαναπάει να περιποιηθή τους πελάτες του. Γι' αυτό κι' έχωρουμε ανέσως στο θέμα.

—Πως ζήτε;

Με διακόπτει.

Το βλέπεται. "Η μέσα στο στίβο, η μέσα στη... στίβα από τα αθλητικά είδη.

Προκαίπτω τον σκόπελον, και προχωρώ.

—Πόσα χρόνια ασχολείσθε με τον αθλητι-

Δημήτριος Καραμπάτης.

σμός; —Να σάς πω. Από το 1918. Ήταν η εποχή που στην Πόλη είχαν πέσει επόχαιες. Η χολέρα έμαρτύνε τον κορμάκι. Όλοι ήταν κλεισμένοι στα σπίτια τους. Έχω όμως, συνεπαρμένος από τον εθνικισμό μου για τον αθλητισμό, δεν έλαγάρια ούτε άρρώστια, ούτε τίποτα. Και πήγα να καθέ μερα στο γυμναστήριο για να προπονηθώ τακτικά.

—Άλλοι δεν έρχονταν;

—Κανείς απόλυτως! Άσκαί να σάς πω, ότι το μισό γυμναστήριο είχε απαλλοτριωθεί από... το Νεκροσφαείο! Βλέπατε λοιπόν από μια μεριά εμένα να εξασκώμαι με πείσμα σ' έναν καινούριο παλιό, κι' από την άλλη τρεις-τέσσερες, πόνον ζωωντάς, να κατεβαίνουν στην τελευταία τους κατοικία...

Και ο Καραμπάτης σταμάταει εδώ λίγο, και άπορημένος κοιτάζει μ' έκσταση προς το κενό... Η άναμνηστική του έχουν πλημμυρήσει και στα μάτια του από τις πέννες δυο ξεχασμένες εικόνες των περασμένων.

Και ό Καραμπάτης σταματάει εδώ λίγο, και άπορημένος κοιτάζει μ' έκσταση προς το κενό... Η άναμνηστική του έχουν πλημμυρήσει και στα μάτια του από τις πέννες δυο ξεχασμένες εικόνες των περασμένων.

Και ό Καραμπάτης σταματάει εδώ λίγο, και άπορημένος κοιτάζει μ' έκσταση προς το κενό... Η άναμνηστική του έχουν πλημμυρήσει και στα μάτια του από τις πέννες δυο ξεχασμένες εικόνες των περασμένων.

Και ό Καραμπάτης σταματάει εδώ λίγο, και άπορημένος κοιτάζει μ' έκσταση προς το κενό... Η άναμνηστική του έχουν πλημμυρήσει και στα μάτια του από τις πέννες δυο ξεχασμένες εικόνες των περασμένων.

Και ό Καραμπάτης σταματάει εδώ λίγο, και άπορημένος κοιτάζει μ' έκσταση προς το κενό... Η άναμνηστική του έχουν πλημμυρήσει και στα μάτια του από τις πέννες δυο ξεχασμένες εικόνες των περασμένων.

Και ό Καραμπάτης σταματάει εδώ λίγο, και άπορημένος κοιτάζει μ' έκσταση προς το κενό... Η άναμνηστική του έχουν πλημμυρήσει και στα μάτια του από τις πέννες δυο ξεχασμένες εικόνες των περασμένων.

Και ό Καραμπάτης σταματάει εδώ λίγο, και άπορημένος κοιτάζει μ' έκσταση προς το κενό... Η άναμνηστική του έχουν πλημμυρήσει και στα μάτια του από τις πέννες δυο ξεχασμένες εικόνες των περασμένων.

Και ό Καραμπάτης σταματάει εδώ λίγο, και άπορημένος κοιτάζει μ' έκσταση προς το κενό... Η άναμνηστική του έχουν πλημμυρήσει και στα μάτια του από τις πέννες δυο ξεχασμένες εικόνες των περασμένων.

Και ό Καραμπάτης σταματάει εδώ λίγο, και άπορημένος κοιτάζει μ' έκσταση προς το κενό... Η άναμνηστική του έχουν πλημμυρήσει και στα μάτια του από τις πέννες δυο ξεχασμένες εικόνες των περασμένων.

Και ό Καραμπάτης σταματάει εδώ λίγο, και άπορημένος κοιτάζει μ' έκσταση προς το κενό... Η άναμνηστική του έχουν πλημμυρήσει και στα μάτια του από τις πέννες δυο ξεχασμένες εικόνες των περασμένων.

ΟΙ ΑΣΣΟΙ ΜΑΣ ΕΞΑΔΗΤΟΙ ΣΤΙΒΟ

αυτά για να παρατήσω τον αθλητισμό. Πού, έγω όμως! Στίβος και πάλι στίβος. Ευπνούσα με το δισκο στο χέρι και κοιμώμουν με τη σφαίρα...

—Η δόξα σας στην Ελλάδα είναι να γνωστή! του τονίζω λιγάκι αναίδως για να το ανακόψω... τον οίστρον!

Και τον άρπάζω με νέν ερώτησιν.

—Γιά έρωτα; Γι' έχετε να μου πής; Αυτό είναι κάτι που θα ενδιαφέρει τους θαυμαστάς σας. Προσέξτε λοιπόν.

Ο Καραμπάτης παίρνει ύψος μπλαζαρισμένου Δόν Ζουάν.

—Α! μου λέει, τίποτα, απόλυτως τίποτα! —Δηλαδή;

—Μά... το «τίποτα» δεν έχει ανάγκην επεξηγήσεως.

—Πώς!... Έχει και παράχει μάλιστα. Γιατί αυτό το «τίποτα» επί του προκειμένου σημαίνει πως η γυναίκα δε γυρίζει να σάς δουν. Πρέπει λοιπόν...

Ο Καραμπάτης εξαγορεύεται. Και σιωπώ προ το... όγκου του!

—Κάνετε λάθος, μου λέει. Η γυναίκα ξετρελλανόνται κυριολεκτικώς μαζί μου, αλλά έγω δεν της θέλω. Αν της ήθελα, θα είχα δολόκληρα χαρμένα. Έγω ήμουνα γεννημένος για σουλτάνο!

—Μπά; Δε σάς φαίνεται.

—Το ξέρω. Άλλ' αυτό δεν σημαίνει, διότι... Άνακόπτω και πάλιν τον οίστρον.

—Λοιπόν, ελέγαμε ότι η γυναίκα δε σάς θέλουν...

—Όχι, με θέλουν!

—Α, ναι. Έτσι; δεν της θέλετε! Γιατί, όμως;

—Πάντως, δια λόγων... μ' παρεγγήσιμον. Το γεγονός που σάς ενδιαφέρει, είναι ότι καμιά γυναίκα δε υποσεί να καυχώθη ποτέ πως με είχε!

—Α, ώστε, υπάρχουν πολλές που «σας είχαν» αλλά... δεν καυχώνται γι' αυτό!

Κυρία, είστε πολύ κουτός, μου λέει επί τέλους, μισό στο σάκακι και μισό στ' άσπερι.

—Είμαι, άπαντώ έγω, αλλά και η γυναίκα δε βλέπετε...

—Είμαι υστερόντης κύριε! φέρεται πλέον ο Καραμπάτης. Τόσο παράξενα σ' φαίνεται αυτό;

Κι' ύστερα, μολοντι στο δωμάτιο είμαστε μόνον οι δύο μας, σκιδίς στ' αυτί μου και μου προσέχει: ωπτικισμοπαθής!

—Δηλαδή έγω μιάν, αλλά η γυναίκα τι... Έτσι; είναι κι' αντισυμβατική...

—Πως τρενάζει την ημεέρα σας;

—Με της δουλειές του μαγαζιού.

—Πως γλεντάτε;

—Δε γλεντώ!

—Αυτό δε μου είναι άρεσθ.

—Γιατί;

—Γιατί θύνα ασφαλώς ψέμα όπως και ο ισπανισμός σας.

—Γλεντώ λοιπόν, ώρα!

—Βλέπετε; Συμπληρώνει διαιρηματικά. Άλλά με την προοπτική.

—Προσπονή; Σας μένει λοιπόν καιρός να προσπαθήσε;

—Αυό ως ποεί φορές την ημεέρα απαυατήτω;

—Καλά κι' άνα έχετε δουλειά;

—Πην άφηνώ!

—Αφήνετε τη δουλειά σας για τον αθλητισμό;

—Αςού ό αθλητισμός μου δημιουργεί τη δουλειά μου. Πήγαμε άπόδ δεν μωρρώσα να ήσω ως αθλητής. Ζω ως έπαυρος τοδ αθλη...

(Η συνέχεια στην σελίδα 392)

ΝΕΟΣ ΧΙΝΙΝΙ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΛΙΩΝΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

«Εἰν' ἡ ματιά σου φλογερή κι' ἡ δύναμις της
τὴν πῶς σκληρὴ καὶ παγερὴ καρδιά νὰ τὴν
θερμάνῃ.
«Εἰν' ἡ ματιά σου σκοτεινὴ, μὰ λάμπει καὶ
θαμπώνει
σὰν ἀστραπή, κι' ὅπου ριχτῇ, ἀγιάτρευτα
πληγώνει!»

«ὦ! μὴ θελήσῃς ποτὲ νὰ μάθῃς ποῖα εἶμαι
καὶ πῶς λέγουμαι ἐγώ, πού εἰσι παράξενα σὲ
τραγουδοῦ, ὥσπερ μου ἀγνωστὴ!
Γιατί, κι' ἂν τὸ μάθῃς, δὲ θὰ ὠφεληθῇς πε-
ρισσότερο ἀπὸ τώρα πού δὲν τὸ ξέρεις. Κι' ἂν
τὸ μάθῃς ἐγὼ δὲ θὰ πάθω γιὰ σένα καὶ γιὰ
τὴν ὀνειρευτὴ σου ὁμορφιά, μέρα-νύχτα τὰ
τραγουδιὰ!»

«Ὅμως, ποῖος ξέρει, ὅταν τὸ μάθῃς, ἂν δὲ
χάσῃ ἡ ματιά σου τὴν ἀφέλειά της, καὶ μοῦ
στερηθῇ ἐστὶ κι' αὐτὴ τὴ μοναδικὴ εὐχα-
ρίστη πού μοῦ χαρίζει μὴ τυχαία, μὴ φευ-
γαλὴ ματιά σου, ποῖος ξέρει;

Τὸ μόνο πού θέλω νὰ μάθῃς ἀπ' αὐτὰ τὰ
φτωχὰ μου τραγουδιὰ, εἶναι τὸ ὅτι εἶσαι ὡ-
ραίος, ὀνειρευτὰ ὥραίος!

Λέει τὰ προσμύθια πῶς ὠραιότερος μετα-
ξὺ τῶν θεῶν ἦταν ὁ Ἀπόλλων· μὰ ποῖος θὰ
μπορῇ νὰ μὲ πείθῃ πῶς ὁ Ἀπόλλων αὐτὸς
ἦταν ὠραιότερος κι' ἀπὸ σένα;

Κι' ἐγὼ πού λατρεύω θεομὰ κάθε ὥραίο,
σὲ θαυμάζω παντοῦ ὅπου κι' ἂν σ' ἀντικρύσω,
ὥραιο μου ἀγνωστὴ, καὶ ἀγνήν τὴ ματιά μου
ν' ἀναπαύεται στὴ γλυκεῖα μορφὴ σου, στὸ
θαυμάσιον ἀρμονικὸν σου σύνολο, ὅπως χάθε
καλλιτέχνης θὰ ἐθαύμαζε στὸ ἀντίκρουμά σου
τὸ ὠραιότερο καὶ τελειότερο δημιουργημα τοῦ
Θεοῦ Καλλιτέχνη!

Ναί, εἶσαι παντοῦ καὶ πάντοτε ὥραίος!
κι' ὅταν μιλάς, κι' ὅταν σιωπᾷς, κι' ὅταν
εὐαδᾷς, κι' ὅταν χαμογελάς!

Μὰ γιατί χαμογελάς τόσο σπάνια; Μὴν
ἔχῃς νοιώσει πῶς τὸ γλυκὸ σου χαμόγελο θαι-
νώσει ὅλους συχνὰ τὸ ἀντικρύζουν, καὶ τὸ
κρῖναι ἀπὸ εὐσπλαγνία, ἢ τὸ κρῖναι γιὰ τὴν
ὀνειρευτὴν ὅπως συχνότερα τὸ πρῶτον;

Σὰ μὴ σκιά ἀόρατη σὲ παρακολουθεῖ χρό-
νια τώρα στὸ δρόμο τῆς ζωῆς σου καὶ βοήσῃ
τὴ ζωὴ σου ὁμορφῇ, ἀγνή, ἰδανικὴ! Καὶ ἐπι-
πνέει ἀπὸ τ' ἀρμονικὰ τῆς θελήσεώς σου, ὅπως
κι' ἀπ' τὴ μορφὴ σου, καὶ γράφω γιὰ σένα
μέρα-νύχτα τραγουδιὰ, χωρὶς ποτὲ ν' ἀπαι-
τῶμαι κι' ἀπὸ σένα τίποτα περισσότερο ἀπὸ
μὴ σου ματιά.

Ἀγάπη ὅποια θέλεις καὶ ὅσο θέλεις, μὰ
καὶ σὲ μένα μὴ μοῦ στερηθῇς κάθε φορὰ πού
θὰ σ' ἀντικρύσω, μὴ σου ματιά.

Μὴ σου ματιά! Ὅμως ποτὲ, ποτὲ μὴ δοκι-
μάσῃς, ὅσο μακριὰ μου κι' ἂν βρεθῇς, διπλὰς
φορὲς νὰ μὲ κυττάξῃς. Ὅχι ποτὲ, γιατί αὐτὴ
ἡ δευτέρη ματιά σου, θὰ διώξῃ γιὰ πάντα τὴ
δική μου, κι' ἐγὼ θέλω αἰώνια ἀθώρητη νὰ σὲ
θεωρῶ, καὶ ἀγνωστὴ νὰ ψάλλω τὴν ὁμορφιά
σου!

Μὴ σου ματιά! Ὅμως ποτὲ, σ' ὀρκίζω,
μὴ θελήσῃς, μὲ τῆς φωνῆς σου τὸ γλυκὸ τὸν
ῥυθμὸ νὰ μ' ἐγγίσῃς, ὅσο σιμὰ μου κι' ἂν βρε-
θῇς.

Μὴ μοῦ μιλάς, μὰ σὴν πῶς σὰ βοήσῃς
σιμὰ μου ἐγὼ διαβάζω πὺς βαθεῖα τὰ λόγια
τῆς φωνῆς σου μὲ τὴ ματιά μου...

«ὦ! μὴ θελήσῃς ποτὲ, ὥραιο μου ἀγνωστὴ,
γιὰ μὴν ἀπλὴ σου περιέργεια, νὰ καταστρέ-
ψῃς ἕνα τόσο ὥραιο μυστικόν. Ἀφῆρθε το νὰ
ξῇ καὶ νὰ μεγαλύνῃ κρυμμένο φτάνει γιὰ
σένα ἡ εὐτυχία πού κρατᾷ τὰ σκήπτρα τῆς
ὁμορφιάς. Μὴ θελήσῃς νὰ κλέψῃς καὶ τὴν ὁ-
μορφιά τοῦ μυστικοῦ μου, γιατί κάθε μυστικὸν
εἶναι ὁμορφο, ὅσο εἶναι μυστικόν!

ΕΛΛΗ ΑΖΑΡΙΑΔΟΥ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Γυρνῶ σὲ Σένα! Ζήτησα στὴν ὕλη
τὴν εὐτυχία, μὰ βόηκα μόνο κάκια,
φοιχτὰ φαρμάκια
πού μοῦ καψάν τὰ χεῖλη
ἀπὸ τὸν πόθο ξαναμμένα.
Γυρνῶ σὲ Σένα!...

«ὦ, ζήτησα τοῦ κάκου μὴ γωνιά,
μὴ ἀπάνευθε γωνίτσα ἀγαπημένη
νὰ γείρω τὸ κορμὶ ἀποσταμένη
στὴ σκοτεινιά...
Μὰ δὲν τὴ βόηκα, ὠμίνα!

Γυρνῶ σὲ Σένα!...

Μετάνοια! Στὸ ἔρωτα τὸ νόημα
στ' ἄδικα ζήτησα τρελλὴ χαρὰ
ἦρθε μὴ αὐτὴ πού ἡ συμφορά
μ' ἦρε πνιγμένη μέσ' στὸ κλάμμα...
Καὶ τώρα νά!... μὲ πόδια ματωμένα
γυρνῶ σὲ Σένα!...

Μέσ' στὰ φιλιὰ πού κάψαν τὸ κορμὶ μου
δὲ βόηκα τὸ γλυκόκορμον πιστό,
τὸ θεῖο, τὸ δυνατό,
πού σβύνει τὴν τρομάρα τῆς ἐρήμου
φτωχῆς ψυχῆς... Κι' ἀπαρθεῖν παρθένα
γυρνῶ σὲ Σένα!...

Τῆς σάκας ἡ φοιχτὴ ἀνατογίλει
πού συγκαλύπτει συνταραχτικὰ
τ' ἄδρὸ κορμὶ μου... Ὅσες, μυστηριακὰ
μὴν μοῦ κλείσαν καὶ τῆς οὐρανίας πόλες;
Δώσε ἔλεος στὴ δύστυχη ἐμένα,
γυρνῶ σὲ Σένα!...

Δέξου με! Μὲ τὰ πόδια πληγωμένα
ἀπ' τὸ μακρὸν τὸ δρόμο, τὸ σκληρὸ
ποῦκα ἀπὸ πῶς νὰ σὲ βρῶ
καὶ μὲ τὰ γέλια ὑψωμένα
γὰ προσευχὴ...
Γυρνῶ σὲ Σένα!...

ΣΤΥΞ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΕΛΟΥ

«Εἶσαι ὁ τρελλὸς τὴν ἄρχισε τὴν ἱστορία του
πάλι:
— «Μὴν ἀνοιξὴ ἦταν κι' ἔλαμψε στὰ μάγια
ἐνὸς πουνουροῦ,
κι' εἶχε στεφάνι ἀπὸ μυρτιάς στ' ὀλόξανθο κε-
φάλι
καὶ σ' ἄστρο τοῦ προσώπου τῆς τὸ χρῶμα τ'
οὐρανοῦ».

«Εἶνα πρῶτὸν ἀντίκρυσε τὴ φλόγα τῆς ματιᾶς
τῆς
σὰν φεγγαρόβλητα γλυκὴ σὲ πλάση σκοτεινὴ,
κι' εὐθὺς σκλάβος ἐγένικε τῆς τρυφερῆς καρ-
διάς τῆς
χωρὶς ποτὲ τὸ μυστικὸν π' ἐκρυβε νὰ τῆς πῇ...
Μὰ κάποιον ἄλλο πρῶτὸν πού τῆς αὐγῆς τ' ἀ-
ντίκρυσε τὴν ἀγάπην πού εἶχε γι' αὐτήν.
Μ' ἔπνευσε τὸ παρὰ πᾶν, στρεβλὸν σ' ἐνὸς
τοῖχο νὰ μὴν πέσω κι' ἄρχισα τὰ δάκρυά μου
νὰ τρέξουν. Καλὸν τυχὸν κείνης ἡ ψυχῆς
χάνονται πρὶν οὖν τὸ δειρὸν τοῦ...
Προχώρησα σὲ δρόμο γιὰ νὰ μὴν σὲ μὲ
νὰ ὑπαρῇ μὲ τὴ μοναδική, τὴν ἀληθοῦς
ἀνάμνηση τοῦ ἔρωτά μου πού τόσο ἀργὰ
πνίχθη καὶ κοιμήθηκε τόσο γρήγορα.
Καὶ τότε θυμῆκα κάποιον παλιὸν λόγον
νιμμένο στίχο:
Σώπαινε κούφ' τὰ δάκρυά σου
μάρτυς βουβός, νὰ μὴ γογγύξῃς
σφάλμα στὸς ἄλλους τὴν καρδιά σου
κάθε φορὰ πού τὰ σπρουγγίζεις!

Κι' ἔτσι ὁ τρελλὸς τὴν τέλειωσε τὴν ἱστορία
του πάλι:
— «Ἡ ἀνοιξὴ μου κι' ἂν ἀργῇ, ὅμως θὰ νὰ γυ-
ρῇ
σὰν τὴν τριανταφυλλιά πού σβῇ κι' ὕστερα
ξαναθλάει...
Ἡ ἀνοιξὴ μου οὐδὲν ἔχει, μὰ πάλι θὰ νὰ ἀνοι-
ξῇ...»

Γ. Π. ΜΟΥΤΑΦΗΣ

Η ΙΔΙΑ ΠΑΝΤΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

«Γιόργο μου, σ' ἀγαπῶ! μάρτυς μου ὁ θεὸς
ἂν σοῦ λέγω ψέμματα...»

Μοῦ τὴν εἶχε γνωρίσει κάποιον ἑταῖρον
μου ἕνα βράδυ πού τῆς ἀπάντησα τυχαίαν
δρόμο.
Δὲν τῆς ἔδωσα καμμιὰ προσοχή. Ἦταν
γιὰ μένα μὴ ἀπ' τῆς πολλῆς χωρίς προσο-
χῆς γινώριμης.

Ποῦ νὰ φανταζόμουν ποτὲ τὸ ῥῆμα
θὰ πᾶν ἐπὶ τὴν κατοικίαν ζωὴ μου!...

Μὰ ἔτσι συμβαίνει σχεδὸν πάντα: τὰ πρῶ-
τα πράγματα, ἐκεῖνα στὰ ὅποια δὲν ἔχω
με καμμιὰ σημασία ἢ πού δὲν πρῶτον
προσοχὴν, παίζουν, τῆς περιστάσεως
ῥεῖ, τὸν σπουδαιότερο, τὸ μεγαλύτερο
στὴ ζωὴ μας. Αὐτὸ θέλει, βλέπετε, ἡ ἀν-
νεία τῆς τύχης...
Ὅταν τὴν ξανάβω, μούδωσε τὸ λείψαν
τῆς νὰ γράφω κι' ἐγὼ—ὅπως θὰ ἐκεῖ
ποιούσῃ ποτὲ νῆος στὴ θέσση μου—ἔλα-
μπε σὲ μὴν νὰ δείξω πνεύμα.
Δὲν ἄργησε νὰ μοῦ τὴν ἐπιστρέψῃ μὲ
τῆς τώρα ἀπάντησιν:

«Γιόργο μου, σ' ἀγαπῶ! μάρτυς μου ὁ θεὸς
ἂν σοῦ λέγω ψέμματα...»

Γέλασα μὲ τὴν ἐπιπολαιότητα τῆς καὶ
τῆς τὸ λείψαν σὲ μὴ γωνία. Μὰ δὲν
σε πολλὸν καιρὸς κι' ἄρχισα νὰ κινῶμαι
συμπάθεια γι' αὐτὴν τώρα δὲν μοῦ ἦταν
ἀδιάφορη ὅπως πρῶτα.

Μὴ μὲρα ἔμεινα ἀπὸ κάποιον φίλιν
διεδίδο γιὰ μένα. Τὴν ἀγαπούσα, λένει, πού
πού μπουρῶσα ν' ἀνταγωνίσω ἂν δὲν τῆς
ἔλεπα ἔστω καὶ μὴ βραδυά.

«Εἴπα ἔξω φρενῶν, ἂν τὴν ἔβλεπα καὶ
τὴ στιγμὴ, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἦτοια καὶ
νὰ κάνω.

Εὐτυχῶς εἶχε περάσει ὁ πρῶτος θυμὸς
τῆς εἶδα νάχρηται: τοῦτο ὅμως δὲν
ἐμπόδισε νὰ τῆς μιλήσω ὅπως δὲν ἔλαμπε
Καὶ μυστηριεῖς δικαιοσύνης ζήτησε
πῇ, ἀλλὰ δὲν τὴν ἄρχισα νὰ τελειώσω.

Ζητώντας συγγνώμην, ἔφραγα γιὰ λίγα
φτά.

Ὅταν ξαναγύρισε μούδωσε ἕνα γραμμα-
τι, σφίγγοντάς μου μάλιστα τὸ χεῖρ.
«Ἀναψὲ ἕνα σπῖρο καὶ διδάσκα ἀπὸ τῆς
ἀγάπης...» ἕνα φύσμα τοῦ ἀγέρα μούδω-
σε τὸ σπῖρο καὶ δὲν μπόρεσα νὰ συνεχίσω
τὸ διάβασμα. Αἰσθηματικολογίαις πάλι, σκέψεις
καὶ προχώρησα σ' ἕνα κίονι νὰ ἐκκλινῶ
σὺν. Κεραυνὸς νάφευγε στὸ κεφάλι μου καὶ
δὲν θὰ μὴν ἔκανε τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν. Αἰσθη-
ματικὰ τῆς δυνάμεως μου νὰ φεύγουν, τὸ σπῖρο
μου νὰ παραλύει. Νὰ τί διδάσκα: «Τὸ ἔξω
ἀγαπῶ, εἶναι ψέμματα. Τόσο γὰρ γιὰ νὰ
νὰ εἶσαι ἐπιπόλαιος. Μήπως τὴν ἔβλεπα
μ' ἀγάπης;»

Μ' ἔπνευσε ἕνα εἶδος μανίας. Θὰ ἦτοια
φωναξίω, νὰ σπάσω κατὶ, νὰ σπῶμαι
μου μὲ τὰ νύχια κι' ὅμως τίποτα ἀπ' ἐλ-
τὰ δὲν ἔκανα. Ἐπείπε νὰ τὴν γὰρ
νοιώσω τὴν ἀγάπην πού εἶχα γι' αὐτήν.
Μ' ἔπνευσε τὸ παρὰ πᾶν, στρεβλὸν σ' ἐνὸς
τοῖχο νὰ μὴν πέσω κι' ἄρχισα τὰ δάκρυά μου
νὰ τρέξουν. Καλὸν τυχὸν κείνης ἡ ψυχῆς
χάνονται πρὶν οὖν τὸ δειρὸν τοῦ...
Προχώρησα σὲ δρόμο γιὰ νὰ μὴν σὲ μὲ
νὰ ὑπαρῇ μὲ τὴ μοναδική, τὴν ἀληθοῦς
ἀνάμνηση τοῦ ἔρωτά μου πού τόσο ἀργὰ
πνίχθη καὶ κοιμήθηκε τόσο γρήγορα.
Καὶ τότε θυμῆκα κάποιον παλιὸν λόγον
νιμμένο στίχο:
Σώπαινε κούφ' τὰ δάκρυά σου
μάρτυς βουβός, νὰ μὴ γογγύξῃς
σφάλμα στὸς ἄλλους τὴν καρδιά σου
κάθε φορὰ πού τὰ σπρουγγίζεις!

Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΣ

Μεταξὺ μας

ΤΟ ΔΑΚΩΝΙΖΕΙΝ...

Παρακάλεσαν πρὸ ἐτῶν τὸν Μάξιμο Γκόρ-
κιν, τὸν περίφημο Ρώσσο μυθιστοριογράφον, νὰ
δώσῃ τὴν αὐτοβιογραφία του.

Αὐτὸς, λοιπόν, ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«1878, μπερσοῦπάλλης πλοῦτος.
1879, ἐμποροῦπάλλης πλοῦτος.
1882, ὑποπλοῦτος πλοῦτος.
1883, βοήθης ἀποστολῆς.
1884, ψωμάς.

1886, περσιανὸς τραγουδιστής.
1887, πωλητὴς μὴλων στὸς δρόμους.
1888, ἀπεριεργὴ ν' ἀνταγωνιστῇ.
1889, ὑπάλληλος δικηγόρου.
1891, ἀλήτης στὴ Ρωσία.

1893, χαμῆλης στὸν σιδηροδρόμ. σπαθῶ.
1894, δημοσιεύτης τὸ πρῶτο τοῦ ἔργου».

—□—
ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗ ΜΑΣΚΑ...

Κάποιον ἀποκορὰ εἰδίδωτο στὸ Βερολίνο ἕ-
να μεγάλου χορὸς μεταμφιεσμένων, τὸν ὅ-
ποιον ἐπρόκειτο νὰ τιμῇ μὲ τὴν παρουσίαν
του καὶ αὐτὸς ὁ Μέγας Φρειδερίκος.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως εἶχε ἀπαγορεύσει στοὺς
ἀξιωματικούς τοῦ ἱππικοῦ νὰ παρενδύωνται σ'
αὐτόν.

Στὴν μέση τοῦ χοροῦ ὅμως, ἔμεινε ἐντελὸς
τυχία ὅτι κάποιος λοχαγὸς παρέδωκε αὐτὴ τὴν
διαταγὴν καὶ μάλιστα πῆκε στὴν αἵθουσα τοῦ
χοροῦ ἀνεγνώρισε τὸν ἄνθρωπον ὑπὸ τῆς μεταμ-
φίσεως εὐγενεῖος Βενετού.

Τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ
φωνή.

—Σὲ γνωρίζω προσωπικῶς μου.
Ὁ ἀξιωματικὸς ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴν τοῦ
βασιλέως, ἐχλῶρισε καὶ ἀπήντησε:

—Εἴμι ὁ λοχαγὸς Δεῖνα.
—Εἶσαι ὁ λοχαγὸς Δεῖνα.

—Μάλιστα, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, Βοίσκομαι
ὅμως ἐδῶ χωρὶς ἄδεια καὶ κείνος πού θὰ τὸ
μαρτυρήσῃ θὰ εἶναι ἄθλιος!...

Ὁ βασιλεὺς δάγκωσε τὰ χεῖλη του καὶ ἀ-
πῆντησε:

—Ἐγὼς τὸ λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι τὸ
πράγμα καὶ μείνῃ μεταξύ μας.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ λοχαγὸς βρισκόταν στὴν
ἐπιθεώρηση τοῦ στρατοῦ πού γινόταν ἀπὸ τὸν
βασιλέα.

Ὁ βασιλεὺς τὸν κύταζε κατὰμματα. «Εἴ-
παιτα δέ, σταματώντας τὸ ἄλογόν σου ἐφώνα-
ξες:

—Λοχαγὸ Δεῖνα!
Ὁ λοχαγὸς ἐπλησίασε τὸν βασιλέα.

Τότε ὁ Φρειδερίκος, τοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ
φωνή:

—Προσωποδόφω, προδιδάσκεις σὲ ταγ-
ματάρχην, θάναθ' ὅπως ἄθλιος ἐκείνος πού θὰ
τὸ πῇ.

—Ἐγὼς τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, Μεγα-
λειότατε, ἀπήντησεν ὁ λοχαγός, ὅτι τὸ πρᾶ-
μα θὰ μείνῃ μεταξύ μας.

Καὶ ἔτσι, ὁ λοχαγὸς-ταγματάρχης ἐξακο-
λύθησε νὰ ὑπηρετῇ ἐπὶ ἕνα χρόνον μὲ τὸ βαθ-
μὸ τοῦ λοχαγοῦ, καὶ τότε μάλιστα δημοσιεύθηκε
τὸ διάταγμα τοῦ προδιδάσκει τοῦ.

—□—
ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ

Τὰ παρήσημα τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλ-
μου στοιχίζαν πᾶνω ἀπὸ 45.000 λίρες. Τὸ πο-
λυτιμότερον ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ παρήσημα τοῦ
Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Γκόρτερος.

Ὁ Κάιζερ εἶχε ἐν ὄψιν πᾶνω ἀπὸ 200
σταυροὺς, ἄστρα καὶ ἄλλα ἐμβλήματα.

—□—
ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΚΑΝΟΝΙ

Ὁ Κάιζερ περριφανεύονταν γιὰ ἕνα ὀλόχρον-
τον κανόνι πού εἶχε στὸ παλάτι του. Τὸ κανό-
νι αὐτὸ στοιχίζε πᾶνω ἀπὸ 10.000 λίρες καὶ
φωλαγόταν ἀπὸ ἰδιώτη φρουρὰ.

Τὸ κανόνι αὐτὸ φωλαγόταν ἐπὶ δύο αἰῶνες
στὸ Μουσεῖον τοῦ Ἀμβούργου, καὶ χαρίστηκε
πρὸ τριάντα ἐτησίων χρόνων στὴ γερμανικὴ
Κυβέρνηση.

Μεταξὺ μας

ΔΗΛΩΣΙΣ.

Στὸ
ἐπόμενον φύλλο θὰ τε-
λειώσῃ ἡ προκαταρκτι-
κή κρίσις ὅλων ὅσων
λάβωμε ἐντὸς τῆς προ-
θεσμίας τοῦ Διαγωνι-
σμοῦ. Τὰ ἐγκριθέντα θὰ δημοσιευθῶν στὰ
δύο, τρία ἐπόμενα φύλλα καὶ κατόπιν ἡ ἐπι-
τροπὴ, τῆς ὁποίας τὰ ὀνόματα θὰ σᾶς ἀναγ-
γελοῦν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπόμενα φύλλα μας,
θὰ παραλάβῃ τὰ φύλλα τῆς «Εβδομάδος» ἀπὸ
τὸν ἀριθμὸν 1 ἕως τὸν τελευταῖον πού θὰ ὑ-
πάρχῃ ἡ ἐγκρίθεισα ἢ ἡ ἐγκριθέντα ὕλη
καὶ ἐξ αὐτῶν θὰ βραβεύσῃ σύμφωνα μὲ τοὺς
δημοσιευθέντας ῥῆθ' ὁρους τοῦ Λογοτεχνικοῦ
Διαγωνισμοῦ μας.

Γ. Ὁ θῶναιον. Καλὸ. — Ἀδανέαν.
Ἐπαναλαμβάνετε πολλὰς φορὰς. Ὡς ἰδέα
καλὴ, ἡ ἐκτέλεσις ὅμως ὑστερεῖ. Σὲ πολλὰ
σημεῖα ἀψυχολόγητο. — Α. Μαυρογέννη.
Κρατοῦμε τὰ ἄουλοῦδιν. Τ' ἄλλα ὑστεροῦν
πολύ. — Νέμιν. Δὲν μᾶς ἱκανοποιεῖς. — Ε.
Βασιλῆ. Δὲν λείπει πολλὰ πράγματα. — Ε.
Νέμιν. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. — Ο. Γεωργα-
κῆν. Προσπαθεῖτε νᾶστε πρωτοτυπώτερος.
Τὰ θεμάτ' αἰσθητικὰ καὶ κοινὰ καὶ χιλιό-
γραμμια. — Α. Τάσιον. Ἀψυχολόγητο. —
Μ. Μαύρου. Ἀνακλόουθ καὶ μὴ ἀνιερῇ
ἐπαναλήψεις. — Ε. Καλιγᾶ. Δὲν ἔχετε δι-
κιο. — Συμμεωνίδην. Καλὸ. — Π. Κα-
τσούλην. Ὅχι καὶ σπουδαία πράγματα. —
Σ. Μαροῦ. Δὲν τὸ πετύχατε. — Α. Β.
Βασιλῆ. Δυστυχῶς εἶναι τόσο κακότεχνα
γραμμένα πού πρέπει νὰ ξαναγραφῇ ἀπ' τὴν
ἀρχήν. — Π. Παπαδάκη. Ἀνάκατες πα-
ραστάσεις καὶ αἰσθητικὰ χωρὶς συνοχὴ καὶ
εἰρή. — Τ. Νούσσα. Ἐσεὶ πῶναι γραμ-
μένα δὲν λένε τίποτε. Καὶ τῶν δυὸ ἡ ὑποθέ-
σις δὲν μποροῦν νὰ χωρῶσιν στὰ στενὰ ὅρια
ἐνὸς περσοῦπάλλου. Θέλωμε ἄλλω. Φυγο-
λογικὴ ἐξέλιξη, ἀρχή, πλοκή καὶ τέλος. — Γ.
Μαροῦ. Κοινὴ στιχοπλοκή χωρὶς νόη-
μα. — Ο. Λ. γ. Γ. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. — Διαβ-
στε μὴ στιχοπλοκή καὶ ποίησιν. — Α. Ζά-
βαλην. — Ἀεγχο. — Τ. Γ. Κοινοτυπῆς
καὶ χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον. — Φάροστ.
Προχειρογραμμένα. — Ν. Μοῦζης. Φοβερὰ μ'
ἕνα ἄλλο πού μᾶς εἶχατε ξαναπεῖτε. Μήπως
τὸ ξεχάσατε; — Τ. Βαφειάδην. Ὅπως
σᾶς ἐξαγορεύωμε θὰ θέλωμε ἡ μεταφράσεις
σᾶς νὰ συνοδεύωνται κι' ἀπὸ τὸ πρωτότυπο.
Ἄλλωθ' δὲν μποροῦμε νὰ κρίνομε κατὰ πό-
σον ἀπεδύθησαν πιστὰ καὶ ἐπιτυχημένα. Γι'
αὐτὸν τὸν λόγον ἄλλη φορὰ σᾶς παρακαλοῦμε
νὰ συνοδεύετε τὰ χειρογράφα σᾶς μὲ τὸ πρω-
τότυπο. — Τ. Δ. ε. Ἀψυχολόγητο καὶ μὴ
βορὲς ἐπαναλήψεις. — Α. Καραδῆ. Τὸ
ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. — Ε. Καραδῆ. Καὶ
θέλει νὰ πῇ, μὰ δὲν κατανοῶναι νὰ τὸ παρου-
σιάσῃ. Ἐργαστῆτε πρὸς προσεκτικὰ. — Ε. Ζα-
κυνθινάκη. Τὸ διήγημά σας στήλη ἀ-
δύνατο νὰ τὸ διαβάσωμε, τόσο ἀσχημονημέ-

νο ἦταν

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 368)
 Ο υπάλληλος.— Άν δεν μπορεί να περπατήσει, έχουμε φορείο...
 Ζεράρ.— Όχι... Περπατάει θαμνάσια...
 Άλλα νά... (Κάνει μιά άόριστη χειρονομία).

Ο υπάλληλος.— Α! Κατάλαβα! Είναι τροφή... Άμέσως, θα σάς δώσω την άδεια... (Φωνάζει έναν άλλον υπάλληλο): "Όταν έρθη ο κύριος με μιά κυρία, θα τους οδηγήσεις άμέσως στο βαγόνι τους..."

Ζεράρ.— Σας ευχαριστώ πολύ κύριε... (Από μέσα του, φεύγοντας): Δόξα τω Θεώ!... Άν περνούσα μπρός από την Νίνα και τους φίλους της με την θεία μου, τον σάκκο, την Πουλχερία, τον Φομπιλά και τον Ζοζέφ, θα γινόμουναι ρεζίλι!... Άς πάρω τώρα τα εισιτήρια... (Έξαφνα σκοντάφτει πάνω σ' έναν κύριο). Παρντόν κύριε... (Τον αναγνωρίζει. Στενοχωρημένος): Μπά! Ο Σαλέρν!...

Σαλέρν.— Φεύγεις;
 Ζεράρ.— Καί σ';
 Σαλέρν.— Ναι, πάω στο Έβιάν...
 Ζεράρ.— Είσαι άρρωστος;...
 Σαλέρν.— Κάθε άλλο... Πάει όμως η Νίνα... και καταλαβαίνεις...

Ζεράρ.— Κατάλαβα,
 Σαλέρν.— Έσύ, πού πάς;
 Ζεράρ.— Έγώ;... Στο Άλλεβάρ...
 Σαλέρν.— Για την υγεία σου;
 Ζεράρ.— (με στενοχωρία).— Όχι... συνοδεύω κάποιο πρόσωπο...

Σαλέρν.— (του κλείνει το μάτι).— Πάντα ο ίδιος!... Πώς τὰ καταφέρνεις!... (Του σφίγγει το χέρι) Σ' άφίνο για να μην είμαι αδιάφορος.

Ζεράρ.— Μά όχι... δεν είναι ό,τι νομίζεις... Μπράβο! Όρα! Έφυγε χωρίς να μ' άκούση... Φαντάζεται... (Έξαφνα βλέπει τη Νίνα και την παρέα της που προχωρούν. Η Νίνα κάνει να τον πλησιάσει, μα ο Σαλέρν τη σταματάει και κάτι φαίνεται πως της λέει). Μπορώ! Αυτό το ζώο ο Σαλέρν κάθεται τώρα και της εξηγεί ότι έχω μιά έρωτική περιπέτεια... Και δεν τελειώνουν... Α! Τέλος πάντων!... Έφυγαν... Φτάνει να μην έρθη τώρα η θεία μου... Νά την!... (Όρμα προς αυτήν προσφέροντας το μπράτσο του). Περάστε από δω θεία μου...

Η μαρκησία.— Πώς, αυτό δω... Μά η αίσθηση της άναμνης είναι άριστερά... Ζεράρ.— Ο' άνέβουμε απ' ευθείας στο βαγόνι...

Η μαρκησία.— Δε θα μάς άφήσουν... Δεν πους ξέρεις τί είναι... (Βλέπει έξαφνα έναν υπάλληλο που τρέχει να τους οδηγήσει στο βαγόνι). Μά τί διάβολο! τους ξέρεις όλους εδώ;...

Ζεράρ.— (βλέπει τη Νίνα να 'Οκάζ, τον Σαλέρν και τους άλλους που τον κυττάζουν, ξεκαρδισμένοι στα γέλια). Πάει! Με είδανε! Η μαρκησία.— Άκουσε, Ζεράρ... Δεν ξέρω τί έχεις από το πρωί... Δε φαίνεσαι εύθυμος... Μήπως έχεις τίποτα που να σε στενοχωρή...

Ζεράρ.— (χαμογελώντας όσο πιο χαριτωμένα μπορεί).— Έγώ;... Ω!... Θεία μου!... Άπεναντίας!... ΖΥΠ

ΚΟΥΛΑ ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ

(Συνέχεια από την σελίδα 371)
 —Νά, κομψιμένο έρριόκειτο να σου κάνω...
 —Α, ύστο! Γράφτω αν θέλεις, αλλά μη μου τὸ λές...
 —Έγώ ούτε της τὸ εἶπα, ούτε τὸ γράφω, όπως βλέπετε. Έπρεπε να κάνω άλλως τε κάτι για να τη θυμώσω.

Μά η Κούλα δὲ θυμώνει μ' αὐτά. Προσθέτω αὐτομα κάτι απ' τη ζωή της: Η Κούλα συντηρεί και σπουδάζει τ' αδέσφωτα της, εργάζεται στο σπίτι της σαν αληθινή νοικοκυρούλα, και λατρεύει την οικογενειακή ζωή.

Διαβάζει, όπως είπαμε, πολύ, όλων των ειδών τὰ βιβλία, εκτός από... φιλοσοφικά, είναι πολύ μισέμ, πολύ απλή, και καθόλου: ΣΝΟΜΠ

ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΒΑΝΣΟΝ

(Συνέχεια από την σελίδα 374)

κα, όποια κι' αν είναι, θα παρουσιάστηκε σε κάποια περίσταση της ζωής της, ή ευκαιρία να έρθει έναν άντρα. Μιά γυναίκα, βέβαια, μπορεί να μην ήθελε μιά πρόταση γάμου με τη δικαιολογία ότι δεν αγαπά αυτόν που της την κάνει. Αυτό, βέβαια, είναι μιά σοβαρή δικαιολογία. Πολλές γυναίκες όμως, άραγε, αρνούνται γι' αυτό το λόγο; Άλλες γυναίκες, αυτές που εργάζονται κυρίως, μένουν ανύπαντρες γιατί θεωρούν τὸ γάμο επικίνδυνο. Μά άλλα λόγια δεν έχουν τη διάθεση της περιπέτειας, και τρομάζουν μπρος στες συνέπειες ενός γάμου.

Προσωπικώς, εγώ, είμαι από της γυναίκες εκείνες που πρέπει να έχουν έναν σύζυγο, για τὸν απλούστατο λόγο ότι θα νόμιζα πως χάνομαι αν έμεινα μόνη.

Όπως, επειδή, σ' όλη μου τη ζωή ήμουν περιτολισμένη από φίλες. Άν ήμουν υποχρεωμένη να ζήσω σαν ερημίτης, είμαι βέβαια πως σὲ λίγο θὰ πέθαινα. Τί να γίνη, έτσι είμαι κομωμένη! Πολλές γυναίκες λένε πως δε χρειάζονται ούτε άντρα, ούτε παιδιά. Όσολογο πως μού είναι αδύνατο να ένοήσω αυτές της γυναίκες!

Και τὸ συμπέρασμα:
 Ο γάμος, λοιπόν, είναι απαραίτητος για την εὐτυχία μιάς γυναίκας;—Τί να σάς πώ...

ΕΒΔΟΜΑΣ

Στο ερώτημα αυτό μόνο κάθε γυναίκα, με τη γη, μπορεί ν' απαντήσει...
 ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΒΑΝΣΟΝ

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΙΑ ΓΥΑΛΙΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 375)

—Ο διάβολος να σε πάρει! ούρλασε ο γριάνθρωπος! Έβνοια σου όμως, και να τρώσεις τὰ σπασμένα...
 Τα δαυτά του χέρια πέσαν στους ώμους του Άρσένη.

—Μη μ' αγγίζεις! Μη μ' αγγίζεις! έπαινε να τσιρίξει ο φευγαλέος.
 Κάποια φωνή άκούστηκε τότε από τὸ θύσσο:

—Μην τὸ πάρεις τὸ κακομαγειρμένο λιά του. Άν τὸν κόψω κανένα αυτίκι, τότε τὴν ψήνω σ' όλη σας τη ζωή...
 Όλοι οί πελάτες τότε ριχτήκαν τὸν δόγχο. Άρχισαν να φωνάζουν:

—Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...

—Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...

—Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...

—Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...

—Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...

—Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...

—Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...

—Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...

—Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...

—Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...

—Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...

—Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...

—Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...

—Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...

—Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...
 —Είναι άσπληχνος! Νά, ρεβή έτσι ε'ίσε!...

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ο Άρσένης πέταξε μιά φανταστική διέθυνση. Κατόπιν, αφού έκανε μιά θαυμάια χειρονομία σὲ όλους όσους είχαν πάρει την υπέρασπισή του, τους είπε:

—Με συγκίνησε ιδιαιτέρως βλέποντας ότι υπάρχουν πάντα άνθρωποι με ιπποτικά αισθήματα, έτοιμοι να λάβουν τὸ μέρος του αδύνατου!

Όταν βρέθηκε στὸ δρόμο, έβγαλε τὰ γυαλιά του, τὰ σκούπισε, τὰ έκρυψε στην τσέπη του, και σιγοτραγουδώντας εξακολούθησε τὸν περίπατό του.

ΑΛΦΟΝΣ ΚΡΟΖΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια από την σελίδα 380)

—Νά παντρευτώ την κόρη σας! Νά παντρευτώ εγώ! Α! όχι δά! Πώς σας ήθελε αυτή ή ιδέα; Άγαπώ πολύ την ελευθερία μου! Νά δεσμευθώ εγώ, ποτέ! Όσοι ήταν θα γίνω σαραντα χρονών, και τότε άκόμη!... Δεν συλλογίζεστε της σκοτούρες της οικογένειας, της εθύνες... Φτωχή μου Έβελιν, δεν είμαι πιά εκείνο τὸ άνόητο παιδί που ήθελε να σας απαγάγει. Ησυβστε είμαι ένας λογικός άνθρωπος... λογικός και έρωτευμένος μαζί σας. Σας εκτενώ, θάχωμε μιά σχέση γοητευτική και μυστική... Κανένας δεν θα υποπτευθή τίποτα... Η κοσμική ζωή σας δεν θα υποστή καμμία μεταβολή... Έξ' άλλου μού στείλετε μιά μικρή άμοιβή για της περασμένες σας σκληρότητες...

Της είπε πιασεί τα χέρια. Έκείνη τὸν κύτταξε με φρίκη. Αυτή λοιπόν ήταν ή κατάσταση του ώραίου και τρελλού έρωτός του; Αυτή ή υπολογιστική άγάπη, ή προσεκτική, ή έγωιστική. Δεν της επρότεινε πιά να την απαγάγει, όχι, όχι! Της επρότεινε μιά σχέση χρυσάια, ανεύθυνη, που θα την διέκοπτε την ημέρα που θα την βαρύνανε, όταν θα τὸυ φαινότανε πιά γρηά...
 —Ποτέ, ποτέ, φέλιξε εκείνη, τραβώντας τα χέρια της. Φύγετε από δω!

Κρατούσε τὰ δάκρυά της που ήσαν έτοιμα να κυλήσουν από τὰ μάτια της, για να μην τὰ δὲ εκείνος. Τώρα τὸν μισούσε. Τὸν μισούσε γιατί σκότωσε μέσα της την άνάμνηση τὸυ έρωτόπαθου παιδιού που ήταν άλλος. Την μοναδική έρωτική άνάμνηση που είχε στη ζωή της.

Και εκείνος έφυγε δίχως να καταλάβει...
 ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

Δ. ΚΑΡΑΜΠΑΤΗΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 389)

—Θα θέλατε ναχατε τὸν αθλητισμὸ επάγγελμα;
 —Μά... ο' μόνος που τὸν έχει επάγγελμα, εἰμ' ἐγώ.
 —Όχι. Από της άλλης απόψεως έννοώ...
 Ο Καραμπάτης—καιρός ήταν—σοβαρεύεται.

—Όχι, μού λέει σταθερά. Ο αθλητής όταν δεν είναι ερασιτέχνης είναι καραγκιόζης. Έχω γυρίσει όλον τὸν κόσμο σχεδόν, και μού πρότειναν σὲ πολλά μέρη να μείνω, και να εἰσαχθῶ τὸ επάγγελμα τὸυ παλαιστοῦ. Άλλά αν τὴχανα, έπρεπε να θάψω μέσα μου κάθε ιδεολογία, και κάθε έγωισμό. Γιατί έπρεπε να γάνω ή να κερδίζω, αναλόγως τὸν περιστάσεων!

—Πώς, αναλόγως τὸν περιστάσεων;
 —Νά, θα πηγαίναμε λ. χ. σήμερα να παλαίψουμε σὲ τάδε χωριό. Άν είχε εκεί συμπαθείς ο αντίπαλός μου, εγώ έπρεπε να χάσω. Άλλιῶς ή επιχείρησι θα απέτύχαινε, διότι δε θα ευχαριστήτο ο κόσμος, και μεις δε θα τομώσαμε να ξαναπάμε!

—Κόριε Καραμπάτη!
 Ο υπάλληλος τὸν φωνάζει. Έκείνος με κυττάζει στενοχωρημένα, δείχνοντας φανερά πως θέλει να φύγω. Έγώ χάθουμαι μακριάς! Άνάσω μάλιστα και τσιγάρο.

—Λοιπόν, τί λέγαμε; τὸν λέω νοηλῶς.
 —Τίποτα! Έσοπάει ο Καραμπάτης. Τίποτα δεν λέγαμε. Τάχαμε πῆ όλα, και υποθέτω πως ετοιμάζοσσε να φύγετε!

Και έφυγα ὄντως αὐτή τη φορά, αλλά ικανοποιημένος! Εἶχα ένδικηθῇ τὸν Καραμπάτη για τὴ μιάμιση ὥρα πούχασα περιμένοντάς τον!

ΣΠΟΡΤΣΜΑΝ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ:

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Νοταρά 15, Αθήναι

Τηλέφωνον: 64-67

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Έσωτερικού Δρχ. 150

Έξωτερ. : Δ. Άγγλιας 1

Έξάμηνοι και άναλογίαν.

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ:

Κ. ΣΥΡΙΓΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΤΟΣ Δ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 3

Τὰ εμβάσματα απευθύνονται προς τὸν Διαχειριστήν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Κουμλῆν, Μελισσοχώρι (Μακάριζα).

Αί επιταγή εκδίδονται επ' ὀνόματι τὸυ διαχειριστοῦ μας κ. Κων. Τίνου Συριανούδη, Νοταρά 15.—Ε. Άσπμακόπουλον, Αμφισσαν.

Σας ευχαριστοῦμεν θερμὰ για τὸ εὐγενικό σας γράμμα.—Ι. Νικολάου, Κόρινθον. Τὰς προς τὴν Εσμεράλδαν και Ιατρὸν επιστολάς σας, δέον να απευθύνετε προς τὰ γραφεῖα μας.—Κ. Αναγνωστόπουλον, Ένταῦθα. Δυστυχῶς δεν δυνάμεθα να σας πληροφορήσωμεν.—Τ. Λίτσου, Χαλκίδα, Ι. Συνατήαν, Θεσσαλονίκη. Ευβάσατε 5 δρχ. δι' ἑκαστον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Τ. Σπανδάγον, Ρέθυμνον. Ευχαριστοῦμεν θερμῶς. Δελτίον εστάλη.—Αν. Πανουράκη, Κέρκυρα. Έχουμεν ανταποκριτήν. Ευχαριστοῦμεν. Φύλλα εστάλησαν.—Γ. Δαλκαφούκη, Καλάμας. Η αίτησίς σας εγκρίνεται. Αποστέλλετε δύο φωτογραφίας δια τὸ δελτίον.—Ν. Τρέχαν, Άγρίνον. Σας ευχαριστοῦμεν θερμῶς δια τὸ ενδιαφέρον και δια τίς ε-

νεργείας σας. Φύλλα αποστέλλονται ἀνελλιπώς.—Γ. Χανῆν, Άρίσαν. Θὰ ενεργήσωμεν τὰ δέοντα. Ευχαριστοῦμεν θερμῶς.—Α. Πετροπούλῃν, Μεσολόγγιον. Ευχαριστοῦμεν. Η ανταπόκρισις θα δημοσιευθῇ. Φωτογραφίας τοπείων κλπ. δεν δημοσιεύομεν.—Ε. Μητσόπουλον, Πάτρας. Ευχαριστοῦμεν θερμῶς δια τὴν ἐκθεσιν και δια τὰς ενεργείας σας.—Δ. Βελεγοράκη, Ηράκλειον-Κρήτης. Έχει καλῶς. Συνδρομή ελήφθη. Ευχαριστοῦμεν θερμῶς δια τὴν ἐκθεσιν και δια τὰς μέχρι τοῦδε ενεργείας σας.—Κ. Σπαθαράκη, Ηράκλειον-Κρήτης. Η αίτησίς σας γίνεται δεκτή. Αποστέλλετε δύο φωτογραφίας, δύνασθε να λάβετε τὰ βιβλία.—Κ. Κεραλάν, Καστορίαν. Ευχαριστοῦμεν θερμῶς δια τὴν ἐκθεσιν και δια τὰς ενεργείας σας. Συνδρομή ελήφθη. Διασημείας δεν έχουμε δυστυχῶς.—Χ. Κοέν, Χαλκίδα, Α. Ανδριτσόπουλον, Λαμία. Δελτίον και σχετικαί ὁδηγίαι αποστέλλονται.—Μ. Τσιγκουράκον, Γύθειον. Θὰ τὰ λάβετε.

Ανταποκρίσεις θα δημοσιευθῇ.—Γ. Μαζαράκη, Λεσίδω. Ευχαριστοῦμεν δια τὴν ἐκθεσιν. Ὡς προς τὸ ζήτημα της γενικής αντιπρο-

σώσεως, θα δημοσιευθῇ.—Γ. Μαζαράκη, Λεσίδω. Ευχαριστοῦμεν δια τὴν ἐκθεσιν. Ὡς προς τὸ ζήτημα της γενικής αντιπρο-

σώσεως, θα δημοσιευθῇ.—Γ. Μαζαράκη, Λεσίδω. Ευχαριστοῦμεν δια τὴν ἐκθεσιν. Ὡς προς τὸ ζήτημα της γενικής αντιπρο-

σώσεως, θα δημοσιευθῇ.—Γ. Μαζαράκη, Λεσίδω. Ευχαριστοῦμεν δια τὴν ἐκθεσιν. Ὡς προς τὸ ζήτημα της γενικής αντιπρο-

σώσεως, θα δημοσιευθῇ.—Γ. Μαζαράκη, Λεσίδω. Ευχαριστοῦμεν δια τὴν ἐκθεσιν. Ὡς προς τὸ ζήτημα της γενικής αντιπρο-

σώσεως, θα δημοσιευθῇ.—Γ. Μαζαράκη, Λεσίδω. Ευχαριστοῦμεν δια τὴν ἐκθεσιν. Ὡς προς τὸ ζήτημα της γενικής αντιπρο-

σώσεως, θα δημοσιευθῇ.—Γ. Μαζαράκη, Λεσίδω. Ευχαριστοῦμεν δια τὴν ἐκθεσιν. Ὡς προς τὸ ζήτημα της γενικής αντιπρο-

σώσεως, θα δημοσιευθῇ.—Γ. Μαζαράκη, Λεσίδω. Ευχαριστοῦμεν δια τὴν ἐκθεσιν. Ὡς προς τὸ ζήτημα της γενικής αντιπρο-

σώσεως, θα δημοσιευθῇ.—Γ. Μαζαράκη, Λεσίδω. Ευχαριστοῦμεν δια τὴν ἐκθεσιν. Ὡς προς τὸ ζήτημα της γενικής αντιπρο-

σώσεως, θα δημοσιευθῇ.—Γ. Μαζαράκη, Λεσίδω. Ευχαριστοῦμεν δια τὴν ἐκθεσιν. Ὡς προς τὸ ζήτημα της γενικής αντιπρο-

σώσεως, θα δημοσιευθῇ.—Γ. Μαζαράκη, Λεσίδω. Ευχαριστοῦμεν δια τὴν ἐκθεσιν. Ὡς προς τὸ ζήτημα της γενικής αντιπρο-

σώσεως, θα δημοσιευθῇ.—Γ. Μαζαράκη, Λεσίδω. Ευχαριστοῦμεν δια τὴν ἐκθεσιν. Ὡς προς τὸ ζήτημα της γενικής αντιπρο-

σώσεως, θα δημοσιευθῇ.—Γ. Μαζαράκη, Λεσίδω. Ευχαριστοῦμεν δια τὴν ἐκθεσιν. Ὡς προς τὸ ζήτημα της γενικής αντιπρο-

σώσεως, θα δημοσιευθῇ.—Γ. Μαζαράκη, Λεσίδω. Ευχαριστοῦμεν δια τὴν ἐκθεσιν. Ὡς προς τὸ ζήτημα της γενικής αντιπρο-

ΔΩΡΑ ΠΑΓΙΑΣ ΑΞΙΑΣ
ΔΩΡΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΔΩΡΑ τὸν ὁποῖον ή αξία σ-
νεχῶς αυξάνει είναι αἱ φωτο-
γραφικαί μηχαναί.

Zeiss Ikon Cameras

αἱ μόναι τὰς ὁποίας δύνασθε να ἐμπιστευθῆτε.

Η ευχαρίστησις να φωτογραφῆτε μόνου σας, να διατηρῆτε τὰς φελαῖς ἐντυπώσεις ἐκδρομῶν, ἐορτῶν, τὸν πρώτον βημάτων τὸν μικρὸν σας κλπ., καθιστᾷ τὴν ZEISS IKON CAMERAS πολὺτιμον και προσηλῆ.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος: ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Οδὸς Φιλελλήνων 4 Τηλέφ. 2-50

Ζητήσατε εἰκονογραφημένα φυλλάδια δωρεὰν και τιμὰς ἀπὸ όλα τὰ καλὰ καταστήματα φωτογραφικῶν εἰδῶν.

Zeiss Ikon A. G. Dresden

σωπείας, δυστυχώς δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς ἐυχαριστοῦμεν. Τὸ φύλλον, ὅπως ἐπανειλημμένως ἐδηλώσαμεν δὲν ἀποστέλλεται εἰς τοὺς ἀνταποκριτὰς.—Ν. Βραχωρίτην, Ἀγρίνιον. Ν. Βέτταν, Πόρον, Τ. Δόξαν, Πόρον, Μ. Νάσκον, Κιάτον. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὴν ἐκθεσιν.—Γ. Ματζαρίδην, Γιαννιτσά. Ἡ αἰτήσις σᾶς ἐγκρίνεται. Ἀποστέλλετε δύο φωτογραφίας.—Α. Ν. Π., Πάτρας. Ἀνταποκριτὴν ἔχουμεν. Εὐχαριστοῦμεν.—Γ. Σαραντόπουλον, Πύλον. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἡ αἰτήσις σᾶς ἐγκρίνεται. Ἀποστέλλετε δύο φωτογραφίας.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ τῶν τελευταίων δημοσιευθεισῶν πληροφοριῶν ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ Τύπῳ σχετικῶς μετὰ τὰς βαφὰς Τριχῶν, ὑπευθύνως δηλῶ ὅτι συμφώνως πρὸς τὸ πιστοποιητικὸν ἀναλύσεως τοῦ Δημοτικοῦ Χημεῖου Παρισίων, τὸ ὁποῖον θέτω εἰς τὴν διάθεσιν παντός ἐπιστήμονος, ἡ βαφή OREAL δὲν περιέχει Φεινοσταμίνη, ἡ ὁποία εἶνε δηλητήριο, τὸ ὁποῖον περιέχεται, ὅπως τὸ γνωρίζομεν, εἰς τὰς περισσότερας βαφὰς τριχῶν.

Βεβαίω ἐπίσης ὑπευθύνως ὅτι ἡ βαφή OREAL εἶνε ἀπολύτως ἀβλαβὴς δι' ἰατροὺς καὶ δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀνευ συμβουλῆς ἱατροῦ ἀπὸ κάθε ἀτόμου καὶ οἰαοδήποτε ἡλικίας καὶ οἰαοδήποτε καταστάσεως τῆς υγείας του.

Ἀπὸ τεσσαρακονταετίας οὐδὲν κρούσμα δηλητηρίασεως συνέβη μετὰ τὴν βαφὴν OREAL ἡ ἀπολύτως ἀβλαβὴς κατασκευὴ τῆς συνέτεινε ὥστε κατ' ἔτος ἡ Ἐταιρεία OREAL νὰ ἐξοδεύῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἑκατομμύρια κυτίων τῆς βαφῆς τῆς.

I. M. KANZOYX

Στοὰ Πεσματζόγλου

Ἀθῆναι

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Π ρ ο σ ε χ ὠ ς

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕ ΤΑ

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ. . . »

ΚΑΘΑΡΚΤΙΚΑ ΜΑΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ

Οἱ πλέον δυσκοίλιοι μετὰ ἓνα ἢ δύο κάθε βράδυ ἐνεργοῦνται. Ἐρωτήσατε τὸν φαρμακοποιὸν σᾶς Δείγματα δωρεάν παρὰ τοῦ ἀντιπροσώπου Κ. ΚΑΝΑΡΟΓΛΟΥ Χαρ. Τρικούπη 49 Ἀθῆναι.

Πολυαγαπημένην.—Ὀλίγας ἡμέρας προηγουμένως νὰ κάμνητε καθ' ἑκάστην θερμὴν λουτρὸν κατὰ τὴν ἐμφάνισιν αὐτῶν ν' ἀναπαύσθε ἐπὶ τῆς κλίνης ἐπαθέτουσα θερμὰ καυτὰ καυτὰ καὶ ὅταν παρέρχονται νὰ λαμβάνητε iop d'iodu : ac iei ἐν κοιλίᾳ τῆς σούπας μεσημβριανῆς καὶ ἐσπέρας. Μυρωμένην αὔραν.—Συνήθως μετὰ τὸν καιρὸν μικρύνουσι καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον αὐτομάτως ἐξαλείφονται, ἐνθ' οὗ ἐπαλείφωσθε φαρμάκων ὅχι μόνον δὲν βελτιοῦνται, ἀλλὰ καὶ δυνατόν νὰ χειροτερεσάσιν.

Μενέλαον, Μ. Ἀθήνας.—Εἶναι ἀπαράιτος καὶ ἀβλαβὴς ἡ ἀφαίρεσις ὑπὸ χειρουργοῦ τινος τοῦ ὑπερτροφικοῦ πλεονάσματος πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἐπιθυμίας σᾶς καὶ ἀποφυγὴν μελλοντικῶν ἐνοχλήσεων.

Δυστυχῆ, Ἀθήνας.—Ἡ θεραπεία τοῦ νοσήματός σᾶς ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ προκαλοῦντος αἰτίου. Κατὰ πρῶτον νὰ ἐξετασθῇ παρ' ἐιδικοῦ ἱατροῦ ἡ οἰοφωγγική χώρα καὶ εἰάν ὑπάρχῃ ἀνωμαλία τις νὰ διευθετηθῇ. Ἐν ἐλλείψει τοιαύτης ν' ἀποδοθῇ εἰς νευρικὴν ἰδιοσυγκρασίαν καὶ νὰ λαμβάνητε κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν παροξυσμῶν :

Iodure de potassium 5,0, Eau distillée 300,0. Ἐν κοιλίᾳ τῆς σούπας μεσημβριανῆς καὶ ἐσπέρας. Σπανιώτερον προέχεται καὶ ἐξ ἀναφυλακτικοῦ κλονισμοῦ προελεύσεως τροφῆς ἢ δομῆς τινος, ὅτε συνιστᾶται ἡ ἀποχὴ ἀπὸ ταύτης.

Δυστυχισμένον I. K., Θεσσαλονίκην.—Ἀπαιτεῖται τριήμερος μεθοδικὴ θεραπεία διὰ πλύσεων παρ' ἐιδικοῦ ἱατροῦ.

Τὰ ἐσωτερικῶς λαμβανόμενα φάρμακα ἐλάττωσι ἐπιδόρσιν ἐπὶ τῆς παθήσεως σᾶς.

K. H. Γ., Μεσσηνίαν.—Συνήθως προέχεται ἐκ παλαιᾶς σφιγμικῆς παθήσεως, δὲν ἀποκλείεται ὅμως καὶ ἐκ θρομβώσεως ἀρτηριοσκληρωτικῆς φύσεως ἢ ἐμβολῆς ἐξ αλκοῦσεως καρδιακῆς βαλβίδος.

Πάντως ἡ ἀντισφιγμικὴ θεραπεία ἐπιβάλλεται, ἔστω καὶ εἰάν ἡ ἐξέτασις τοῦ αἵματος εἶναι ἀρνητικὴ, πρὸς ἀποφυγὴν σοβαρῶν ὑποτροπῶν.

Σίλιον, Μεταξάτα.—Μὴ προσμένετε ἀπὸ τὰ φάρμακα, ἀλλὰ διὰ φυσιολογικῆς λειτουργίας δύνασθε ν' ἀντικαταστήσετε τὴν ἐλλειψὴν ἰσχυρᾶς θέλησεως πρὸς ἀποτροπὴν ἐπιδιδουσῶν συνηθειῶν.

Προσέτι σὰς συνιστᾶ τὰ χλιαρὰ λουτρά καὶ τὴν ἀπασχόλησιν εἰς τακτικὴν ἐργασίαν. Σπουδασιῆν, Ἀθήνας.—Ἡ πάθησις σᾶς θὰ παρέλθῃ βραδέως μετὰ διατροφὴν εἰς εὐχέλιν καὶ εὐάερον μέρος, μετὰ διατροφὴν καλὴν ἐπίσης νὰ λαμβάνετε Sigor iodotanique ἐν κοιλίᾳ τῆς σούπας μεσημβριανῆς καὶ ἐσπέρας.

Γ. Χ., Ἰωάννινα.—Ἐκ τῶν γραφομένων σᾶς ἐξάγεται ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ὄργανου.

κῆς σοβαρᾶς παθήσεως καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ αὐτῇ ἐπὶ τὸν καιρὸν διάφοροι θεράποντες ἐβελτίωσαν τὴν κατάστασιν σᾶς, εἶναι ν' ἀποφύγετε τὰ φάρμακα καὶ νὰ νηστεύετε ὑδροθεραπεῖαν μετὰ χλιαρὰ λουτρά.

ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ Εἰς ΣΥΛΛΟΓὴν ΤΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΕΡΟΝ Εἰς ΠΑΡΟΡΘΟΡΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΑ Ε. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ 57, ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 57

LE THERMOGÈNE

Το ΘΕΡΜΟΖΕΝ

καλῶς ἐφαρμοζόμενον ἐπὶ τοῦ δέρματος θεραπεύει

ΒΗΧΑ - ΒΡΟΧΙΤΙΔΑ - ΤΡΙΠΗΝΗ

ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΣ - ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

Τὸ Θερμοζέν, παγκοίνως γνωστὸν ἀπὸ τὸ 1896, εἶνε φάρμακον ἀπλόν, καθαρὸν καὶ ἀπολύτως ἀβλαβές. Δύνανται τὴν νὰ τὸ μεταχειρίζεται χωρὶς ν' ἀπομαρῶνται ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του. Ἀντικαθιστᾷ ἐπιφελὲς τῆς BENTONZES χωρὶς ν' ἀφήνῃ σημάδια εἰς τὸ σῶμα.

Τὸ ΚΥΤΙΟΝ: 11 ΔΡΑΧΜΑΤ

Τὸ γνήσιον κυτίον φέρει τὴν εἰκόνα τοῦ περὶ τοῦ ποὺ βγάζει φλόγας ἀπὸ τὸ στόμα του.

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ
ΣΤΑΔΙΟΥ 9

Μετὰ τὰς τελευταίας παραλαβὰς συνεπληρώθησαν

ὅλα τὰ τμήματά μας

ΑΝΔΡΙΚΑ ΕΙΔΗ MODERNES

ΛΩΡΑ ΕΟΡΤΩΝ ΠΡΟΣΙΤΑ & ΚΑΛΛΙΤΕΚΝΙΚΑ

ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ CHRISTOFLE & KRUPP

SERVICES ΤΡΑΠΕΖΗΣ & ΤΕΪΟΥ

Ἰαπωνικὰ καὶ Εὐρωπαϊκὰ Κομψοτεχνήματα

ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΠΛΑ ΚΑΙ ΚΑΘΕΚΛΑΙ "ΤΟΗΝΕΤ,"

ΕΙΔΗ SPORT & ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΚΑΙ

ΟΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΔΙΑ CONFORT & ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΙΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΕΧΡΙ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΑΣ ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΤΟΥΤΟ ΜΑΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΩΛΟΥΜΕΝ ΠΟΛΥ ΕΥΘΗΝΑ

ΔΙΑ ΝΑ ΑΠΟΦΥΓΗΤΕ ΤΑΣ ΜΟΛΥΝΣΕΙΣ ΑΙΤΙΝΕΣ ΟΦΕΙ-
ΛΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΑ Η ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΝ ΚΕΝΩΣΙΝ, ΣΑΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΩ
ΝΑ ΛΑΜΒΑΝΕΤΕ ΚΑΘΕ ΠΡΩΤΙ ΕΝΑ ΚΟΥΤΑΛΑΚΙ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΗΣΗΤΕ ΤΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΝ ΣΑΣ
ΙΚΑΝΟΝ ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΗ ΕΙΣ ΚΑΘΕ ΕΝΤΕΡΙΚΗΝ
ΝΟΣΟΝ. ΜΙΑ ΦΙΑΛΗ ΕΠΑΡΚΟΥΣΑ ΔΙΑ ΠΟΛ-
ΛΑΣ ΔΟΣΕΙΣ Η ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΕΙΣ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ ΔΙΑ ΤΟ
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΩΣ ΠΑΡΑΣΤΗ ΑΝΑΓΚΗ

Προσέξαιτε τὸ σήμα γνησιότητος ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ ὡς
καὶ τὴν ὑπογρ. *Prodel* ἐπὶ ἐκάστης φιάλης καὶ φακέλλου

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Αἰ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6, ΑΘΗΝΑΙ

